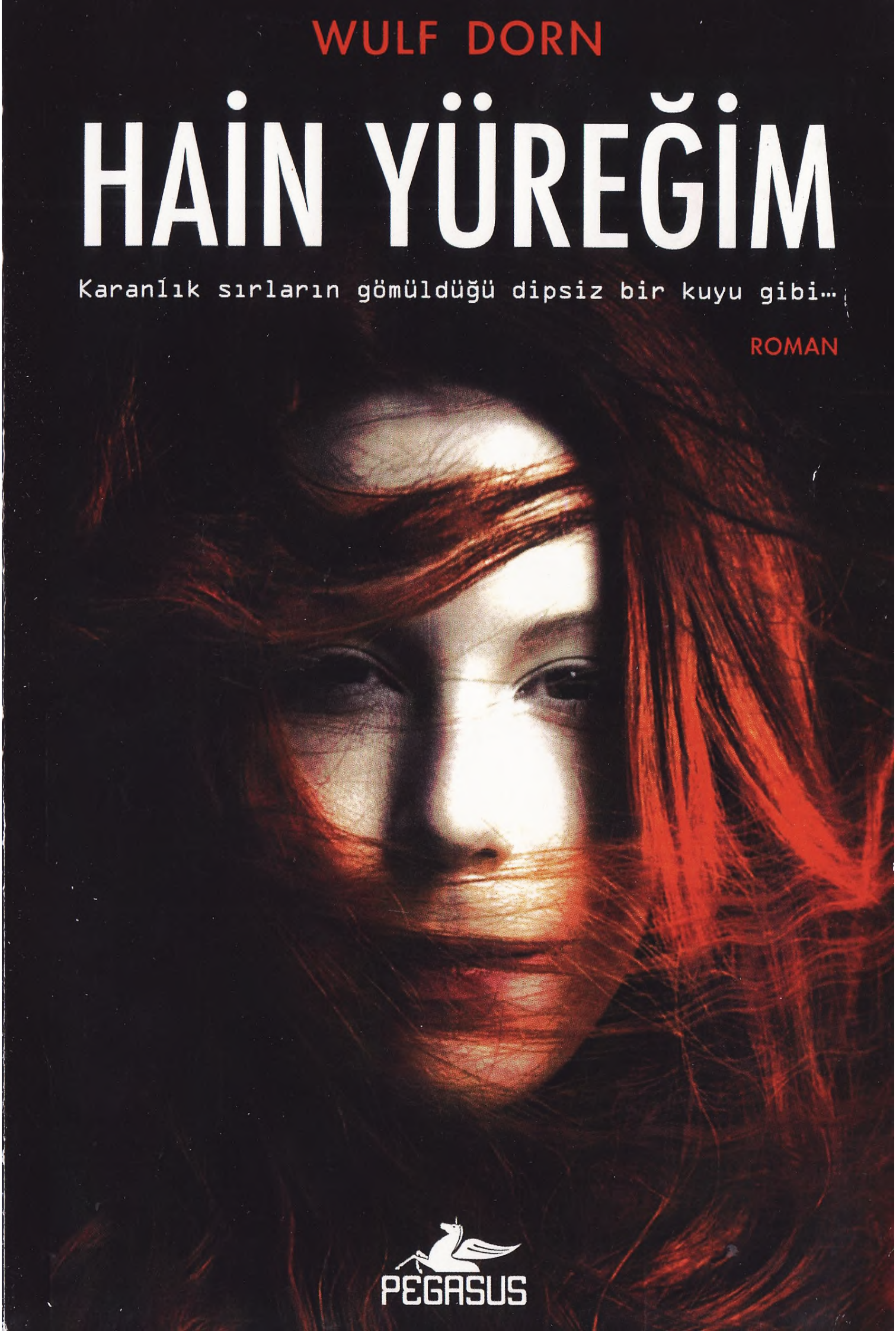
WULF DORN

HAİN YÜREĞİM

Karanlık sırların gömüldüğü dipsiz bir kuyu gibi…

ROMAN

PEGASUS

Yüreğimin koridorlarında dolaşan bir canavar...
Onu tanımıyorum.
Göremiyorum.
Ama hissediyorum.
Orada...

AMANSIZ

ŞEYTANİ

HAİN

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-532-7

Pegasus Yayınları: 1057
Bestseller Roman: 469

HAİN YÜREĞİM
WULF DORN
Özgün Adı: Mein Böses Herz

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2015
ISBN: 978-605-343-532-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © 2012 Wulf Dorn (www.wulfdorn.net) Almanya'da AVA International GmbH tarafından temsil edilmektedir. (www.ava-international.de)
2012'de Almanya'nın Münih kentinde Wilhelm Heyne Verlag tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla AVA International GmbH'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

WULF DORN

HAİN YÜREĞİM

Almancadan Çeviren:
Regaip Minareci

PEGASUS YAYINLARI

Külkedisi,

Jörg, Conny, Lilli, Christoph, Dennis ve Dismas'a...

"Kötülük, nesnelerin değil, yalnızca insanların içinde yaşar."
Çin Atasözü

"If everything could ever feel this real forever.
If anything could ever be this good again."
Everlong
FOO FIGHTERS

"Devil inside, devil inside,
every single one of us the devil inside."
Devil Inside
INXS

KARANLIK ANILAR

Ne yaptın sen Doro... Ah, ne yaptın sen...

İçeride biri vardı. Odama habersizce girmişti. Gözlerimi açmasam da varlığını hissediyordum.

Soğuk.

Karanlık.

Kötücül.

Yüzüme bak Doro!

Bu boğuk, kulağı tırmalayan ses asla bir insandan çıkamazdı. Olsa olsa...

Hayır, aklım bu sese bir görüntü oturtamıyordu. Gözümün önüne getirebildiğim tek şey zifiri karanlıktı. Bu bilmediğim şey her ne ise tarif edilemezdi. Ne kadar kötücül olduğunu duyumsayabiliyordum yalnızca.

Hadi artık, diyordu ses ürkütücü bir sükûnetle. *Bak buraya! Daha neyi bekliyorsun?*

Soluk alamıyordum. Bedenim taş kesilmişti âdeta. Gözlerimi, yorgana kaskatı sarılmış parmaklarıma dikmiştim. O sırada o şey arka taraftaydı.

Ayaklarını usulca halının üzerinde sürüdü. Her adımıyla birlikte daha çok üşüyordum. Arkama gelip durduğunda kaskatı kesilmiş bedenim çözüldü; sıtma nöbetine tutulmuş gibi sarsılmaya başladım.

Benden korkuyorsun, dedi kıkır kıkır gülerek. *Oysa benden değil, kendinden korkmalısın. Öyle değil mi Doro?*

Yine o kıkırdama... Sacdan yapılmış çatının üstüne takır takır dolu yağıyor gibiydi. Sonra o şey üstüme doğru eğildi.

Yerimden fırlamak, kendimi savunmak, bağırmak istiyordum ama olmuyordu. Göreceğim şeye karşı duyduğum korku her şeyden güçlüydü.

Biliyordum, eğer ona doğru dönersem dehşetten aklımı kaçırabilirdim. Bu durumda yapabileceğim tek şey, çaresizlik içinde titreyerek öylece yatmaktı.

Ses bana, *yaptıklarını ikimiz de biliyoruz,* diye mırıldandı. Buz gibi soluğunu yanağımda duyumsuyordum. *Bu, şimdilik ikimizin arasında kalacak berbat, küçük bir sır. Ama başkaları öğrendiğinde ne yapacaksın? O sevimli, cana yakın kız hakkında neler düşünürler o zaman?*

"Rahat... bırak... beni!"

Konuşmak çok zordu. Bir sarhoşun peltek peltek konuşması gibi, ağzımdan dökülen her sözcük ezilerek çıkıyordu.

Hayır, dedi. *Seni bundan sonra asla rahat bırakmayacağım. Asla! Anladın mı? Beni hayatına aldın, artık senden bir parçayım.*

"Hayır." Hıçkırıyordum. "Git! Bırak beni."

Nasıl istersen, dedi o şey. *Şimdilik öyle olsun. Ama yine geleceğim. Yeniden, tekrar tekrar. Ta ki sen yaptıklarının arkasında durana kadar. Kimse yaptıklarından kaçamaz Doro. Sen de kaçamazsın!*

Bir anda titremem geçti. O şey gitmişti. Geldiği gibi ansızın yok olmuştu. Kâbusumdan ağlayarak uyandım. Gördüğüm şey öylesine gerçekti ki bir an için o yaratığın ayak izlerini halının üzerinde görebileceğimi sandım.

Fakat halıda bir şey yoktu. Jaluzilerden içeri süzülen haziran güneşinin, yeşil kadife üzerine çizdiği desenleri gördüm yalnızca.

Çalar saatim sekize beş kalayı gösteriyordu. Aşağıdan tabak çanak sesleri, hemen arkasından da annem ve babamın konuşmaları duyuluyordu.

"Evet, isterim," dedi babam banyodan. Bas bariton sesi, tıraş makinesinin vızıldamasını bastırıyordu. "İki tane lütfen. Katı olsun. Bugün bana enerji lazım."

Annemin mutfaktan attığı kahkaha kulaklarıma ulaştı.

Başka bir pazar günü olsaydı erken saatte kopardıkları bu gürültülere çok sinirlenir, yorganı başıma kadar çekip uyumayı sürdürürdüm. Oysa o gün beni rahatsız ettikleri için onlara teşekkür borçluydum.

Yataktan fırladım, üzerime kot pantolon ve tişört giyip aşağıya indim.

Annem mutfaktaydı, kahve makinesine kaşıkla kahve dolduruyordu. "Günaydın, tatlım. Erkencisin bugün..."

Bana bakıp gülümsedi. Simsiyah saçları ve bal rengi gözleri sabah güneşinin ışığında âdeta birbirleriyle parıltı yarışına girmişlerdi.

Herkesin kendine has bir rengi vardır, anneminki de gözlerinin o muhteşem kehribar tonu. Annemin annesi ve babası Sicilyalıydı, büyükannem her zaman dünyanın en mağrur ve en güzel kadınlarının İtalyan kadınları olduğunu söylerdi. Bu sözler bütün İtalyan kadınları için geçerli midir bilemem ancak anneme kesinlikle uyuyordu.

Annem bana göz kırptı. "Dünkü mesele yüzünden hâlâ kızgın mısın?"

"Dünkü mesele mi?" Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Kâbustan uyandığım için bir gün önceyi hatırlamayacak kadar mutluydum. "Yok, geçti."

Annem gülümsedi. "Bak, buna sevindim tatlım. O zaman tartıştığımızı unutalım gitsin."

"Tabii, tabii..." derken anımsamaya çalıştım ama neden tartıştığımız aklıma gelmiyordu. Yalnızca bir akşam öncesinde bağırdığımı anımsıyordum. "Çok sert tepki verdim galiba."

"Büyükannene çekmişsin işte. Neyse, unutalım gitsin."

O sırada mutfağa giren babam, "Demek öyle," dedi. Bana doğru eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Şişesinin üzerinde *kristal tazeliğinde* yazan tıraş losyonunun kokusunu almıştım. Ne var ki bu kokuyu duyunca aklıma kristal değil fildişi geliyordu. Çünkü bu, babamın rengiydi. "Yüzün annene, mizacın da büyükannene benziyorsa benden neyini aldın o zaman?"

"Annenin ikinci adını," dedim ve yanağımdaki fildişi kokusunu sildim.

Ne zaman başımı kaldırıp babama baksam, boyumun neden bir metre altmış iki santimde kaldığını kendime sorardım hep. Bu sefer de böyle oldu ve kendimi yine ailenin cücesi gibi hissettim.

Babam uzun boylu, ince yapılı bir adamdı. Kemikli bir yüzü ve derin mavi gözleri vardı. Parmaklarını ıslak kumral saçlarında gezdirirken yapmacık bir ciddiyetle beni süzdü. "İsminden neden hoşlanmıyorsun anlamıyorum."

"Yapma ama baba... Hangi genç kız adının *Dorothea* olmasını ister?"

"Senin istemediğin ortada."

"Hoşlanmamak değil ama bana biraz eski kafalı bir isim gibi geliyor."

"Biliyorum," dedi babam omuzlarını silkerek. "Ama annenin hoşuna gitmişti işte. Öyle değil mi sevgilim?"

Yumurta saati annemi yanıt vermekten kurtarmıştı. "Doro, gidip kardeşine bir bakar mısın tatlım? Mutlaka uyanmıştır."

"Öf anne... hep ben. Babam gidip bakamaz mı?"

Her sabah aynı sahne yaşanıyordu. Çığlıklar atan küçük canavarı düşünmek bile neşemi kaçırıyordu. Hayır, bir buçuk yaşındaki erkek kardeşimi sevmediğimi söyleyemem ama halam Lydia'nın deyimiyle Kazandibi'nin bakıcılığını yapmak sinirlerimi bozuyordu.

Kai mutlaka altını doldurmuştu ve ben de boş mideyle bu kokuyu duymaya pek meraklı değildim.

"Bana ekmek alma görevi verildi." Babam, otomobilin anahtarını salladı. "Hadi, annenin sözünü dinle bakalım. Anneannenin heyecanlı mizacını aldığını da unutma. Tabii bir de büyükbabanın inadını."

"Siz ikiniz çok fenasınız," dedi annem gülerek. "Hadi işinize bakın şimdi, yumurtalar soğuyor."

Babamla bir an göz göze geldik ve kendimizi tutamayıp biz de güldük.

O gün bunu bilmiyordum ama, bu aile hayatımızın son mutlu anıymış meğer. Sonrasında olanları düşündüğümde gözümün önünde her şey bulanık ve dağınık olarak beliriyor. İnsan başını suya soktuğunda çevresini nasıl algılıyorsa benim için de öyle oluyor.

Ne mutfaktaki annemi ne de babamın garajdan çıkardığı otomobilin motor sesini duyabiliyorum. Bunların yerine başımın içini tiz ve tekdüze bir gürültü kaplıyor. Yıllar önce bir gün ateşim çok yükselmişti. O zaman da bu sesi duymuştum. Anlatılması zor bir titreşim ve uğultu gibiydi. Ya da geniş bir arazide elektrik direklerinin altında durulduğunda çıkan seslere benziyordu.

Holdeyim ve başımı kaldırıp üst kata bakıyorum. Güneş ışıkları merdiven basamaklarına vurmuş ve her yeri gerçeküstü bir ışığa bürümüş. Evet, insanın ateşi çıktığında gördüğü hayaller gibi.

Anlayamadığım bir nedenle üst kata gitmek istemiyorum. Ama yine de merdivenleri çıkmaya başlıyorum. Çıplak ayaklarımın altındaki halıyı hissediyorum. Halının ilmekleri sımsıkı iç içe geçmiş. Sanki beni durdurmak istiyorlar.

Dur, ilerleme, diyor kafamın içinde bir şeyler. *DUR, İLERLEME!*

Kai'ın odası, üst kattaki koridorun en ucunda. Merdiveni yarıya kadar çıktıktan sonra Kai'ın odasının kapısındaki kuklayı görebiliyorum. Öyle bir ışık saçıyor ki renkleri gözümü alıyor.

Gözümü kırpıştırıp çekinerek ilerliyorum. Başımın içindeki uğultuların arasından Kai'ın sesini duymaya çalışıyorum. Ama yukarıda her şey sessiz.

Mutfaktaki sesleri duymuş olmalı. Neden her zamanki gibi ağlamıyor?

Oda kapısının önündeki koridor uzadıkça uzuyor ve pencerenin önüne bir karabulut gelmişçesine güneş ışığı ansızın kayboluyor.

Başımın içindeki o uyaran ses hâlâ çınlıyor, ilerlememi istemiyor.

Ama ben yine de Kai'ın odasına yaklaşıyorum. Adım adım. Başka türlüsü elimden gelmiyor.

Elimi kapı kolunun üstüne koyuyorum ve ağır ağır bastırıyorum. Sonra yarı karanlık çocuk odasına giriyorum. Burası esrarengiz bir sessizlik içinde. Kai'ın parmaklıklı karyolası karşımda duruyor. Ucunda renk renk Disney figürlerinin sarktığı oyuncak, yatağın üzerinde asılı ama donmuş gibi âdeta.

"Kai," diye fısıldıyorum, "Kai, uyandın mı?"

Sessizlik göğsümü daraltıyor, sıktıkça sıkıyor.

"Kai," diyorum bir kez daha. Ama bu sefer daha yüksek bir sesle. "Hey, çığırtkan ufaklık, ne oldu sana?"

Kai yanıt vermiyor.

Yazlık pikesinin altındaki siluetini görüyorum. Mavi kumaş üzerinde gülerek dans eden fil desenlerine dikiyorum gözlerimi. Ama Kai hareket etmiyor.

Bir yerden haber alıyorum; *şimdi dönüp kaçma zamanı...* Ama bir şey beni erkek kardeşimin yatağına doğru çekiyor.

Şimdi parmaklıkların kenarındayım, gözüme önce ayakucu ilişiyor. Kai'ın tulum giymiş tüylü tavşanı bana bakıp sırıtıyor. İçimde

ne varsa, yatağın öteki ucuna bakmamak için direniyor. Gözlerimi yumuyor, sıkabildiğim kadar sıkıyorum.

"Kai," dediğimi duyuyorum, "Lütfen..."

Ama o iğrenç, kötücül sessizlik sarıyor beni yine.

Başımı Kai'a doğru çeviriyorum, yutkunuyorum ve gözlerimi ağır ağır açıyorum.

Önümde Kai yatıyor, gözlerini bana dikmiş. Gözleri, sırıtan pantolonlu tavşanınki gibi cansız. Ama Kai sırıtmıyor.

O... O...

Yüzü! Aman Tanrım, yüzü!

Ve sonunda çığlığı basıyorum.

O günden sonra hayatım geri döndürülemez bir şekilde değişti. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil.

Beni bir kliniğe götürdüler, psikiyatrlar ve terapistlerle sayısız görüşmeler yaptım. Kai'ın öldüğü gece olanları hatırlamamı istediler. Ama olmadı. Görüntüler yerine, beynimin içine koca bir karadelik açılmıştı. Bu aşılmaz karanlığın bir yerlerinden o esrarengiz yaratığın fısıldadığını duydum. Derinlerden, boğuk ve tehditkâr.

Ne yaptın sen Doro... Ah, ne yaptın...

Bilmiyorum.

Gerçekten bilmiyorum.

O güne dair anımsayabildiğim her şeyi, hastanedeki oda arkadaşımın yatağının üstüne astığı takvimden alınmış bir söz en iyi şekilde ifade ediyor:

Bizim için gerçekten ne ifade ettiklerini ancak her şeyimizi yitirdikten sonra anlarız.

Birinci Bölüm
DELİRMEK

1

ON DÖRT AY SONRA

"Tanrım, ne bu böyle?"

Annem frene öyle ani bastı ki önce öne savruldum, sonra da emniyet kemeri canımı acıtıp beni geriye doğru attı.

"Uff!"

Şaşkınlıkla anneme baktım. Yolculuk sırasında uyuklamıştım, şimdi de korkudan yüreğim ağzıma gelmişti.

Annem bana bakmadan, "Aman Tanrım," diye bağırdı.

"Ne oluyor?"

Gözümü alan güneşe rağmen gözlerimi kırpıştırarak baktım. Yolun elli metre ötesinde kuyruk olmuş otomobilleri güçlükle görebiliyordum.

"Kaza mı olmuş?"

"İleride bir şey yanıyor."

Annem otomobil kuyruğunun başladığı noktayı gösteriyordu ama epeyce alçalmış olan güneş, gözlerimi çok kamaştırmıştı. Kendimi sanki ışığı fazla kaçmış bir fotoğraf üzerindeki ayrıntıları çözmeye çalışıyormuşum gibi hissettim.

Annemin ani freniyle ayaklarımın dibine düşen güneş gözlüğümü yerden aldığım sırada bulutsuz gökyüzüne doğru yükselen kapkara dumanları gördüm.

Çevremizdeki buğday tarlaları ve çayırlar ikindi güneşinin altında ışıl ışıl parlıyordu. Ağustos böcekleri cır cır ediyor, böğürtlen çalıları, kurumuş çimler ve buğdaylar tepelik araziye yaza özgü tatlımsı ve yoğun kokularını yayıyorlardı.

Alnımda biriken terleri sildim. Tişörtüm vücuduma yapışmıştı ve soğuk bir duş almak istiyordum. Annemin Punto marka eski model arabasının kliması yoktu. Kendimi fırına atılmış, kavrulan piliç gibi hissettim.

"Neredeyiz biz?"

"Ulfingen'e yaklaştık." Trafik durmuştu. Annem kontağı kapatıp başını camdan çıkardı. "Sanki ileride tarlalar yanıyor gibi. Sen ne diyorsun?"

"Yaşadık diyorum," diye mırıldandım ve bir kez daha çevreme bakındım. Gözümün görebildiği kadar uzağa baksam da tek bir bina dahi göremedim. Yalnızca tepeler, tarlalar ve kayalıklar görebiliyordum. İç geçirdim. Yeni yuvam böyle bir yerdi demek. "Gerçekten olağanüstü."

Arkadaşlık yaptığımız yıllarda Bea'nın bana bir zamanlar armağan ettiği çıkartmayı anımsadım.

FAHLENBERG DÜNYANIN ZİRVESİ DEĞİL ELBETTE. AMA ZİRVEYİ BURADAN RAHATLIKLA GÖREBİLİRSİN.

Bu cümleyi her kim uydurduysa belli ki Fahlenberg'in çan kulesine çıkıp Ulfingen yönüne bakmıştır. Şu ıssız, kuytu Ulfingen'e...

Yedi dağın ardında, yedi cücelerin yanında, diye geçirdim içimden. Ama aklımdan geçenlere gülemedim.

"Yerleşmek için neden seçe seçe burayı seçtin ki anne?"

Annem yine koltuğuna yaslandı, konsolun üstünden haritayı alıp yelpaze gibi salladı. Sonra yüzünü bana döndü.

"Çünkü burada iş buldum, bu kadar basit."

Annemin güneş gözlüğünün kocaman camlarında kendi yansımamı görebiliyordum: ter içinde kalmış, kısa kesilmiş siyah saçları alnına yapışmış, düş kırıklığına uğramış bir ifadeyle bana bakan bir kız.

"Biliyorum," dedim iç geçirerek. "Ama başka işler de bulabilirdin. Kim bu ıssız yerde ölüp gitmek ister ki?"

"Yapma ama tatlım. Gör bak, zamanla seveceksin buraları. Küçük, şirin bir yer burası, büyükannenin bir zamanlar yaşadığı Céfalù'yü andırıyor."

"Svabya Alpleri'ndeki Sicilya'yı diyorsun yani? Nedense beynim hiçbir benzerlik kuramadı!"

"Hayal gücünü çalıştırsana tatlım!"

Annemin elini tutup uydurma yelpazesinden bana hava gelecek şekilde çevirdim. Ama bunun da pek yararı olmadı.

"An itibariyle hayal gücüm sıcaktan kaçıp gizleniyor."

Aklıma, Berlin Sanat Yüksek Okulu'nun broşürü geldi; yeni evimize ulaşır ulaşmaz eski evimizdeki odamda yaptığım gibi hemen dikkat çekici bir yere asacaktım.

Bu broşür benim *Az Kaldı* diyen teşvikçimdi. Kasaba mahrumiyeti içinde boğulup gideceğimi sandığım günlerde beni ayakta tutmuştu.

Tek hedefim Berlin'di. Tavşan besleyicilerinin, saksafoncuların, kasaba derneklerinin arasından sıyrılıp canlı, büyük kent yaşamına açılmak istiyordum.

Beni orada ilginç insanların, başka kültürlerin, kocaman kütüphanelerin, sanat sergilerinin, canlı konserlerin ve o güne kadar gördüğüm köy sinemalarının dış cepheleri kadar büyük perdeleri

bulunan ve aynı anda birkaç filmin oynadığı sinemaların beklediğini düşünüyordum.

On altı yaşında, hatta on yedisine yaklaşan her kızın düşlediği bir hayat yaşayacaktım orada.

Bu yeni başlangıç için tek ihtiyacım olan şey, lise bitirme sınavlarında yüksek not alabilmekti. Bunu başarabilmek için geçen yıl yaşananlara karşın son aylarda çok sıkı çalışmıştım. Sonunda hedeflediğim olmuştu. Ama bir süre daha dişimi sıkmam gerekiyordu.

"Al, biraz iç."

Annem arka koltuktaki şişeyi bana doğru uzattı. Maden suyu ısınmış, tadı bozulmuştu.

"Bugün ilaçlarını aldın mı tatlım?"

Gözlerimi devirdim. "Evet anne."

"Doktorunla bundan sonraki terapi sürecini de görüştün, değil mi?"

"Evet, görüştüm."

"Sevk kâğıdı aldın mı peki?"

"Off, aldım, aldım! Başlama yine!"

Annem güneş gözlüğünü çıkarıp biraz mahcup bir tavırla gülümsedi. Aynı soruyu üçüncü kez soruyordu.

"Sadece senin iyiliğini istiyorum canım."

"Biliyorum anne. Ama yapacağım şeylerin sürekli hatırlatılması artık sinirimi bozmaya başladı. Halamla geçirdiğim son dört ay yeterince yıpratıcıydı zaten."

"Haksızlık etme Doro! Ders yılı sonuna kadar onun yanında kalabildiğine sevinmelisin. Üstelik bu senin seçimindi, unutma."

"Elbette ona çok şey borçluyum," dedim. Gerçekten böyle düşünüyordum.

Annem ve babam ayrıldıktan sonra okulumu değiştirmek zorunda kalmamak için halam Lydia'nın beni yanına alması çok nazik bir davranıştı. Ders yılının kalan sınavlarına başka bir okulda girdiğim takdirde notlarımın düşmesinden kaygılanmıştım. Yaşamımdaki bir dizi ani değişim zaten omuzlarıma yeterince çökmüştü.

"Ama halamın huyunu biliyorsun. Aşırı ilgisiyle insanın sinirlerini oynatabiliyor. Lütfen anne... sen de onun gibi davranma, olur mu?"

Annem dudaklarını büzüp başını salladı.

"Yeni psikiyatrın gerçekten kibar birisi olduğunu düşünüyorum," dedi annem. Konuyu değiştirmeye çalıştığı açıkça belliydi. "Bana senin için bir tanışma randevusu verdi. Yarın öğleden önce bekliyor seni."

"Hemen yarın mı?"

"Evet, ne var bunda? Nasılsa okullar tatil."

"Ben de o yüzden dedim zaten."

"Doro, seninle bu konuyu tartışmayacağım, anlaşıldı mı? Ayrıca psikiyatr komşumuz, hemen karşımızda oturuyor."

"Bir bu eksikti! Bayağı pratik bir çözüm bulmuşsun. Olabilecek en doğru evi tutmuşsun."

Bezgin bir ifadeyle camdan bakarken yerel bir rock grubunun yardım konseri afişine gözüm takıldı. Tarihin altında, GİRİŞ ÜCRETİNE BİR İÇECEK DÂHİLDİR, yazıyordu. *İnsanlar burada bununla oltaya geliyor işte,* diye düşündüm.

"Evet işte..." dedi annem. Güneş gözlüğünü yeniden takarken biraz rahatlamıştı. "Kaldığımız yerden devam ediyoruz."

Önümüzdeki otomobil kuyruğu şimdi hareketlense de adım adım ilerliyorduk.

"Baban sonra yeniden aradı mı seni?"

Annem bu konunun üzerinde pek de durmuyormuş gibi sorsa da bu konuyu belli etmek istediğinden çok daha fazla önemsediğini biliyordum. Benim durumum da ondan farklı değildi aslında.

"Hayır, son aradığında evimize bir alıcı çıktığını söylemişti. Ama üzerinden on beş gün geçti."

"Herhalde *onun* yanına taşınmıştır?"

Annemin *onun* sözcüğüne yaptığı vurgu, onu boğmak istermiş gibi duyulmuştu. Kast ettiği kişi, annem ile babamın iş arkadaşları ve annemin Fahlenberg Motor İşletmeleri'nin personel servisindeki işinden istifa etmesinin başlıca nedeni Simone'dı.

Kai'ın ölümünden iki ay sonra babam onunla bir macera yaşamıştı. Yani babam bu olayı öyle tanımlamıştı: *macera*. Sanki adını böyle koyunca yaptıkları hafifliyordu. Annem durumu öğrenip hesap sorduğunda babam zayıf bir anına denk geldiğini söylemişti. Kai'ın ölümünü, annemin sonrasında geçirdiği depresyonları ve haftalarca yatağa bağlı kalmasını, benim yaşadığım şok üzerine hastaneye yatırılmamı kaldıramamıştı babam. Sanki başımıza gelenleri kaldırıp kaldıramadığımız *bize* sorulmuştu da!

Babamın özrünün ne benim ne de annem için bir anlamı olmuştu. Üstelik açıklamaları da bana inandırıcı gelmemişti. Zaten sonrasında ne annemi kazanmak için mücadele etmiş ne de sözüm ona macerasını sonlandırmıştı. Bunları yapmadığı gibi, annemin boşanma isteğini hemen kabul etmiş ve annemin ona karşı hâlâ beslediği bir zerrecik saygısını da yerle bir etmişti.

Babamı anlayamıyordum. Davranışları beni öfkelendirmiş, çaresizliğe sürüklemişti. Hem annemin hem de benim kalbimi kırmıştı. Evet, kulağa basit gelebilir ama öyle olmuştu.

Sonraları annemin yanına, Ulfingen'e yerleşinceye kadar onunla kalabileceğimi söylese de bu teklifi kabul etmemiş, o süreyi halam Lydia'nın evinde geçirmeyi yeğlemiştim. Erkek kardeşinin tutumuna

hiçbir anlam veremeyen halam, evinden ayrılırken elime kocaman bir yolluk paketi tutuşturmuştu.

Erkekler böyledir işte, demişti halam. *Benim gibi yap ve bekâr kal.*

Annem beni düşüncelerimden koparıp, "Tarla değil orası," dedi.

"Ne?"

"Alevlerin çıktığı yeri diyorum. Orada bir şey yanıyor ama tarlaya benzemiyor. Göl değil mi orası?"

Güneş doğrudan yüzümüze vuruyordu. Annemin otomobilinin ön camının acilen temizlenmesi gerekiyordu ancak bizim külüstürün silecek suyu püskürtme sistemi arızalıydı. Biraz daha ilerledikten sonra gölü ben de gördüm. Cılız sazlıklar, uzaktan bakınca sıra sıra uzanan buğday tarlalarından biriymiş gibi duruyordu ama yüksek bitki saplarının ardına gizlenmiş olan gölü şimdi fark edebilmiştim.

Kara dumanların nedenini artık anlamıştık.

Kıyıya yakın bir noktada bir minibüs duruyordu. Ancak alevler aracın çoğunu yutmuş, kaportası tamamen kömür olmuştu. Gelgelelim patlamış camlardan hâlâ alevler çıkıyordu.

Minibüs hafifçe yan yatmıştı. Burnuma yanmış lastik ve itfaiye erlerinin yangını kontrol altına alabilmek için püskürttükleri, buharlar çıkaran söndürücü madde kokusu geliyordu.

Emniyet kemerimi çözüp yan camdan sarktım. Otomobil kuyruğunun en önünde çok sayıda polis ve itfaiye aracı gördüm. O sırada önümüzden mavi ışıkları yanmayan bir ambulans geçip gitti.

Hiç iyiye işaret değil.

Polisler el kol hareketleriyle önümüzdeki araçlardan yollarına devam etmelerini isteseler de sürücülerin çoğu yanan aracın yanından geçerken meraktan hızlarını düşürüyor, polisin yolu tarlaların arasına yönlendirdiği noktada yeniden hızlanıyorlardı.

Yangının olduğu yere ulaştığımızda bazı sürücülerin ve polislerin konuşmaları kulağıma çalındı. Ancak motorların uğultusunda cümleleri parça parça duyabiliyordum.

"... alevler sıçramaz umarım..."

... kundaklama..."

"... ah şu gençler..."

"... inanılır gibi değil..."

Derken yolun kesildiği noktaya geldik ve annem yönlendirmenin yapıldığı yöne saptı.

Şimdi daha hızlı yol alabiliyorduk. Toz içindeki tarla yolunda sarsılarak ilerlerken arkama dönüp arka koltukta duran çantalarımın ne durumda olduklarına baktım.

Arkamızda oluşturduğumuz toz bulutunun içinden, anayolda olay mahalline doğru ağır ağır ilerleyen bir cenaze aracının siluetini fark ettim.

Griye çalan toz bulutları, cenaze aracını içine alan sahneyi eski filmlerdekine benzer bir görüntüye bürümüştü. Aracın siyah boyası güneşte parıldıyordu ve ışık gerçeküstü duruyordu.

Tıpkı o gün Kai'da olduğu gibi, diye düşündüm. Sıcak havaya karşın bir anda ürperdim.

2

"Eve bir şans tanımanı rica ediyorum. Söz mü?"

Yeni evimize ulaştığımızda annem yüzüme âdeta yalvarırcasına baktı. Burası oldukça eski, sıvası yer yer dökülmüş, iki katlı, ahşap karkas küçük bir evdi.

Evde yeni olan tek şey, plastik pencere doğramalarıydı. Beyaz çerçeveleri, yüzü buruş buruş olmuş yüz yaşında bir kadının ağzındaki kusursuz takma dişler gibi göze batmaktaydı. Siyaha çalan çatı padavrasını, yabancı madde gibi evin duvarına asılı duran uydu çanağını ve dalları evin girişine doğru sarkan elma ağacını yosunlar sarmıştı.

Ağacın altında çürümeye yüz tutmuş, harap durumda bir köpek kulübesi vardı. Kulübenin boyutlarına bakılırsa bunun içinde bir zamanlar bir av köpeği ya da başka bir küçük köpek yaşamış olmalıydı. Ama belli ki üzerinden birkaç yıl geçmişti.

Annem bana evin önceki sahibinin bir buçuk yıl önce öldüğünü anlatmıştı. Hatta taşınma sırasında, eski mutfak tezgâhının üzerinde birkaç fotoğraf bulmuş, beyaz sakallı ve kırmızı yanaklı bu adam ona Noel Baba'yı anımsatmıştı.

Ev şimdi adamın yeğenine aitti. Yeni ev sahibi Karlsruhe'de yaşayan bir bankacıydı ve zorunlu olmadığı sürece bu mirasla ilgilenmek istemiyordu. Ufak tefek onarım işlerini bizim üstlenme-

miz koşuluyla annemle uygun bir kira bedeli üzerinde anlaşmıştı. Annem de hayır diyememişti.

Eski evimizle kıyaslanamaz bile, diye düşündüğüm sırada Fahlenberg'i özlediğimi hissettim.

"Ne diyorsun?" diye sordu annem yüzüme kararsız bir ifadeyle bakarak.

"Sevimli bir ev," diye yalan söyledim. "Gerçekten anne... Sevimli, küçük bir cadı kulübesi. Tam ikimize göre."

Annem gülümsedi, rahatlamıştı. "Seni küçük yalancı. Ama biz burayı güzelleştireceğiz, tamam mı? İçerisi çok daha konforlu, göreceksin."

Annemin yanağına bir öpücük kondurdum. "Üzülme. Önemli olan bizim sırt sırta vermemiz." Annemin gözlerinin dolduğunu görünce hemen ekledim: "Boş zamanlarımızda kurabiyeler pişirip evin duvarına yapıştırırız. Ne dersin?"

Annemin güldüğünü görünce yüreğime su serpilmişti.

Evin iç kısmıyla ilgili söylediklerini abartmamıştı. Annem ikimize bir yuva yaratmak için gerçekten çok uğraşmıştı. Her şey yerli yerindeydi, içerisi temizlik malzemesi ve meyveli oda parfümü kokuyordu.

Holdeki telefon sehpasının yanında duran yüksek bir vazonun içinde en sevdiğim çiçek olan ayçiçekleri beni bekliyordu. Ayrıca merdiven başında üzerinde *Hoş geldin* yazan, çiçeklerden yapılmış bir çelenk duruyordu.

Duygulanıp yutkundum ve şöyle düşündüm: *Evet, bu eski evin rengi, şu andan başlayarak güneşli hoş geldin sarısı olsun.*

Annem salonu eski ve yeni möblelerden karma yaparak döşemiş, böylece Ikea'nın mobilyaları, Sicilyalı büyükanne ve büyükbabamdan kalma nesnelerle buluşmuştu.

Mutfak geniş ve kullanışlıydı. Yapı market dolaplarıyla elde edilmiş uyduruk bir derleme, Noel Baba'nın mutfak tezgâhı ve yemek masasının olması gerektiği yerde bir piknik masası takımının durmasına karşın buraya hemen ısınmıştım.

Mutfak, aileyi birleştirmesi açısından benim için oldum olası önemli bir mekândır. Burada buluşulur, yemek pişirilir ve birlikte zaman geçirilir.

Annem açılır kapanır iki sandalyeye göz ucuyla bakıp, "Hepsini zamanla yenileyeceğiz," dedi. "Ama bir süre sabretmemiz gerekecek. Taşınmak çok masraflı oldu; elimde avucumda ne varsa eşyalara yatırdım."

"Sevdim burayı," dedim ve anneme sarıldım. "Hem de çok. Özellikle açılır kapanır sandalyeleri. Bunlar hiçbir yere gitmeyecek, bana söz vereceksin."

Yine güldük ve annem popoma bir şaplak indirdi. "Önce eşyalarını yukarı taşı bakalım. Sen bavullarını açarken ben de taze limonata ve kocaman bir salata hazırlayacağım.

Odam birinci katta, banyonun hemen yanındaydı. Annem taşınırken babamın yardım önerisini geri çevirmişti. Ben de sınavlara hazırlandığım için gelememiştim. Bunun üzerine dayım Alfonso işinden bir hafta izin alarak Napoli'den buraya gelmiş, anneme taşınırken destek olmuştu.

Kendi mobilyalarımı farklı bir ortamda görmek çok tuhaf bir duyguydu. Yatağım, gardırobum, iki kitaplığım ve çalışma masam farklı bir düzen içinde odaya yerleştirilmişti. Eski odam kare şeklindeydi, burası ise uzundu.

Eşyalarımı burada görmeyi bir yanıyla yadırgamıştım ama diğer yanıyla da evimde olduğum hissini yaratıyordu.

Annemin mutfakta çıkardığı sesleri duyunca aklıma limonatası geldi. Limonatayı büyükannemin tarifine göre her zaman kendi hazırlardı. O da şimdi benim mobilyalarımla ilgili hissettiklerimi hissediyordur, diye geçirdim içimden. Bildik bir şeyin yeni bir ortamda can bulması, insanın çok önem verdiği ama artık sahip olmadığı anılardan bir parçayla yüzleşmesine benziyordu.

Resim çantam kolilerden birine yaslanmıştı. Çantanın içindeki resimler arasından eski odamın duvarlarında asılı olanları ilk fırsatta bulup çıkarmaya karar verdim. Bir gün mutlaka bunların yenilerini çizecektim ama şu an için annemin de benim de bildik şeylere tutunmaya ihtiyacımız vardı.

Odamın iki penceresi vardı. Birinden evin arka kısmındaki bahçeyi görebiliyordum. Bahçe genişti ve meyve ağaçlarıyla doluydu. Üstü kapalı odunluk da yosun kaplı bir duvarın dibindeydi ve yıkık dökük çardak, masallardaki lanetli kulübeleri andırıyordu.

Diğer pencere komşu binaya bakıyordu. Burası da ahşap karkastı ama bizimkinden çok daha büyük ve epeyce iyi durumdaydı. Giriş kapısına çıkan merdivenin iki yanında uzanan özenle budanmış çitlerin arasından bir pirinç tabela, akşam güneşinde ışıl ışıl parıldıyordu.

Pencereden iyice sarktım ve gözlerimi kısıp siyah gravür yazıyı okudum:

F. NORD
Psikoterapist

Altında bir şey daha yazıyordu ancak uzakta kaldığı için okuyamadım. Muhtemelen çalışma saatleriydi.

Sanki annem burayı benim için özel olarak seçmiş, diye düşündüm ve bu fikir bana ansızın yanlış görünmemeye başladı. Annem ev

ve iş ararken terapistime yakın olmayı da göz önünde bulundurmuş olabilirdi. Her şeyi düşünen mükemmel bir planlamacıydı o. İyi de, terapistin illa ki komşumuz olması mı gerekiyordu?

Pencereden çekilmek istediğim sırada komşu evin kapısı açıldı ve bir delikanlı dışarı çıktı. Çocuk benim yaşlarımda ya da benden en fazla bir iki yaş büyük olmalıydı. Ve çok ama çok yakışıklıydı.

Uzun boylu ve ince yapılıydı. Omuz hizasındaki koyu renk saçlarının birkaç tutamı yüzüne dökülmüştü. Spor ayakkabıları, bermuda kotu ve üzerinde *Californication* yazılı tişörtü sade ama havalıydı.

Ama beni şaşırtan dış görünüşü değil beden duruşuydu.

Bu çocukta bir şeyler vardı. Yavaş yürüyor, omzunu sarkıtıyordu. Sanki sırtında görünmeyen, ağır bir yük taşıyor gibiydi.

Çaresiz bir hali vardı. Ayrıca öyle hüzünlüydü ki böylesine bir hüznü şimdiye kadar yalnızca psikiyatri servisindeki çocuklarda ve gençlerde görmüştüm. Bu çocuk mutlaka Nord'un hastalarından biri olmalıydı.

Çocuğun durumu bulaşıcı gibiydi ve ona bakınca, eski terapistimin *empati* dediği bir duygu uyandı içimde. Ve bu empati inanılmaz derecede güçlüydü. Çocuğun acısını içimde hisseder gibi olmuştum. Bu duygu dalgasına kendimi kaptırmamak için aramızdaki mesafeye karşın çocuğun ten rengi üzerine yoğunlaşmaya çalıştım ama bir türlü başaramadım.

Çocuk, binanın önüne park ettiği mobiletinin yanına gitti, gidona asılı duran kaskı aldı ve tam başına geçireceği sırada başını kaldırıp bana baktı. Göz göze geldiğimizde acısını daha açık bir şekilde görebildim. Sanki koskoca iki el, omuzlarıma bastırıyor gibiydi.

Çocuğa bakıp başımı salladım ve elimi hafifçe kaldırıp selam verdim. O da kaskını taktı, mobiletine bindi ve uzaklaştı.

Pencereyi kapattım ve üzerimdeki sersemliği atabilmek için birkaç kez derin derin soluk alıp verme ihtiyacı hissettim.

Ardından birinci kattaki keşif turumu sürdürdüm. Katta banyo ve annemin hâlâ taşınma dağınıklığı içindeki odasının dışında bir oda daha bulunuyordu. Oda, koridorun en sonundaydı ve kapısı aralıktı.

İçerisi karanlık ve havasızdı. Pencere güneye bakıyordu. Kavurucu sıcağın hiç değilse bir kısmını odaya sokmamak için annem perdeleri çekmişti ancak birinci kattaki her yer gibi bu oda da dayanılmaz derecede sıcaktı.

Loş ışıkta gözüme birkaç koli ve evdeki yerlerini bulmayı bekleyen eşyalar ilişti. Elektrik süpürgesi, eskiden kilerimizde duran sökülmüş iki raf (buradakiler gibi bir yer yoktu sanırım) ve karanlıkta dev bir böceğe benzeyen ütü masası ortada öylece duruyordu.

Odanın boz rengi beni rahatsız ettiği için hemen çıkmak istedim. O sırada kapakları açılmış koliden dışarı taşmış iki uzun kulak dikkatimi çekti. Kai'ın tulum giymiş tüylü tavşanının kulaklarıydı bunlar.

Bu görüntüyle hiç beklemediğim bir anda karşılaşınca soluğum kesilmişti. Çekinerek koliye doğru ilerledim. Tavşanın önüne gelip durduğumda bana bakıp sırıttığını gördüm.

Buz gibi bir rüzgâra tutulmuşçasına ürperdiğimi duyumsadım.

Bana sanki çizgi filmlerdekine benzeyen bir sesle, *selam Doro,* diyordu. *Seni görmek ne güzel. Beni hatırladın, değil mi? Elbette hatırladın. En son o sabah karşılaşmıştık. Hani biliyorsun, bir önceki gece neler olduğunu anımsayamadığın o sabah. Mesele şu: Gerçekten mi anımsayamıyorsun, yoksa anımsamak mı istemiyorsun? Ne dersin Doro?*

Bir an boğulacağımı sandım. Tavşanı kulaklarından tuttuğum gibi bir köşeye fırlattım. Orada tuhaf bir şekilde yamulmuş yatıyor ama yine de yüzüme bakıp haince sırıtıyordu.

Silkindim ve terapilerimde öğrendiğim gibi koliye dokundum. Gerçek ile gerçek olmayanı birbirinden ayırabilmek için gerçek bir şeyi tut, bu herhangi bir nesne olabilir. Ama kendine asla dokunma, yoksa bedeninle temas etmek seni yanıltabilir.

Ses tavşandan değil koliden gelmişti. Annem kartonun içine Kai'dan kalan anıları; oyuncaklarını, tulumlarını ve minicik patiklerini doldurmuştu. Odadaki ağzı açık tek koli bu olduğuna göre annem belli ki defalarca içine bakmıştı.

Sırıtık tavşanın üzerinde oturduğu fotoğraf albümünü koliden usulca çıkardım. Sarı yaldızlı harflerle üzerinde YAVRUMUZ yazılı, mavi renkteki deri kaplamaya dokundum.

Albümü açar açmaz Kai'ın gözleriyle karşılaştım; hastanenin yeni doğan odasındaki minicik yatağından bana bakıyordu. Çevresinde olup biteni daha ilk günden kaçırmamak istercesine gözlerini iri iri açmıştı.

Benim hareketli küçük kardeşim hep böyleydi, diye düşündüm. Gözlerime yaşlar dolmaya başlarken gülümsedim.

Fotoğrafın yanında *ilk fotoğrafım* yazılıydı ve annem hemen altında düzgün ve özenli bir yazısıyla boşlukları doldurmuştu:

16 Aralık 2009'da Fahlenberg'de dünyaya geldim. Burcum: *Yay*

Doğum saatim: *11.00*. Doktorum: *Doktor Scholz*

2980 gr ağırlığında, *50 cm* boyundaydım.

Yakınımda bir hışırtı duyunca irkildim. Korkuyla tavşana baktım, yerinden kaymıştı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Kendimi yatıştırmaya, tavşanın onu attığım kolinin düz yüzeyinden kaydığını kendime açıklamaya çalıştım.

"Çok basit bir fizik kuralı," diye fısıldadım.

Gelgelelim bir şey daha vardı... Can çekişir gibi hırıltılı, kesik kesik solukları, uzun zamandır duymamış olsam da hemen tanıdım.

Bunlar duyduğum en iğrenç seslerdi. Bu dayanılmaz gürültü, perdeleri çekilmiş, itici bir edayla gülümseyen tüylü tavşan ve ütü masası kılığına girmiş dev böceği içinde barındıran bu boz rengi, havasız odada bana geri dönmüştü sesler.

Bir saniye bile daha bakmaya katlanamayıp albümü hızla kapattım ve kolinin içine fırlattım. Sonra hızla koşup mutfağa, annemin yanına indim.

Taze limonatayla dolu cam sürahi ve kocaman salata çanağını karşımda görünce bedenimdeki kasılma ağır ağır çözülmeye başladı.

O gece çok huzursuz uyuyup defalarca kan ter içinde uyandım. Bunun nedeni üst kata yerleşmiş ve asla dağılmayan yaz sıcağıydı. Yoksa karanlıkta tek başıma olmadığım duygusu muydu?

3

Sabaha karşı derin bir uykuya dalmış olmalıyım. Uyandığımda saat on buçuktu. Aklıma hemen her şeyi öncesinden planlayan annemin, ben yeni evimize yerleşmeden altı hafta önce benim adıma aldığı psikiyatr randevusu geldi.

Bir bardak portakal suyu ve marmelatlı tostla ayaküstü bir kahvaltı yapabilmek için mutfağa koştum. Piknik masasının üzerinde beni bekleyen bir not vardı.

İşe gidiyorum. 11'deki randevunu unutma!
Akşam görüşürüz
Öptüm, annen

Annen. Aslında ona *anneciğim* diye seslenmemden pek hoşlanmıyordu. Bu sözcük ona biraz yapay geliyordu, bir defasında öyle demişti.

Bana da *anneciğim* sözcüğü fazla çocuksu, *anne* ise mesafeli geliyordu. Annemin ismi istediği kadar güzel olsun, onu asla *Antonella* diye çağırmak istemiyordum ve aklıma daha iyi bir hitap şekli gelmediği için *anne* demekten başka seçeneğim yoktu.

F. Nord'un ziline saat tam on birde bastım ve kapıyı doğrudan kendisi açtı. Görüşme odasına doğru yürüdüğümüz sırada da tabeladaki F. harfinin *Frank* isminin kısaltması olduğunu açıkladı.

Beni salonun yanındaki geniş ve aydınlık bir odaya aldı. Büyük bir cam duvarın ardından kış bahçesi, teras ve bahçe görünüyordu. Manzara güzeldi ve açık duran cam kapılar arasında oluşan serin hava akımı bana çok iyi gelmişti.

Nord, dört koltuktan oluşan oturma köşesinde bana yer gösterdi. Sonra geçip karşıma oturdu ve kristal bir sürahiden iki bardağa su doldurdu.

Görüşmemiz havadan sudan bir sohbetle başladı. Böylece birbirimiz hakkında ilk izlenimlerimizi kazanma fırsatını yakalamış olduk.

Nord sınavlarımın nasıl geçtiğini, Ulfingen'i ve yeni evimizi beğenip beğenmediğimi sordu. Yazın çok sıcak geçtiğini de konuştuk elbette.

Frank Nord'un kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu düşündüm. Oysa ince yüzüne ve yumuşacık ses tonuna bakılırsa daha genç gibi duruyordu. Adamı cana yakın bulmuştum, bunda tabii bana ilk andan itibaren *Dorothea* değil *Doro* diye seslenmesinin de payı vardı. Oysa Wald Kliniği'ndeki Doktor Forstner'in, adımın kısaltılmış şeklini yeğlememi anlaması epey uzun sürmüştü.

Nord'un, görüşme odasındaki rahat koltukların kum rengine ve açık renkli dişbudak ağacı möblelerinin kokusuna uygun, insana huzur veren bir ten rengi vardı. Yumuşak kumaştan pantolonunun üstüne giydiği yakalı tişörtünün açık krem rengi ve yeni kırlaşmaya başlamış kısa kesimli, sarı saçlarının tonları da uyum içindeydi. Bir terapistle ilk karşılaşmamda tercih etmeyeceğim kadar içimi görebildiği izlenimi uyandırsa da bu adamın benimle konuşma ve bana bakma tarzında dinlendirici bir yan vardı. Beni çözdüğü

duygusuna kapılmıştım ve belki de bu yüzden doğru kişiydi. Belki belleğimi canlandırmamda bana yardım edebilirdi.

Nord, "Annen birleşik duyularının son derece gelişmiş ve algılarının çok açık olduğunu belirtmişti," diyerek tedavi sürecini başlattığının işaretini verdi. "Sinestezi özel bir yetenektir," diye devam etti. "Genelde kalıtım yoluyla geçer. Sayıları, kokuları, insanları ve anıları duyularıyla tanımlayabilen başka kişiler var mı ailende?"

"Büyükbabam bunu yapabiliyormuş," dedim. "Ne yazık ki ben doğmadan ölmüş ama annemden duydum, büyükbabam renklerle düşünürmüş. Aslında zeytinciymiş ama pek çok resim çizmiş. Bunlardan bazıları seçtiği renkler yüzünden oldukça tuhaf görünüyor."

"Sen de onun gibi bir sanatçısın, değil mi?"

"Olmayı deniyorum diyebiliriz. Liseden sonra güzel sanatlar okumak istiyorum."

Nord başını salladı. "Yaşamındaki her şeye gerçek renklerini katmak istiyorsun."

"Evet, onun gibi bir şey."

"Kendi rengini keşfedebildin mi peki?"

Bu soruyu bekliyordum. Sinestezik olduğumu duyan hemen herkes bana bu soruyu sorar, ben de omuz silkerdim yalnızca.

"Mavi olduğunu düşünüyorum ama emin değilim. İnsanın bunu kendine uyarlaması oldukça zor."

"Ne dersin..." dedi Nord başını yan yatırarak. "Koyu mu, yoksa açık bir mavi mi?"

"İkisinin ortası diyebilirim. Bir defasında bir renk skalası üzerinde bakmıştım. Gök mavisi en uygunu gibi gelmişti bana."

Nord yine başını salladı, sanki ağzımdan çıkandan çok daha fazlasını anlamış gibiydi. Sonra orta sehpadan üzerinde adımın yazılı olduğu dosyayı aldı ve açıp içine baktı.

"Tedavine hazırlanabilmek için annenle bugüne kadar gittiğin terapistin ve geçmişinle ilgili görüştüm. Dediğim gibi, sinestezi özel bir yetenektir ve asla psişik bir bozukluk değildir. Ne var ki duyuları böylesine gelişmiş kişiler daha hassas olurlar. Özellikle de senin gibi ağır bir şok yaşamışlarsa. Bellek kaybının nedenini çözebilmemiz için o olaydan hareket etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Anımsayabildiğin bir şey var mı? Erkek kardeşinin ölmeden önceki akşamı kast ediyorum."

Dikkatimi bir noktada toplayabilmek için gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovaladım. Ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım, olmuyordu. Her zaman aynı şeyle karşılaşıyordum. Anımsamak için istediğim kadar çabalayayım, karşıma kapkaranlık bir karadelik çıkıyordu.

"Hayır," dedim sonunda. "Aklımda kalan tek şey anne ve babamla kavgamız. Dışarı çıkacaklardı, Kai'a bakmamı istiyorlardı."

"Ama sen istemiyordun, öyle mi?"

"Aynen."

"Öylesine mi, yoksa o akşam istememen için özel bir neden var mıydı?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Bu hatırlayamama durumun sende hangi rengi çağrıştırıyor?"

"Siyah. Mürekkep siyahı."

Nord su bardağını eline aldı, bir yudum içti ve sonra bardağı dalgın dalgın salladı.

"Siyah mürekkebin, kafanın içinde berrak suya dönüşmesi biraz zaman alacak. Ancak başaracağımızdan hiç kuşkum yok. Çünkü kardeşinin ölümüyle ilgili kendini suçlamanın mutlaka bir nedeni olmalı."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Neden kendimi suçladığımı düşünüyorsunuz?"

Bana yine, benim ona göstermek istediğimden fazlasını görebildiğini anlatan bakışla baktı.

"Bu açıkça ortada Doro. Kai'ın ölümünden sonra ağır halüsinasyonlar geçirdin ve klinikte yatmak zorunda kaldın. Kardeşinin cansız bedeni hâlâ gözünün önüne geliyor mu?"

Yutkundum. "Hayır, gelmeyeli epey oldu."

"Peki, sesler duyma durumun nasıl?"

Arkamda uzak bir yerde, duvarın arkasından pis bir kahkaha duyar gibi oldum. Böyle bir kahkahayı ancak sırıtan tüylü tavşanlar atabilirdi.

Kai'ın en sevdiği oyuncağıyla bir gün önce beklenmedik bir anda gerçekleşen karşılaşmayı ve annemin tavşanı içine koyduğu kolinin bende yarattığı duyguyu düşündüm. Karton gerçekti.

Duruma hâkimim, diye düşündüm. *Gülmeyi bırak artık, lanet olası tavşan! Duruma hâkimim ve bu terapistimin, hakkımdaki her şeyi hemen öğrenmesi gerekmiyor. Bir daha asla kliniğe yatmam.*

"Doro?" Nord beni süzüyordu.

Hızla ve derin bir soluk aldım. Evimizin birinci katından bana doğru gelen kahkaha ansızın kesildi.

Hayır, doğru değildi bu. Kahkaha oradan gelmemişti, kafamın içindeydi. Ama bitmişti.

Sesimin inandırıcı çıkması için çabalayarak, "Sesler de kalmadı," dedim. "Epeydir kalmadı."

Nord başını salladı ama bana inanmadığını yüzünden anlayabiliyordum.

"Anevrizmanın ne olduğunu eminim çoktan öğrenmişsindir," dedi. Nereye varmak istediğini anlamıştım.

"Bir atardamarın doğuştan genişlemiş olması," dedim. "Kai'ın beyninde vardı. Bu konuyu konuştuğum doktorlardan biri, bunun

aslında zararsız olduğunu anlattı. Ancak insan çok zorlanınca patlayabiliyor ve beyin kanamasına yol açabiliyormuş."

"Doğru," dedi Nord. "Kardeşinde de aynen böyle olmuş. Bu vakalara ne yazık ki sanıldığından daha sık rastlanıyor çünkü belirti vermediği sürece anevrizma teşhis edilemiyor. Ama kişi uzun süre güneşlenir, ağır bir şey kaldırır ya da normalden fazla zorlanacağı bir şey yaparsa bir anda patlayabiliyor. Önceden hiçbir uyarı vermeden hem de. Kai'ı muayene eden patoloji uzmanı olayı Kai'ın ağlamasına bağlamış. Kai sık sık ağlardı, değil mi?"

"Evet, çok inatçıydı ve istediği yapılmazsa bir yerine bir şeyler batırıyormuşuz gibi ağlardı."

"Özellikle de sabahları odasından onu gelip alan olmazsa, değil mi?"

"Bunu size annem mi anlattı?"

"Evet, o anlattı. Ayrıca kardeşini kahvaltı etmesi için genelde odasından sen getiriyormuşsun, bunu da söyledi. O sabah da öyle olmuş."

Gözyaşlarımı güçlükle tutabiliyordum. Nord'un anlamaması için bir yudum su içtim.

"Kardeşimi severdim," dedim boğuk bir sesle. "O çığırtkanı çölün ortasına terk etmek istediğim günler elbette oldu ama hiçbir zaman kötü niyetle düşünmedim bunları."

"Bunda utanılacak bir şey yok." Nord başını salladı. "İnsanın kendinden epeyce küçük bir kardeşi varsa bu duygular kaçınılmazdır. Onun yüzünden kısıtlandığın duygusuna kapılmışsındır mutlaka."

Şimdi bardağı iki elimle birden kavramıştım ve camın yaydığı rahatlatıcı, beyaz serinliği hissedebiliyordum. Serinlik çok gerçekti. "Evet, kapıldım. Kardeşim evin en küçüğüydü, benden çok ilgiye ihtiyacı vardı."

"Onu bu yüzden kıskanır mıydın?"

"Ona asla zarar veremezdim," diye Nord'a çıkıştım. "Anlıyor musunuz? Asla! Kai'ın sinirimi bozduğu doğru, sonra bana sürekli, 'Doro şunu yap, Doro bunu yap, Doro kardeşinle ilgilen,' denmesine katlanamıyordum. Kendime ait bir sürü sorunum varken bunlar insanın kanına dokunuyor. Ben farklıyım, biliyorum bunu ve benim gibi olmak kolay değil. Ayrıca okulun her yerinden zekâ fışkıran öğrencisi de değilim ve lise bitirme sınavlarına hazırlanmak beni zorluyor. Üstüne üstlük bebek bakıcılığı yapmaya zorlanmak resmen insanın enerjisini emiyor. Ama koşullar böyle diye kardeşime bir şey yapacak halim yok!"

"Bunu iddia eden kimse yok zaten," dedi Nord usulca. "Senden başka kimse yok Doro... Neden böyle, diye düşünmeden de edemiyorum."

Başım ağrımaya başlamıştı. Görüşme odası gözüme ansızın çok aydınlık gelmişti. Çevremdeki kum rengi eşyalar da huzur vermiyordu artık. Aksine bunları görmeye dayanamıyordum.

"Bugünlük görüşmeyi bitirebilir miyiz?" diye sordum. "Bugün annemin doğum günü. İş dönüşü ona yemek hazırlayıp sürpriz yapmak istiyorum."

Nord bardağı elinden bırakırken, "Elbette," dedi. "Tek neden bu mu?"

Başımı iki yana salladım ve Nord bana anlayışla baktı.

"Son olarak bir şey daha söylemek istiyorum," dedi. "Geçen yıl yaşananlarla yüzleşmene neden olan her şeyden şimdi uzaksın. Bir yanıyla böyle. Bu insanı özgürleştiren bir şey. Öte yandan pek çok yeni izlenim ve etkiye maruz kalıyorsun. Sen bunu ilk bakışta stres olarak algılamasan bile bu durum stres açısından tetikleyici olabilir. O zaman eski semptomlar ortaya çıkabilir. Belki de çıkmıştır bile..."

Konuyla ilgili bir şey söylemem için biraz bekledi ancak ben susunca konuşmayı sürdürdü.

"İlaçlarını almaya devam etmeni ve kendinde sıra dışı bir durum sezdiğinde hemen benimle bağlantıya geçmeni rica ediyorum. Örneğin sesler ve halüsinasyonlar başlarsa. Söz verebilir misin?"

"Evet," diye kestirip attım. "Gerçekten çok daha iyiyim ve tatili kendimi şarj etmek için kullanmak istiyorum."

"İyi fikir," dedi Nord gülümseyerek. "Açık havaya çık, yüzmeye ya da dondurmacıya git ki yeni arkadaşlar edinebilesin. Yazın ve hayatın tadını çıkar. İnsan bir kez on altı yaşında oluyor."

Aynı anda ayağa kalktık ve Nord beni kapıya kadar uğurladı.

"İnan bana Doro, seni rahatsız eden yabancıdan kurtulmayı başaracaksın," dedi ve bir elini omzuma koydu. Elinin sıcaklığını ve dostane dokunuşunu duyumsadım. "Ama sabırlı olacaksın. Önce yeni çevrene biraz alış, sonra beni arayıp yeni bir randevu al."

"Tamam," derken tüylü tavşanın gülüşünü duyar gibi oldum.

Ancak dışarı çıktığımda sesin, yolda gülerek koşan iki erkek çocuğundan geldiğini anladım.

4

Nord aptalca bir bahane uydurduğumu düşünmüş olsa bile annemin doğum günüyle ilgili söylediklerim doğruydu. Üstelik anneme özel bir sürpriz hazırlamıştım.

Annem, büyükannemin lazanyasını çok sever ancak annesinden tarifini almadığı için çok üzüldüğünü sıklıkla söylerdi. Defalarca denediği halde lazanyanın o kendine özgü lezzetini asla tuttura-mamıştı. Bu yüzden büyükannemin gizli bir malzeme kullandığını söyleyip dururdu.

Psikiyatri kliniğinde yattığım dönemde Stefano'yla tanışmıştım. Stefano, annesi ile babasını bir otomobil kazasında kaybeden ve o günden sonra onların seslerini duyduğunu sanan çekingen bir çocuktu. Çoğu zaman günlerce içine kapanır, kimseyle konuşmazdı. Ama ben onu bu ruh halinden çıkaracak bir yol bulmuştum.

Klinikte açılan yemek kursuna hemen yazılmış ve Stefano'ya katılmak isteyip istemediğini sormuştum. Kendimi *hayır* yanıtını almaya hazırlamışken Stefano bir anda değişerek beni şaşırtmıştı. Terapi amaçlı kurulan mutfakta işin başına geçtikten sonra Stefano açılıp rahatlamıştı.

Annesi ile babasının küçük bir restoran işlettiklerini ve bir gün babası gibi aşçı olmak istediğini bana anlatmıştı.

Böylelikle ondan öğrendiğim kusursuz lazanyanın sırrı, beşamel sos yerine kırmızı şarap, birkaç küp içyağı, bolca sarımsak ve taze baharatlar kullanmaktı.

Taburcu olduktan sonra tarifi hemen denedim ve halam Lydia lazanyama bayıldı. Şimdi tüm umudum, lazanyamla annemi de mutlu etmekti.

İki yıl önce bitpazarından satın aldığım dağ bisikletimi garajdan çıkardım. Yeni bisikletim birkaç gün önce okul bahçesinden çalınmıştı. Dağ bisikletini, eski sahibi domuz pembesine boyamıştı.

Bisikleti bana satarken, "İnan bana, bunu kimse çalmaz," demiş ve haklı çıkmıştı.

Miss Piggy adını koyduğum külüstüre atladığım gibi kasabanın merkezine indim.

Ulfingen küçük bir yerdi, insan kısa zamanda her köşesini öğrenebiliyordu.

Kasabanın en ucundaki markete doğru pedal çevirirken, *Berlin'e gidince her şey çok farklı olacak,* diye düşündüm. *İçimdeki taşralıdan sıyrılmam herhalde zaman alacak.*

Markete girerken cebimdeki parayı bir kez daha kontrol ettim. Yirmilik ve beşlik iki banknotum vardı.

Alışveriş arabasıyla raflar arasında dolaşırken ihtiyacım olan ürünleri sepete atıyor, bir yandan da kafamın içinde hesap yapıyordum.

Sıra sıra dizili konservelerin arasından geçerken tanıdık bir yüz görünce durdum. Bir gün önce Nord'un muayenehanesinden çıkan yakışıklı delikanlı karşımdaydı. Hazır yemeklerin bulunduğu rafın önünde durmuştu ve canının ne çektiğine karar veremiyor gibiydi.

Acaba ona yemek pişirecek kimse yok mu, diye düşündüm. Belki bu yüzden gözüme dün çok üzgün görünmüştü.

İçimden bir an onunla konuşmayı geçirdim ama sonra o beni göremeden yoluma devam ettim. Acelem olduğunu, bir an önce yemek pişirmeye başlamak istediğimi ileri sürebilirdim ama bu, gerçeği olduğu gibi yansıtmazdı.

Açıkçası çekinmiştim. İnsan bir kez deli damgası yiyip akıl hastanesini boyladı mı daha çekimser davranmaya başlıyordu. Yara almış bir özgüveni toparlamak kolay olmuyordu.

Sürpriz yemeğim için gerekli olan her malzemeyi sepete doldurduktan sonra kasaya doğru ilerledim.

Kadın, aldıklarımı donuk bir yüz ifadesiyle kasadan geçirdikten sonra, "Yirmi iki doksan," dedi kasiyer.

Parayı tezgâhın üstüne koyduktan sonra kadının renginin ne olabileceğini düşündüm. Sonra soluk bir yeşil olduğuna karar verdim.

Kasiyer başını iki yana salladı.

"*Yirmi iki doksan* demiştim."

Paramı gösterdim. "Evet, ben de yirmi..."

Duraksadım. Tezgâha baktım, yalnızca beş avro vardı, paranın yanına alışveriş listemi koymuştum.

"Özür dilerim," diye kekeledim ve kot yeleğimin ceplerini aradım, parayı buraya koymuştum. Ceplerim boştu.

Arkamda oluşan kuyruktan bekleyen yaşlı bir adam, "Bakar mısınız genç bayan," diye seslendi. "Biraz acele edemez misiniz? Zamanımı sokakta bulmadım."

Diğer ceplerimi de ararken kanın beynime sıçradığını hissettim. Gelgelelim açılmış bir sakız paketinden başka bir şey bulamadım.

"Lanet olsun! Yirmi avroyu az önce cebimden düşürmüş olmalıyım."

Soluk yeşil rengi kasiyer bana umursamaz bir ifadeyle baktı. "Başkası bulmadan gidip arayabilirsin istersen. Aldıklarını buraya ayırayım mı?"

Ellerim titriyordu. Banknot *elimdeydi* diye kendime açıkladım. Onu *gördüm* ve *hissettim*. Yani *gerçekti, vardı*. O halde giriş kapısı ile kasa arasında bir yerde düşürmüş olmalıydım.

"Alın," dedi yanımda bir ses.

O çocuktu bu. Telaşlandığım için arkamda sırada beklediğini fark etmemiştim. Kasiyere yirmilik bir banknot uzatıyordu, bir şey söylememe fırsat kalmadan kasiyer parayı kaptı ve bana para üstünü uzattı.

Çocuğa şaşkınlık içinde baktım. "Bunu yapman gerekmiyordu. Para burada bir yerde olmalı."

"O halde gel arayalım," dedi çocuk gülümseyerek. "Ama elinde köpek maması olan şu sevimli yaşlı bey beni öldürmeden önce aldıklarımı bir ödeyeyim."

Çenesiyle yaşlı adamı gösterince kendimi tutamayıp güldüm.

"Bu arada adım Julian," dedi çocuk. Rafların arasından geçmiş, giriş kapısına doğru ilerliyorduk.

"Doro," diye kendimi tanıttım ben de.

"Sütlerin oraya uğradın mı?"

"Anlamadım? Ah, hayır, peynirlerin önündeydim."

Her köşeyi dikkatle arasak da paramı bulamadık. Derken giriş kapısının önüne geldik.

"Lanet olsun," dedim.

"Dert değil canım. Paran olduğunda ödersin bana, tamam mı?"

Başımı kaldırıp ona baktım. Julian'ın boyu en az bir seksendi; kendimi olduğumdan daha da kısa boylu hissetmiştim.

"Sorun para değil," dedim. "Mesele..." Söylesem mi, diye karar veremiyordum ama sonra aklıma bir gün öncesi geldi. Çocuğun muayenehaneden çıktığı sırada yüzüne yerleşmiş olan ifadeyi anımsadım. "Banknot yanımda mıydı diye *emin* olmam gerekiyor. Bunu anlayabiliyor musun?"

Julian alnını buruşturdu ve yüzüne düşen koyu saç tutamını üfleyerek geriye doğru attı. "Ama kapıdan girerken cebinde olduğunu söylemiştin?"

"Orası öyle." Alt dudağımı ısırdım.

"Ama?"

"Yani şey... Bazen kendime tam olarak güvenemiyorum."

"Hıı," dedi Julian ciddi bir ifadeyle başını sallayarak. "Anlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki anlıyorum. Bilirim çünkü."

Deliler birbirlerini buldular, diye düşündüm ve hiç istemediğim halde kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Bu duyguyu tanıdığını tahmin etmiştim. Seni dün Nord'un muayenehanesinin önünde gördüm. Uzun zamandır mı ona tedaviye geliyorsun?"

Şimdi Julian gülmeye başlamıştı. "Hayır, yani evet. Ben onun oğluyum."

Şahane, diye düşündüm. *Yoluma elli tane çam çıksa ellisini de mutlaka deviririm.*

"Kusura bakma," dedi çocuk hemen. "Seni zor durumda bırakmak istememiştim."

"Hayır," dedim. Ama yüzümün rengi, yanımda asılı olan *her gün taze* afişindeki domateslerin kırmızılığıyla yarışır duruma gelmiş olmalıydı. "Sorun değil. O zaman parayı birazdan getirebilirim."

Julian saatine bakıp omuzlarını kaldırdı. "Bugün benim için uygun değil. Hemen gitmeliyim, geç bile kaldım. Başka zaman uğrarsan sevinirim. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Çocuk hızlı adımlarla mobiletine doğru yürüdü, elindeki poşeti küçük arka bagaja tutturdu ve yola koyuldu. Arkasından bir süre baktıktan sonra markete dönüp yirmi avroyu yeniden aradım.

Ama sonuç alamadım.

Sanki o para hiç yanımda olmamış gibiydi.

5

Bir saat sonra odamda, yerde oturmuştum ve dokunsalar ağlayacak vaziyetteydim. Yumruklarımı sıkarak içimde alev alev yanan öfkeyi bastırmaya çalıştım. Kıpkırmızı çaresizliğim beni derin bir korkuya sürüklemişti.

Kumbaramı önüme döktüm: Altı adet onluk, iki adet beşlik banknotum, ayrıca halamın geçenlerde cebime sıkıştırdığı (verirken derslerime çok sıkı çalışmamın ödülü olduğunu söylemişti) elli avro ve bozuk paralar vardı.

Ama yirmilik banknot yoktu.

Oysa paralarımın arasında yirmi avroluk bir banknot olduğundan çok emindim. Markete gitmek üzere bisikletime binmeden önce kumbaramdan çıkarmış, beş avro ve alışveriş listemle birlikte kot yeleğimin sağ cebine sokmuştum. Marketin kapısına geldiğimde *gerçekten, gerçekten, ama gerçekten* cebime koyduğumdan emin olabilmek için çıkarıp bir kez daha bakmış ve yirmilik banknotu görmüştüm.

Son kez.

Julian gittikten sonra markete girmiş, yürüdüğüm yolu dört kez turlamıştım. Hatta son turda para belki hava akımıyla savrulmuştur diye hiç girmediğim koridorlara bile bakmıştım.

Ama yoktu. Hiçbir yerde bulamamıştım.

Rafların aralarına ve altlarına da bakmış, biraz çöp, bir emzik, 2 sent ve buruşturulmuş alışveriş listesinden başka bir şey görememiştim.

Yumruklarımı, tırnaklarımı avuç içlerimde hissedinceye kadar sıktım. Bu gerçek bir duyguydu.

"Sakin ol," diye kendime fısıldadım. "Soğukkanlılığını sakın kaybetme. Banknotu süpermarkette bulamamış olman, onun hiç var olmadığı anlamına gelmez."

Bu doğruydu elbette. Ben düşürdüğümü bile fark etmeden birisi bulup cebine atmış olabilirdi. Belki de bu kişi beni kasada, daha sonra da Julian'la birlikte parayı ararken görmüş, *arasınlar bakalım, ben buldum, o halde benimdir,* diye düşünmüştü.

Ya da aklından buna benzer şeyler geçmişti.

Dünya dürüst değil işte, diye içimden geçirdim. *Herkes kendini düşünüyor, herkes.*

Başıma bu iş geldiği için çıldırdığım duygusuna kapılmam kesinlikle gerekmezdi.

Bu iş için değil, diye düzeltti iç sesim. *Ama kendine güvenememek konusunda epeyce deneyim edindiysen kuşkulanmakta haklı olabilirsin. Çünkü burada mesele çıldırmak değil, yeniden çıldırmak. Bu da oldukça büyük bir fark.*

"Ne olmuş yani? Ben deli değilim. Mutlaka yanılmışımdır ve bu herkesin başına gelebilir."

Tabii ki gelebilir, dedi iç sesim bana hiç de inandırıcı gelmeyen bir tonda. *Hoş, benim için fark etmez, karar verecek olan sensin.*

Ben de öyle yaptım. Bu konuya kafa yormayı sürdürmenin bir anlamı olmadığına karar verdim. Gerçek, yirmi avronun kaybolduğuydu.

Gitmişti. İşte bu kadar.

Mutfağa gidip aldıklarımı boşalttım ve mutfak tezgâhı üzerinde duran müzik çalara bir CD yerleştirdim.

Kings of Leon evin içinde çınlarken yemek pişirmeye giriştim. Günün koşullarına çok uygun olarak *No Money* parçası çalıyordu.

Lazanyayı hazırlarken Stefano'yu düşündüm. Yemek pişirmenin onu neden rahatlattığını, bu işi neden önemsediğini kendi ruh halimden yola çıkarak çok iyi anlayabiliyordum.

Yemek pişirmek şahane bir uğraş olabilirdi. Ellerinin arasında mis gibi kokan, lezzeti mükemmel bir şey oluşuyor ve eserinle birini mutlu edebildiğini görebiliyordun. Bu, insanı özgürleştiren bir duyguydu. Hele çevrendeki her şey boka dönmüşse...

Cam tepsiyi fırına sürüp kendi spesiyalitem olan Doro'nun Tiramisusu'nun hazırlığına koyuldum. Ben tiramisumun kahvesine alkol yerine bolca çikolata şurubu katıyordum.

Bir yandan Green Day çalıyordu ve ben de kakaoyu *Know Your Enemy* parçasının ritmine uyarak tatlıma serpiyordum.

Buzdolabının kapağını kapattığım sırada holdeki telefonun çaldığını duydum.

Müziği kapatıp telefon sehpasının başına gittim. Annem, bana bir şeyi, unuttuğum bir şeyi anımsatan bir telefon melodisi seçmişti. Ama ne olduğu aklıma gelmiyordu.

Kapılarını bir türlü açmayan bu anı, insanın dilinin ucuna gelip de çıkmayan bir sözcük gibiydi.

Başka bir şey daha vardı.

Merdivenle ilgiliydi.

Ama neydi?

Ahizeye uzanmak istedim ama ellerim titrediği için yapamadım.

Anı beni pençesine almıştı. Oysa anımsamak için hiç uğraşmamıştım.

Doktor Forstner'in, "Telefon fobin kendini nasıl belli ediyor?" diye sorduğunu duydum. O gün onun kliniğindeki küçük görüşme odasında karşılıklı oturmuş konuşurken telefonu çalmış, ben de ağlama krizine girmiştim.

"Bir anda korkuya kapılıyorum," diye yanıt vermiştim. "Sanki ahizeden bir şey çıkıp bana sarılacakmış gibi hissediyorum. Çılgınca, değil mi?"

"O şey ne olabilir?"

"Bilmiyorum. Ama bana kötü, çok kötü bir şey yaptırabilir."

Telefon çalarken taş kesilmiş gibi öylece durmuş, merdivenin üst kattaki ucuna gözümü dikmiştim.

Sonra yukarıda bir şeyin zemin üzerinde süründüğünü duydum. Her ne ise korkunç bir hırıltıyla soluk alıp veriyordu.

"Bir şey yok," dedim kısık sesle. Ama sonra avazım çıktığı kadar bağırarak tekrarladım: "Bir şey yok!"

Gelgelelim yukarıdaki o şey yaklaşıyordu. Her an ne olduğunu görebilirdim.

"Bir. Şey. Yok!"

Ansızın bir sessizlik oldu. Telefonun susmasıyla birlikte üst kattaki sürünen hırıltılı şey de yok olmuştu.

Koşarak bahçeye çıktım, yüzümü güneşe verdim ve temiz havayı içime çekip bıraktım.

Lütfen, diye düşündüm o sırada. *Yine olmasın... Yeniden başlamasına izin verme!*

6

Annem eve beklediğimden daha erken dönmüştü. Kapıdan içeri girer girmez başını kaldırıp kokuyu almaya çalıştı, sonra da mutlulukla gözlerini kapattı.

"Lazanya!" deyip boynuma sarıldı. "Canım benim, sen bir tanesin!"

"Dur, boğuluyorum," diye karşı koydum gülerek. "Doğum günün kutlu olsun anneciğim!"

"Teşekkür ederim hayatım," dedi annem duygulanarak. "Evde yoksun sanıyordum."

"O nereden çıktı?"

"Eh, az önce aradım da. Erken geleceğimi söyleyecektim ama telefonu açmadın."

"Duymamışım demek," diye yalan söyledim. "Radyo açıktı."

Telefon fobimden annemin haberi yoktu. Bundan ona hiç söz etmemiştim çünkü hem son aylarda onu yeterince telaşlandırdığım için yeniden huzurunu kaçırmak istememiş hem de utanmıştım.

Telefon fobisi. Kulağa bile hoş gelmiyordu! Klinikteki küçük aşçıbaşım Stefano bana, "Zırdeli," demişti. Öyle ya, benim yaşımdaki herkes telefonla konuşmaya bayılırdı. Doktorum yeni korkumun adını ilk kez telaffuz ettiğinde kim bilir daha hangi tuhaflıklarım çıkacak, diye düşünmüştüm. Belki kapı zili fobisi geliştirecek, pos-

tacıdan korkacak ya da yanımda birisi öksürdüğünde panik atak mı geçirecektim?

Hayır, işi o noktaya vardırma niyetinde değildim. Böylece bu kusuruma elimden geldiğince savaş açmaya karar verdim. Klinikte yattığımdan beri bunu başarmıştım da.

Bir yeri aramak bile benim için sorun değildi. Korkmuyordum. Yanımda telefon çalarsa bunu umursamamaya çalışıyor ya da odadan çıkıyor, zilin kesilmesini bekliyordum. Dünyanın batı yarımküresinde yaşayan on altı yaşında bir genç kız olarak Noel'de ya da doğum günümde neden bir cep telefonu istemediğime annem neyse ki hiç şaşırmamıştı. Gerçi modeli artık epeyce eskimiş bir Nokia telefonum vardı ama onu bir yılı aşkın süredir kullanmıyordum ve nerede olduğunu sorsalar yanıt veremezdim. Herhalde kolilerden birinin en dibinde duruyordu. Bence orada kalabilirdi. Ayrıca her yerde ulaşılabilir olmak can sıkıcıydı.

Hem annem dışında beni artık aramak isteyecek başka birinin adı aklıma gelmiyordu.

Ziyafet sofrası gibi donatılmış piknik masamıza çok geçmeden oturmuş yemeğimizi yiyor, şakalaşıyorduk. Annem Sicilya'da geçen çocukluk günlerinden kalma hikâyeler anlatıyordu.

Annemle son kez keyifli bir yemek yediğimizden bu yana sohbetimizin tarzı değişmiş ve bu durum dikkatimi çekmişti. Bizimkisi artık eskisi gibi anne kız konuşmaları değil, yakın arkadaşların birbirlerine açılmalarıydı. Bu çok hoşuma gitmişti.

Annem üç kadeh şaraptan sonra sekiz yaşında küçük bir kızken zeytin hasadında ilk kez öpüştüğünü anlattı. Bundan iki yıl sonra ailesiyle Almanya'ya göç etmişlerdi ve onu öpen çocuğu bir daha hiç görmediği halde, ona duyduğu hayranlık uzun yıllar sürüp gitmişti.

"Adı Marco'ydu ve o zamanlar on iki yaşındaydı," dedi annem bana göz kırparak. "Nasıl tatlıydı bir bilsen..."

"Bugün ben de bir çocukla tanıştım," dedim ve kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim.

Elbette Julian'la, annemin Marco'yla tanışması gibi tanışmamıştım. *Ama ikimizin arasında bir sır vardı.*

Annem, elindeki şarap kadehinin arkasından keyifle gülümsüyordu. Bakışlarından epeyce sarhoş olduğu belliydi. Bana doğru eğildiği sırada piknik masamız az kalsın devrilecekti. "Aa, gerçekten mi? Anlatsana! Buralı mı?"

"Evet, buralı."

Hafifçe öksürme ihtiyacı hissettim. Erkekler hakkında ilk kez bu şekilde konuşuyorduk. Bu konuları eskiden olsa olsa Bea'yla konuşurdum ama arkadaşlığımız bozulduğundan beri bu sohbetleri özlemiştim.

"Her sözcüğü ağzından cımbızla çektirme ama!" Annem ansızın otuz dokuz değil de on altı yaşındaymış gibi davranıyordu. "Yakışıklı mı?"

"Kendisi komşumuz."

"İnanmam! Gerçekten mi?"

"Julian," dedim. Çocuğun adını anarken içimde hoş bir kıpırtı hissettim, bu duygu mavi gibiydi. "Julian Nord."

"Yani ..."

"Evet, terapistimin oğlu."

Annemin yüzü bir an ciddileşse de sonra başını salladı ve gülümsedi.

"Ee? Âşık mı oldun yani?"

"Deli misin sen? Bir defa konuştuk, hepsi bu."

Verdiğim yanıta karşın annemin sorusu üzerine bir an düşünmeden edemedim. İyice düşününce şimdiye kadar doğru dürüst âşık olmadığımı anladım. Vurulduğum ve hoşlandığım çocuklar olmuştu. Ama çok çekingen olduğum ve bu huyumu yenemediğim için bu duygularımı genelde içimde yaşardım.

Hayır, hiç âşık olmamıştım. Yani bir yerlerde okuduğum gibi, karnımda kelebeklerin uçuştuğu bir aşk yaşamamıştım. Ama az önce ve Julian'la markette vedalaşırken hissettiğim kıpırtı biraz kelebekleri andırıyordu sanki.

"Hoş bir çocuk," dedim sonunda. Annem bunun üzerine başını yan yatırıp bıyık altından güldü.

"Hımm, hoş demek. Ne kadar hoş?"

"Çok hoş."

İkimiz birden aynı anda öyle bir gülmeye başlamıştık ki kahkahalarımız eminim dışarıdan duyulmuştu.

Daha önce hiç konuşmadığımız konular üzerinde sohbete koyulmuş ve zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştık. Sanki birbirimizi yeni tanıyor gibiydik. Son on dört ay içinde yeni bir Doro ve Antonella Anne doğmuştu âdeta.

Gece yarısına doğru odalarımıza çekilirken, şarap şişesini boşaltan annem merdivenleri çıkarken epeyce sendeliyordu.

Yanağıma coşkulu bir iyi geceler öpücüğü kondurduktan sonra peltek peltek, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu muhteşem gece için teşekkür ederim, en yakın arkadaşım."

Sonra odasına doğru dönüp hedef saptamak istercesine yatağına baktı.

"Koca bir şişe şarap. Ah, tatlım... yarın baş ağrısıyla kıvranacağım."

En yakın arkadaşım.

Çalışma masamın başına geçip pencereden bunaltıcı yaz gecesinin karanlığına bakarak dizüstü bilgisayarımın açılmasını beklerken annemin sözleri beynimin içinde yankılanıyordu. Uyuyamayacak kadar karmakarışıktım.

En yakın arkadaşım.

Annemle aramızdaki ilişki bir yanıyla beni çok mutlu ediyordu çünkü olanlardan sonra hâlâ sahip olduğum tek şey buydu. Ama diğer yandan yüreğimde bir boşluk da hissediyordum.

Yalnız olduğunu, Facebook'taki iki yüz dört arkadaşına karşın gerçek hayatta tekinin bile yer tutmamasından anlarsın. Konuşmak ya da yalnızca bir arada olmak için aklına geldiği anda buluşabileceğin bir arkadaşın yoksa yalnızsındır.

En yakın arkadaşım.

Evet, kuşkusuz annem en yakın arkadaşımdı. Ama yine de annemdi.

"Arkadaşlarımın" paylaştıklarını okudum, çoğu çocuksu oyunlara davet olan yeni haberlere baktım ve beni on yeni kişinin "dürttüğünü" gördüm.

Aman ne güzel.

Gerçek hayatta hiçbiriyle görüşmemiştim. Çoğunu benim durumumdaki insanların vakit geçirdiği forumlardan tanıyordum. Rumuzları genellikle *PsychoQueen, KaranlıkDüşünceler* ya da *ArtıkBıktım85* idi.

Bu ortamlarda psikolojik sorunlarımızı birbirimize açmış, ilaçları, yan etkilerini ya da hangi psikiyatrın iyi olduğunu, hangisinin de işe yaramadığını tartışmıştık.

Derken gerçek isimlerimizi birbirimize yazmış ve sosyal ağlar üzerinden sanal arkadaşlıklar kurmuştuk.

Ama hiçbiri gerçek arkadaşım değildi. Ya da arkadaşlıktan farklı beklentilerim vardı. Hepsi de benim gibi kafayı yemişti.

Bana okulda *Kafayı Yemiş* derlerdi. Yani beni fark ederlerse tabii. Hastane dönüşü çoğu okul arkadaşlarım için havadan farksızdım, görünmez olmuştum.

En ağır darbe okul müdürümüzden gelmişti. Fahlenberg Lisesi'nin ne kadar *çağdaş* ve *hoşgörülü* olduğunu her konuşmasında üstüne basa basa söyleyen bizim Bay Mükemmel yapmıştı bunu.

Oysa hepsi içi boş gevezelikti yalnızca.

Bu sözüm ona çağdaş ve hoşgörülü ödlekten, *leke* sözcüğünün anlamını öğrenmek zorunda kalmıştım: Psikolojimin, hastaneden çıkıp derslere yeniden katılabilecek kadar düzeldiği saptanınca müdür annemi görüşmeye ya da kendi vurgusuyla *önemli* bir görüşmeye çağırmıştı.

Bu *önemli* görüşmede annemi yalnız bırakmayacağımı belli ki müdür hesaba katmamıştı. Çünkü kıpkırmızı suratı ve alnındaki boncuk boncuk terleriyle dilinin altındaki baklayı çıkarması epey zaman almıştı.

Okula dönüp dönmemem konusunda kuşkulu olduğunu söyleyerek konuşmaya başlamıştı. Geçirdiğim *sinirsel çöküntüden* (Ne şahane bir sözcük!) sonra yepyeni bir çevreye girmem daha doğru olmaz mıydı?

Annem ve ben bütün saflığımızla önce müdürün gerçekten benim ruh sağlığımı gözettiğini sanmış ama sonra birbirimize bakıp adamın asıl derdini anlamıştık.

Bunun üzerine annem baskı yapmış, adam da içindekileri dökmüştü.

Çok sayıda veli, "çocuklarını" benimle aynı okula göndermekten kaygı duyuyordu.

İnanamamış, müdüre iri iri açtığım gözlerim ve kapatamadığım ağızımla öylece bakmıştım.

Aralarından hiçbirinin "çocuk" olarak anılmayı mutlaka istemediği bu öğrenciler benim yaşımdaydı. Üstelik beni tanıyorlardı. Kai'ın cansız bedenini bulmamdan sonra geçirdiğim şok üzerine hastaneye yatırılmamdan önce bu arkadaşlarla aynı sınıftaydık. Birlikte takılır, geziler düzenler, akşamları eğlenmeye çıkar, kasabanın altını üstüne getirirdik.

Birlikte çok iyi vakit geçirirdik. Tabii hepsiyle değil, ama büyük bir çoğunluğuyla. Her zaman herkesle iyi geçinir, kavga da etmezdim. Hiç değilse kısa bir süre sonra tatlıya bağlanmayan tartışmalara girişmezdim.

Bunlar bana ne gözüyle bakıyorlardı? Dişi Hannibal Lecter mi?

İnsanlar midemi bulandırıyordu gerçekten de. Ancak yılsonu yaklaşırken başka bir okula nakledildiğim takdirde sınıfta kalırım diye korktuğum için inat ettim. Hayır, kendimi bu kadar kolay ezdirmeyecek ve yenilmeyecektim.

İçimden müdüre, "Siz de mi benden korkuyorsunuz?" diye sormak geçtiyse de susmuştum. Çünkü adamın eline yeni bir silah vermek istemiyordum.

Sonunda annem dişlerini gıcırdatarak Bay Mükemmel'le bir pazarlığa vardı: Müdür, doktorumun bir *sakıncasızlık raporu* (evet, adam aynen bu sözcüğü kullanmıştı) düzenlemesi durumunda yılsonuna kadar okulda kalabilmem için kaygılı velileri yatıştırma görevini üstlenecekti.

Sonraki aylar hayatımın en ağır dönemi olmuştu. Yalnızca ailemi değil, sözüm ona arkadaşlarımı da yitirmiştim. Kimse yanıma yaklaşmak istemiyordu ve bir süre sonra ben de onlardan uzak durmayı seçmiştim.

Leke de işte o gün müdürün odasında öğrendiğim bir sözcük olmuştu. İkincisi de *aşağılama* idi.

Herkesin gözünde kafayı yemiş biri olmaktan bıkmıştım. Artık normal bir yaşam sürebilmek istiyordum.

Facebook'ta Seçenekler'e gelip, *Hesabı Sil*'i tıkladım.

Size kolay gelsin PsychoQueen, KaranlıkDüşünceler ve Artık-Bıktım85, diye düşündüm. *Kafayı Yemiş artık sıfırdan başlıyor.*

Bundan sonra kafayı yemiş olmayacaktım. Asla! Kimseye karşı!

Dizüstü bilgisayarımı kapattığımda kendimi daha iyi hissettim. Boz rengi yalnızlık duygusu gitmiş, yerini huzurlu bir yorgunluğa bırakmıştı.

7

Uykumdan sıçrayarak uyandım. Beni uyandıran bir şeyler olmuştu.

Kalbim, şiddetli bir korku sonrasında olduğu gibi hızla atıyordu ama ortada bir neden görünmüyordu sanki. Algılayabildiğim şeyler sadece karanlık odam ve penceremin önündeki geceydi.

Bana pusu kurmuş, kalın sesli, ürkütücü bir yaratık falan yok, diye düşündüm ve sinirli sinirli kıkırdadığımı duydum.

Çalar saatli radyomu el yordamıyla aradım ama radyo yerine duvara dokundum.

Eski odanda değilsin, diye kendime anımsattım.

Eski odamda da halamın konuk odasında da komodin sağda dururdu. Şimdi yatağın sol tarafına alışmam gerekecekti ve bu süre içinde parmağımı sürekli yatağa çarpacaktım.

Çalar saati, kırmızı büyük rakamları görebileceğim şekilde çevirdim.

23.19

Ama bu mümkün değildi. Annem de ben de gece yarısından sonra yatmıştık. Uykulu gözlerimi kırpıştırıp bir kez daha baktım.

03.19

İşte şimdi olmuştu. Bu akla daha yatkındı.

Odanın içinde boğucu bir sıcak vardı ama pencerenin üstü aralık olduğu için hafif esintiyi duyumsayabiliyordum.

Gözlerim karanlığa alıştıktan sonra pencerenin önünden bahçeye doğru uzanan kiraz ağacının dallarını fark ettim. Gece rüzgârında sallanırlarken yaprakları hışırdıyordu.

Derken gökyüzü aydınlandı, sonra gürleyerek aynı hızla kararda. Rüzgâr ve ufukta çakan şimşekler, birazdan kopacak fırtınanın habercisiydi.

Bu yüzden mi uyanmıştım? Fırtına henüz uzaktaydı ve gök gürlemesi belli belirsizdi. Benim uykum normalde bir hayli ağır olurdu. Küçükken annem ve babam bazı akşamlar televizyondaki bir filmi izlememe izin verdiklerinde salondaki kanepenin üzerinde uyuyakalırdım. Babam beni kucağında üst kattaki yatağıma taşır, derin derin uyuduğum için bunu hiç fark etmezdim.

Ertesi sabah yatağıma nasıl yattığımı anımsamadığımı söylediğimde, "Evi soysalar ruhun duymaz," derdi babam.

Peki, şimdi neden uyanmıştım? Oda aşırı sıcak olmasına karşın neden böyle titriyordum?

Sanki sorularımı yanıtlamak istercesine pencerenin önünde sert bir tahta gürültüsü duydum. *Pat* diye bir ses.

Ses bahçeden geliyordu. Sanki birisi elindeki tahta parçasını çürümüş ahşap çitlere indiriyor gibiydi. Ardından madeni bir gıcırtı duydum, sonra yine tahtalar birbirine vurdu.

Yorganı üstümden atıp kalktım ve pencerenin önüne gittim. Bahçe zifiri karanlıktı, hiçbir şey seçemiyordum. Yine art arda çakan şimşekler gökyüzünü aydınlattığı sırada çardağın açık kalmış kapısını fark ettim. Rüzgâr kapıyı gözümün önünde savuruyordu.

Pat!

"Off, olamaz!" İç geçirdim. "İnanmıyorum, inanmıyorum!"

Ama olmuştu ve üç seçeneğim vardı: Ya pencereyi kapatıp içerinin sıcağında boğulacaktım ya yatağıma yatacak, kulaklarımı iPod'umun kulaklıklarıyla tıkayıp kapının çarpmasını duymayacaktım (tabii ev soyulursa bunu duymamayı umut ederek) ya da bahçeye inip o lanet olası kapıyı kapayacaktım.

Pat, diye bir gümbürtü geldi tekrar. Ardından da sertçe *pat, pat,* diye devam etti.

Rüzgârın şiddetlenmesiyle birlikte başka seçeneğim kalmamıştı.

"Lanet olsun!"

8

Telefon sehpasının üst çekmecesinde bir el feneri buldum.

Yeni yuvamda tanıdık bir sahne daha, diye düşündüm çünkü annem eski evimizde de olası elektrik kesintilerine karşı el fenerini her zaman kibrit ve birkaç mumla birlikte aynı yere koyardı.

Evin mutfaktaki arka kapısından dışarı çıktım. Bu kapı doğrudan bahçedeki küçük bitki tarhına açılıyordu. Tarhı saran otlar, yıldızsız gecenin karanlığına gizlenmişlerdi.

El fenerini yaktım.

Pil oldukça zayıflamıştı. Belli ki annem bu feneri uzun zamandır kullanmamıştı. Cılız sarı ışık huzmesi, karanlığın bir ya da iki metre ötesini aydınlatabiliyordu ancak. Ama çardağa giden kısa yolu sendeleyip düşmeden almama sanırım yetecekti.

Bahçeye ölüm sessizliği çökmüştü, insana dair hiçbir ses çıkmıyordu. Ne uzaklardan bir otomobil geçiyordu ne de uykuları kaçmış komşuların televizyonları açıktı. Meyve ağaçlarının yaprakları arasında gezinen rüzgâr, uzamış çimleri de yalayıp geçiyordu.

Şimşekler, kapkara gökyüzünü art arda aydınlatıyor, arkasından da yaklaşan fırtınanın gürlemeleri geliyordu. Hava hâlâ boğucuydu ancak gece rüzgârı kurşuni bulut örtüsünü önüne katmış, birazdan yağacak yağmuru müjdeliyordu.

Karanlığın içine doğru ilerleyip çardağa yaklaştıkça biraz ürperdim. Çardağın siyah silueti aklıma, suların içine gömülen kö-

yün, deniz suyunun yüzeyinde yalnızca kule tepesinin görüldüğü masalı getirmişti.

Karanlığı sevmiyordum, hele açık havada ve tek başımayken hiç dayanamıyordum. İnsan karanlıkta kalınca çevresindeki nesneleri yalnızca tahmin edebiliyor, bazen de olmayan şeyleri gördüğü duygusuna kapılabiliyordu. Bahçenin sessizliği bu boğucu duyguyu şiddetlendiriyordu çünkü ortalık ne kadar sessizse, insanın her an bir ses duyabileceği kaygısı artıyordu.

Belki rüzgârın yol açtığı bir hışırtı ya da ayak sesleri ya da...

Pat!

Korkuyla irkildim ama kendimle dalga geçer gibi hemen ardından cırtlak bir ses çıkardım. *Gürültü çardaktan geliyor, hepsi bu,* diye kendimi rahatlattım.

O halde ilerle, kapıyı kapat ve fırtına kopmadan bir an önce yatağına dön.

Çok geçmeden çardağın önüne gelmiştim ve ahşabın gündüz vakti emdiği sıcağın kokusunu alabiliyordum. Eskimiş tahtalardan, dökülmüş boyalardan ve tatlımsı küflü bir şeyden yükselen gri yeşil renklerindeki koku, aklıma küf ve toz ağlarını getirmişti.

Latalardan çakılmış kapıyı kapattım ve sürgüyü itmek istedim ama yapamadım. Sürgü yuvasının olması gereken yerde tahta çürüyüp dökülmüştü.

Dikkatlice bakınca sürgü yuvasının yerde olduğunu gördüm, orada öylece duruyordu. Sürgü kopup düşünceye kadar rüzgâr kapıyı zorlamış olmalıydı. Fırtınanın dökük çardağın her yerini sarması belli ki uzun sürmeyecekti.

Alçak sesle küfrü basıp kapının çarpmasını önleyecek bir çözüm bulmak için düşünmeye başladım. El fenerinin ışığı giderek zayıflıyordu. Öyle ki karanlıkta çevremi seçebilmek için çardağın içine girmek zorunda kalmıştım.

Ahşap jaluzinin iç kısmındaki küflü koku dayanılmaz ölçüdeydi. İçerisi bahçe aletleri ve ıvır zıvırdan geçilmiyordu. Hepsinin üstü tozlu örümcek ağlarıyla örülüydü.

Gözüme tırmık, tarak ve birkaç kürekle çarpık duran bir masa ilişti. Üzerine de irili ufaklı saksılar yığılmıştı.

Bunların hiçbiri bence kapını önünde engel oluşturmaya uygun değildi çünkü tırmık ve kürek sapları kapının dış kısmına sıkıştırılamazdı. Bu durumda kapının arkasına yerleştirebileceğim boya kovası ya da kum çuvalı gibi ağırca bir şey aradım.

Feneri masanın altına doğru tutunca boş kovalar ve hasır bir sepet dikkatimi çekti. Sepetin arkasında mavi bir şey duruyordu.

Çuval mıydı bu acaba?

Gözlerimi kısıp eğildim, feneri iyice yaklaştırınca az kalsın korkudan ölecektim!

Benim çuval sandığım şey, aslında kirli bir kot pantolonun iki ince bacağıydı. Oraya büzülmüş bir delikanlının yüzü bana bakıyordu. Solgun, cılız, kocaman siyah gözlü ve ağzı ardına kadar açılmış bir yüzdü bu. İnsanın kâbuslarında karşılaştığı hayaletleri andırıyordu.

"Defol!" diye tısladı bana bakarak.

Çığlık atarak sıçradım ve başımı masaya çarptım. Saksılardan biri yere devrilip parçalanırken ben de kendimi dehşet içinde dışarı atıp eve doğru koşmaya başladım.

Arka kapıyı çarparak kapattım ve soluk soluğa arkasına yaslandım. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Derken kafamın içinden bir ses duydum.

Neden kaçtın hayatım, diyen alaylı bir fısıltı duydum. *Yoksa yine halüsinasyon mu gördün?*

"Hayır, orada biri vardı," dedim ve mutfağın sessizliğini yaran kendi sesimden ürktüm.

Hadi ya, öyle mi? Gecenin üç buçuğunda çardağınızdaki masanın altına kim kıvrılıp oturur peki? Öcü mü yoksa?

"Bir çocuk vardı orada."

Bir çocuk demek... Bu kulağa hiç hoş gelmiyor hayatım. Hayır, hem de hiç gelmiyor. Yoksa içindeki kafayı yemiş kişi yine sana egemen mi oluyor?

Yutkundum. Aklımın, korkunun söz geçiremediği mantıklı yarısı olan bu ses haklı mıydı yoksa? Ben o yüzü hayal mi etmiştim acaba?

Orada gördüğüm şey belki de bir bahçe heykelinin başı ya da kıvrılıp konmuş bir çuval veya bir çiçek saksısının içindeki plastik folyoydu yalnızca. Yani el fenerinin zayıf ışığında yüze benzettiğim herhangi bir nesne.

Yani evet, dedi ses. *Terapistinin sana söylediklerini unutma. Çok canlı bir hayal gücün var ve bazen sana oyun oynuyor, demişti.*

Dışarıda kapının yeniden çarptığını duydum.

Pat!

Mutfak penceresinden usulca bahçeye baktım ve kocaman siyah gözleri ve ardına kadar açtığı ağzıyla solgun bir karaltı görmeyi beklediğimi fark ettim. Peşimden gelmişti ve her an camı kırıp üstüme atlayabilirdi.

Ama dışarıda hiçbir şey yoktu elbette.

Camdaki soluk yansımama, "Saçmalama," diye fısıldadım. "Orada bir şey yok, olamaz. O yüzü gerçekte görmedim."

Aferin hayatım. Bak, kafayı yememişsin işte.

"Hiçbir zaman yemedim zaten," diye karşılık verdim asık suratımla. "Bunu ikimize de kanıtlayacağım."

Öyle değil, hayatım. Bunu kendine *ve seni deli sanan diğerlerine kanıtlayacaksın.*

Kararlı bir ifadeyle kapı kolunu tuttum ve karanlıklardan geçip çardağa gitmek için kendimle epey mücadele ettim.

9

Çardağa ulaştığımda gökyüzü gözleri kamaştıran, büyüteç altındaki damarlar gibi dallara ayrılmış korkunç bir şimşekle aydınlandı. Şimşeğin ışığıyla birlikte yüklerini boşaltmaya hazırlanan kapkara yağmur bulutları göründü. Sonra ortalık bir anda yeniden simsiyah oldu ve gök gürültüsü tarlalardan yerleşim bölgesine doğru gümbürdeyerek yaklaştı.

Birkaç dakika içinde tepeden tırnağa ıslanmak istemiyorsam acele etmeliydim. Bu arada el fenerinin ışığı da titremeye başlamıştı. Uzun süre dayanmayacağı belliydi.

Hadi, çabuk masanın altına bak tatlım. Orada kimsenin bulunmadığından emin olduktan sonra yağmur inmeden önce kapının arkasına bir ağırlık yerleştirmelisin.

Artık yanıldığımı düşünüyor olsam da yine de elime bir tırmık alıp masaya doğru yaklaştım. Ayaklarımın altında saksı kırıkları gıcırdıyordu.

Şimdi çakan bir şimşek çardağın küçük penceresinde bir saliseliğine gölge yaratmıştı. Arkasından öyle şiddetli bir gök gürültüsü geldi ki çardağın latalarla döşeli zeminin titrediğini hissettim.

Ama orada başka bir ses daha yok muydu? Hafif bir inilti gibi...

Emin misin hayatım?

Elimdeki tırmık da masanın altına tutmaya çalıştığım el feneri de titriyordu. Sonra karanlıktan bana doğru uzanan eli gördüm.

Çığlık attım ve vurmak üzere tırmığı havaya kaldırdığım sırada az önce gördüğüm esrarengiz çocuğun yüzüyle karşılaştım.

Kapıldığım korkuya karşın bir anda bu çocuğun benim için tehlike oluşturmadığını anladım. Karanlıklardan çıkan bu küçücük insan, tükenmiş ve hasta görünüyordu. Fenerin ışığı yeterli olmasa da bunu çok iyi fark edebiliyordum.

"Bana yardım et," diye inledi çocuk.

Sesi güçsüz ve kısıktı. Korkunç görünüyordu; yüzü kireç gibiydi. Yanakları çökmüştü, ağzı acıyla büzüşmüştü ve nemli gözlerinin altı halka halkaydı. Sol şakağında bir morluk vardı ve koyu renk saçları darmadağındı.

Loş ışıkta gerçekten korku filmlerinden çıkma bir silueti andırıyordu. *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filmindeki yaratıklardan birine benziyordu.

İncecik kolunu hâlâ bana doğru uzatıyordu. Elindeki her parmağın titrediğini gördüm.

Tek bir sözcük bile edemeden tırmığı yere bıraktım.

Tüm bunları hayalimde mi canlandırıyordum yoksa bu çocuk gerçek miydi?

"Lütfen..." diye fısıldadı. Yüzünde tek bir ifade vardı ve o da korkuydu. "Yardım çağır."

Şakaklarım atarken ona doğru eğildim. Usulca uzandığımda elini hemen çekti.

Ama ona bir an için dokunmuştum. Evet, bu el gerçek gibiydi. Bir ölü eli kadar soğuk olsa da gerçekti.

Çocuğu, sönük ışık elverdiği ölçüde dikkatle süzdüm.

Seçebildiğim kadarıyla başındaki morluk dışında yaralanmamıştı. Ama bunun hiçbir şey ifade etmediğini, Kai olayı yaşanmasaydı

yazılmak istediğim motosiklet ehliyeti kursu için gittiğim ilkyardım derslerinden biliyordum. Çocuğun başına aldığı bir darbe sonucu iç kanaması vardı belki de. Bunu doğal olamayacak ölçüde genişlemiş göz bebekleri açıklıyordu. Göz bebeklerindeki bu genişleme nedeniyle gözleri çok iri ve simsiyah duruyordu.

"Ne oldu?" Kurabildiğim ilk cümle buydu.

Bana baktı. Korkusundan aklını yitirmiş gibiydi. "Hain," diyebildi boğuk bir sesle. "Beni... öldürmek istiyor."

Konuşurken zorlanıyordu. Söyledikleri güçlükle anlaşılabiliyordu. Sanki bir sarhoşun ağzından çıkıyor gibi.

"Öldürmek mi? Aman Tanrım, kimmiş bu? Burada ikimizden başka kimse yok ki."

Çocuğun kaydırdığı gözerinin beyazları ortaya çıktı. Sonra güçten düşüp karanlıkta yeniden masanın altına yığıldı. O sırada el fenerim tamamen söndü.

"Şeytan," dedi çocuk zifiri karanlığa doğru. "Beni... öldürdü... aşağıda."

Bir şey söyleyebilmek için çırpındım.

"Tamam," dedim sonunda. Kalktım ve el yordamıyla kapıya doğru ilerledim. "Burada kal. Yardım getireceğim."

"Çaa..." diye titrek bir sesle ağzını açtıktan sonra, "Çabuk," demeyi başardı.

"Peki," diye söz verdim. "Hemen döneceğim."

10

Eve dönerken yolu yarıladığım sırada gözümü bir ışık huzmesi aldı.

"Selam Doro," dedi tanıdık bir ses. "Ne oldu?"

Işık alçaldı. Gözümü birkaç kez kırpıştırdıktan sonra Julian'ı ancak tanıyabildim.

"Az önce çığlıklarını duydum," dedi Julian. "Sen iyi misin gerçekten?"

"Gelmen çok iyi oldu," diyebildim güçlükle. "Çardakta bir çocuk yatıyor."

"Çocuk mu?"

"Evet. Yardıma ihtiyacı var. Ben ambulans çağırırken onunla ilgilenir misin?"

Julian bana şaşkınlıkla baktıktan sonra başını salladı. "Evet, tabii."

Onun yanından geçip eve girdim ve hemen ambulansın numarasını çevirdim. Karşıma bir kadın sesi çıktı.

"Adım Doro Beck," dedim ve ilk yardım kursunda bize öğretilen 5N1K'yı anımsamaya çalıştım. Birincisi *Kim* idi, ikincisi de *Nerede?*

"Ulfingen'den arıyorum. Bahçemdeki çardakta bir çocuk buldum. Sanırım başından yaralı."

"Bir saniye lütfen Doro," diye kadın sözümü kesti, sesi sakindi. "Açık adresini söyler misin?"

Lanet olsun, yeni adres!

Tanrım, sokağımızın adı bir türlü aklıma gelmiyordu. Öyle ya, o ana kadar hiç ihtiyacım olmamıştı.

"Doro, hatta mısın?"

"Evet, bir saniye."

Anneme gelmiş bir mektup ya da not kâğıdı gibi üzerinde adresin yazılı olabileceği bir şeyler aradım ama bulamadım.

Gül, lale, karanfil...

Hayır, A ile başlıyordu.

Ansızın çiçekler gözümün önüne geldi. Bir de buram buram beyaz bir koku yayan fundalıklar. Sanki üzerlerine yıldızlar kondurulmuş gibi duruyorlardı.

"Astern Yolu," diyebildim sonunda. "Evet, Astern Yolu, 23! Lütfen çabuk gelin!"

Kadın, havadan sudan söz edercesine soğukkanlı bir sesle konuşuyordu. Bu yaklaşımıyla benim heyecanımı bastırmaya çalıştığını anlamıştım ama bu sakin hali beni yay gibi germişti. Son aylarda benimle bu şekilde konuşan çok insan tanımıştım. Özellikle de hastanedeki doktorlar ve hasta bakıcıların tarzı böyleydi.

Hoş geldin deli kız. Ne dedin?

Kadın olanları bir kez de benden duymak istemişti. Kendime hâkim olup bir kez daha anlattım.

Sonra çardakta çocuktan başka yaralı biri olup olmadığını sordu.

"Hayır."

Çocuğun başından aldığı darbenin kaynağını biliyor muydum?

"Onu izleyen ve öldürmek isteyen birinin olduğunu söyledi."

"İzleyen mi?" diye sözlerimi tekrarladı kadın. Sanki, "Deli kız, sen buna gerçekten inanıyor musun?" der gibiydi.

"Lanet olsun, bunu duyunca ne düşündüğünüzü biliyorum," diye ahizeye bağırdım. "Ama öyle dedi işte. Bir an önce kıçınızı kaldırın artık!"

"Lütfen sakin ol Doro ve bir saniye bekle."

"Beklemek mi, Tanrım neyi bekleyeceğim?"

"Şimdi doktora haber veriyorum, belki bazı soruları olabilir. Telefonu kapatma lütfen."

Güçlükle soluk alabiliyordum. Bir ya da iki dakika bekledikten sonra kadın ahizeyi eline aldı ve ilkyardım ekibinin birazdan bulunduğum adreste olacağını söyledi.

Telefonu kapatırken rahatladığımı hissettim. Çardağa dönmeyi düşünüyordum ki Julian arka kapıdan girip yanıma geldi.

"Ne oldu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Çocuğu neden yalnız bıraktın?"

Julian'ın bakışları hoşuma gitmemişti. Hem de hiç!

"Doro..." dedi usulca. "Az önce çardakta bir çocuk olduğundan emin misin?"

"Nasıl yani?" Göğsümde ansızın bir ağırlık hissettim. "*Az önce* ne demek?"

Julian bana çaresizce bakıp el fenerini çardağa doğru tuttu. "Doro, orada kimse yok."

"Ne? Ne diyorsun sen?"

Julian'ın elinden feneri kaptığım gibi koşarak uzaklaştım.

Bu arada fırtına başlamıştı. Şimşekler gökyüzünde titreşiyor, gök gürültüsü kulaklarda uğulduyor, yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu.

Çardağa ulaşıncaya kadar ıslak çimlerde birkaç kez ayağım kaydı ve düşmekten son anda kurtuldum.

İçeri girer girmez kendimi yere atıp fenerin ışığını masanın altına tuttum. Ama çocuk gitmişti.

"Hey!" Ayağa fırladım. "Hey, neredesin?"

Julian evin önünden bana sesleniyordu. Derken ambulansın ve polis araçlarının sirenleri onun sesini bastırdı.

11

"Evet, durum nedir şimdi?"

Ambulansın sağlık memuru anneme, Julian'a ve bana öfkeyle bakıyordu. Adam yorgun ve bezgindi. Uykunun ve bir şişe şarabın etkisiyle yüzü şişmiş olan annemin de ondan farkı yoktu.

Yağmur şelale gibi gökyüzünden indiği için sağlık memuru bizimle birlikte evimizin önündeki sundurmanın altına sığınmıştı. Turuncu yeleğinin üstündeki reflektörlü şeritler polis aracının mavi ışığını yansıtıyordu. Ambulansı kullanan arkadaşı aracın sinyal ışıklarını kapatmıştı.

"Yaralı çocuk nerede bakalım?"

"Bilmiyorum." Şiddetli yağmura aldırmadan sokağa koşan insanların meraklı bakışlarından kaçmaya çalışıyordum. On beş dakikadır karşımıza dikilmiş bekliyorlardı.

İki polisten yaşça daha büyük olanı gök gürültüsünü bastırmaya çalışarak, "Kimse yok!" diye bağırdı. Şakır şakır yağan yağmurda başını içine çekmiş hızlı adımlarla bize doğru geliyordu.

Uzun boylu bir adamdı ve yüzü kemikliydi. Gözlerinin çevresinde gülmekten oluştuklarından kuşku duyduğum kırışıklar vardı. Ağır bir suç işlemişim gibi beni gelir gelmez sorguya çekmişti. Gecenin bu saatinde görevę çağrılmak anlaşılan onun da sinirini bozmuştu.

"Her yeri aradık," dedi yanımıza ulaştığında. Ceketini kaplamış yağmur damlalarına eliyle vurarak temizledi. "Bakmadığımız yer kalmadı, çocuk falan yok."

Annem ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Doro, bir kez daha soruyorum. Çocuğu gerçekten gördün mü?"

"Oradaydı anne! Masanın altında yatıyordu."

Polis, Julian'a dönüp, "Ama *sen* görmedin, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır. Çardağa girdiğim sırada boştu."

Julian süklüm püklüm bana bakıp omuzlarını silkti. Ben de hafifçe başımı sallayarak kızmadığımı gösterdim.

Hiç değilse *girdiğim sırada* demişti.

"Yaralı mıydı peki?" diye sordu polis. Bu defa bana dönmüştü.

"Evet, başından. Bunu size söyledim zaten. Yalnızca kolunu kaldırabiliyordu. Karmakarışık şeyler söyledi."

"Sen eve doğru koşunca o durumdayken bile kaçtı öyle mi?" diye sağlık memuru söze karıştı. "Başındaki yarayla? Hem de neredeyse konuşamazken?"

"Öyle diyorsam öyledir!" diye bağırdım adama. "Uçmadığına göre!"

Annem beni omzumdan tutup hole doğru biraz itti.

Usulca, "Dinle beni Doro," dedi ve başkalarının bizi duyup duymadığını anlamak için omzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Yüzde yüz emin değilsen bence hemen söyle. Yanlış alarm verildiği için ücreti karşılamak zorunda olduğumu söylediler. Şimdi bir de arama çalışması başlatılacak olursa..."

"İnan bana anne, onu *gördüm! Oradaydı.* Hatta *dokundum* ona!"

"Ama biliyorsun, okul tuvaletinde de gördüğünden emindin," dedi annem. Gözlerinde yaşların parladığını fark ettim. "Hatırladın mı?"

Elbette hatırlıyordum. O gün Kai'ı görmüştüm, koridorda hayalet gibi peşime düşmüştü. Onu yatağında bulduğumda yüzü şişmiş ve morarmış, gözleri de iri iri açılmıştı. Ondan kurtulmak için tuvalet

kabinine kaçmış, kapıyı içeriden kilitlemiştim. Sonrasında yanıma kimsenin gelmesini istememiştim.

Sonunda hademe kapıyı kırmak zorunda kalmıştı ve beni akıl hastanesine yatırmışlardı.

"Sakın anne, lütfen," diye yalvardım. "Bu defa çok farklı. Şu an sen nasıl gerçeksen, çocuk da öyleydi. Onu gördüm, onunla konuştum ve elini tuttum. Hayal değildi, anlıyor musun?"

Polis evin içine girip yanımıza geldi. Bakışlarından, annemle aramızda geçen konuşmanın tek bir sözcüğünü bile kaçırmadığı anlaşılıyordu.

"Çocuğun peşinde birinin olduğunu söyledin," dedi polis ve bana çok iyi tanıdığım umursamaz bir ifadeyle baktı. "Peşindekinin kim olduğunu da açıkladı mı?"

"Onu öldürmek isteyen biriymiş."

"Hımm." Polis, annemi çok şey anlatan bir bakışla süzdü, göz göze geldiler.

O an çığlık atmak istedim. Ancak bunu yaparsam durumu daha içinden çıkılmaz hale getirir ve bu iki polisin kuşkularını doğrulamış olurdum.

"Çocuk bir isim telaffuz etti mi?" diye sordu polis.

"Hayır, isim vermedi."

"Ama konuştu, değil mi?"

"Çok şaşkındı. Mutlaka başına aldığı darbe yüzündendi."

"Ne dedi Doro?" diye sordu annem.

Yutkundum ve başımı iki yana salladım.

Polis gözünü benden ayırmıyordu. "Bir şey biliyorsan söyleyeceksin küçük hanım."

"İsim vermedi."

"Söyle ama artık!" diye çıkıştı annem. "Başımızın derde girdiğini görmüyor musun?"

"Tamam o halde," dedim somurtarak. "Çok şaşkındı ve Şeytan'ın peşinde olduğunu söyledi."

Polisin yüz ifadesi o ana kadar hiç değişmemişti. Ama şimdi kaşlarını kaldırdı, sanki yanlış duymuş gibi bana baktı.

"Tamamdır Doro," dedi annem ve beni biraz daha evin içine doğru itti. "Odana çık. Burayı ben hallederim."

"Hayır!" diye haykırdım. "Ben delirmedim. Çocuk gelmişti diyorum size! Bana neden inanmıyorsunuz?"

Artık beni dikkate alan yoktu. Ben yine o kafayı yemiş kişiydim, nöbetin ağırlaşmaması için kendi hâline bırakılan kaçıktım.

Annemin polislere ve sağlık memuruna, "Çok özür dilerim," dediğini duydum. "Kızım çok ağır bir travma geçirdi ve o günden beri..."

Ellerimi kulaklarıma sıkıca bastırdım ve onların yanından koşarak geçip dışarıya, yağmurlu temiz havaya çıktım. Caddeden koşarak geçtiğim sırada soğuk yağmur suyu yüzüme vurup yakıcı gözyaşlarımla karışıyordu. Sonra durup çevreme bakındım ve Julian'ın mobiletiyle beni izlediğini fark ettim.

"Nereye gidiyorsun öyle?" diye sordu, sonra da yüzündeki yağmur sularını sildi.

"Onu gördüm," dedim. "Julian, çocuk gerçekten çardaktaydı."

"O halde buralarda bir yerde olmalı." Julian elini arkaya doğru attıktan sonra bana ikinci kaskı uzattı. "Hadi gel, arayalım onu!"

İlk anda bir şey söyleyemeyecek kadar çok şaşırmıştım. Sonra kaskı kaptım ve mobilete atlayıp Julian'ın arkasına oturdum.

"Sıkı tutun," dedi Julian. "Önce köyü arayacağız. O durumda çok fazla ilerlemiş olamaz."

Gaza basıp caddeyi hızla aşağıya doğru indi. Önlerinden geçerken annemi ve devriye aracına doğru yürüyen polisi gördüm.

Ambulans çoktan gitmişti.

12

Gecenin içinde yol alırken Julian'a sımsıkı sarılmıştım. Şimşekler tepemizde havai fişek gösterisi yaparcasına titreşerek yanıp sönüyordu. Yaralı çocuğu bulabilmek için sokakları karış karış aradığımız sırada bir yerlere düşen yıldırımlar sessizliği yırtarak bozuyor, kasklarımızın siperleri bulunmadığı için yağmur yüzümüze vurarak iniyordu.

Evin önünde toplanan meraklıları geride bıraktıktan sonra tek bir kişiye bile rastlamadık. Bu arada saat sabahın dört buçuğu olmuştu ve Ulfingen sakinleri âdeta ölüm uykusundaydı. Julian, mobiletin geçemeyeceği kadar dar olan sokaklarda durduğunda dışarıdakinin kim olduğuna bakmak için bazı pencerelerde ışıklar yandı. Derken bir kedi gördüm; bir patikadan koşarak çıkıp yağmurdan kaçmak için evlerden birinin sundurmasının altına girdi.

Kendimi bir şekilde düş görüyormuş gibi hissediyordum ama bu bir kâbus muydu yoksa güzel bir düş müydü, ayırt edemiyordum.

Tedirginliğimi hâlâ üzerimden atamamıştım ve çocuğu bulma kaygısı içindeydim. Ama ne olursa olsun onu *bulmalıydık*. Öte yandan Julian'ın yanımda olması bana huzur veriyordu. Çünkü bana inanıyordu, hiç değilse inanmak *istiyordu*. Bu yaklaşımıyla bana son aylarda özlemini çektiğim güven duygusunu veriyordu. Ayrıca,

bu düşünce o an için uygunsuz gibi görünse de ona sokulmak bana iyi gelmişti.

Çocuğun varlığını kanıtlayabilme konusunda Julian da benim kadar kararlıydı. Oysa evimizden ve çardaktan uzaklaştığımız her sokakla birlikte benim umudum azalıyordu.

Aklıma gözlerinin altında halkalar olan öfkeli sağlık memuru ve çocuğun kaçtığını söylediğim anda bana inanmayan gözlerle bakışı geldi.

Kasabanın merkezine geldiğimizde Julian bir çeşmenin önünde durdu. Çeşmenin ortasında Aziz George heykeli yükseliyordu. Bacaklarına dolanan ejderhayı vurmak üzere kılıcını çekmişti.

Julian bana doğru döndü ve yüzündeki yağmur sularını sildi.

Çalışan motorun gürültüsünü ve gök gürlemesini bastırmak için yüksek sesle, "Buraya kadar gelmiş olamaz," dedi. "Bu berbat havada yapamaz bunu, hele ki gerçekten yaralıysa."

Başımı sallayıp yağmurun, boz rengiyle perdelediği kiliseye doğru baktım.

Bu yönde ilerlemeye devam edersek marketlerin önünden geçip kasabadan çıkacaktık. Çocuk çardağa sığınmış ve saklanmıştı. Birinin peşine takıldığından korktuğuna göre yolun ortasında elini kolunu sallayarak yürümeyeceği kesindi.

Sonunda, içimden hiç gelmese de, "Dönelim," dedim. "Aramayı sürdürmenin bir anlamı yok."

"Vaz mı geçiyorsun?"

"Arayacağımız başka bir yer kaldı mı ki?"

Julian başını sağa sola yatırdı. "Tamam, dönelim. Ama geldiğimiz yoldan gidelim."

"Bütün sokakları bir daha mı tarayacağız?"

"Evet, tabii. İstemiyor musun yoksa?"

Umudunu kaybetmediği için o an Julian'ın boynuna atılmak geçti içimden ama kendimi tuttum.

"Hem de nasıl istiyorum!"

"Anlaştık o halde." Bana bakıp gülümsedi, sonra yeniden öne doğru döndü. "Haydi bakalım!"

"En son umutlar ölür."

Şimdi hem büyükannemin sürekli tekrarladığı bu söze hem de Julian'a sıkıca sarılmıştım. Bu çocuk gerçekten de hatırım için aramayı sürdürüyordu. Oysa ıslanmaktan ve üşümekten tir tir titrediğini incecik yağmurluğunun altından hissedebiliyordum.

Şimdi daha önce yaptığımız gibi bütün cadde ve dar sokaklara girip çıkarak bayır yukarı tırmanıyor, arada bir de ana caddeye göz atıyorduk.

Yağmur nedeniyle gözümü sürekli kırpıştırdığım için karanlık yan sokaklardan birinde sallanarak ilerleyen karaltıyı neredeyse gözden kaçıracaktım.

Uzun boylu ve sıskaydı, adımları ürkekti.

"İşte orada! Dur!"

Julian frene basınca mobiletin arka tekerleği sola doğru kaydı. Hemen inip iki yüz metre ilerideki arka avluya giren karaltının peşi sıra koştum.

Arkamdan Julian'ın seslendiğini duysam da koşmayı sürdürdüm. Çocuğu bir kez daha gözden kaybetmemeye kararlıydım.

Sokağa girdiğimde beni karanlık, itici ve tatlımsı komposto kokusu ile tek tek sıralanmış geri dönüşüm varilleri karşıladı. Evlerin duvarları birbirlerine yakın olduğu için adımlarım yankılanıyordu. Derken arka avluya ulaştım.

Soluk soluğa durup karanlıkta bir şey seçmeye çalıştım. Gelgelelim birinci kattaki pencerenin perdesinin arasından sızan ince bir ışık dışında ortalık zifiri karanlıktı.

Sonra iki güçlü el beni ansızın yakalayıp evin duvarına doğru fırlattı. Çığlık attım, ardından bir sarhoşun bakımsız, sakallı, buruşuk yüzünü gördüm. Adam gözlerini iri iri açmış, sıvası pütürlü cephe duvarına beni bastırdıkça bastırıyordu.

"Bırak beni," diye bağırdım. Elinden kurtulmaya çalışıyor ancak başaramıyordum.

"Gördün mü onu?" Adamın sesi boğuk ve sertti, ağzından çıkan her sözcükle birlikte yüzüme içki kokan soluğunu üflüyordu.

"Bırak beni dedim!"

Adamı yine üzerimden itmeye çalıştım. Ama beni sımsıkı tutuyor, ateş saçan gözleriyle tehdit edercesine yüzüme bakıyordu.

"Onu gördün mü, önce onu söyle bana!"

"Bana baksana sen!" Julian bağırıyordu.

Ansızın yukarıdaki pencerelerin ışıkları yandı. Bir yerlerden bir erkek sesi duydum. "Nedir bu gürültü yahu? Çıldırdınız mı siz?"

Adam beni bırakıp geri çekildi. Işıkların üzerine vurduğu bir an, adamın üstünün başının döküldüğünü gördüm. Karşımda bir evsiz duruyordu. Saçları uzun ve yağ içindeydi, sırtındaki rüzgârlığı da kir içindeki kot pantolonu da yer yer yırtılmıştı. *Balık kılçığı diyagramı* taşıyan sırt çantası yeni gibi görünüyordu yalnızca. Çantayı ya bir yerden çalmış ya da başkalarının kullanması için kapıya çıkarılan çöplerden bulmuştu.

"Defol!" diye bağırda Julian. Adam bunun üzerine kendini savunurcasına ellerini kaldırdı ve dar sokaklara dalıp gözden kayboldu.

"Bir şeyin var mı?" diye sordu Julian.

Başımı hayır anlamında salladım. "Hayır, ben iyiyim."

"Herhalde yanıldık." Julian sokağın ucuna doğru baktı. Mobileti yağmurun altına bizi bekliyordu.

Evsiz ortada görünmüyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Adam birini görüp görmediğimi sordu. Belki de çocuğu kast ediyordu?"

"Sence bu ikisinin arasında bir bağlantı mı var?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de çocuğun peşine düşen herif budur."

Şeytan... diye düşündüm ama dile getirmeye cesaret edemedim.

"Artık soramayız tabii," dedi Julian. "Çoktan uzaklaşmıştır."

"Evet, bence de. Çocuğu aramanın bir anlamı kalmadı artık. Bir yerlere gizlenmiştir."

Julian başını eğip elindeki kaskı dalgın dalgın süzdü. Belli ki üşüyordu. Islak giysilerimle benim durumum da ondan farksızdı. Başını kaldırıp bana baktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim Doro?"

"Elbette." Muhtemelen hoşuma gitmeyecek bir soruyla karşılaşacaktım. Bunu, Julian'ın yeniden yere yönelttiği ve sanki bir şey kaybetmişçesine huzursuzca zemini tarayan gözlerinden anlamıştım.

"Bu herifi görüp çocuk sanmış olabilir misin?"

"Çardakta mı diyorsun?"

Julian başını salladı. "Belki fırtınada oraya sığınmış olabilir. Çocuğu karanlıkta pek seçemediğini kendin söylemiştin zaten."

"Hayır." Başımı sertçe iki yana salladım. "Benim gördüğüm kişi gençti. Bizim yaşlarımızdaydı ve sarhoşa benzemiyordu. Deminki herif kibrit yaksan parlayacak durumdaydı ama çardaktaki çocuk öyle değildi."

Julian düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü, sonra evsizin üzerine yürürken başından çıkardığı kaskını yeniden taktı.

"Tamam," dedi. "Dönelim o halde."

"Ben de sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Çocuğu gördüğüme inanıyor musun? Yani onu *gerçekten* gördüğüme demek istiyorum."

Julian yine bakışlarını benden kaçırıp gözlerini sokak lambasının ışığını yansıtan, ayağının dibindeki su birikintisine dikti.

"Yani, sonuçta sen eminsin..." dedi. Ne demek istediğini hemen anlamıştım.

İşin kötüsü, böyle düşündüğü için ona kızamıyordum bile.

13

Küçük bir kızken büyükannem bana, yalnızlık ve can sıkıntısından, "Kurt!" diye bağıran bir küçük çobanın hikâyesini anlatmıştı. Diğer çobanlar bu çocuğun hemen yardımına koşar ancak ortalıkta kurt göremeyince kızarlarmış.

Küçük çobanın ertesi gün de canı sıkılmış. Yine defalarca, "Kurt!" diye bağırmış ve yine herkes koşarak gelmiş. Ama bu kez de görünürde kurt olmayınca öteki çobanlar çocuğu azarlayarak sürülerinin başına dönmüşler.

Ama üçüncü gün kurt gerçekten gelip çocuğun koyunlarına saldırmış. Küçük çoban durmadan imdat çığlıkları atsa da gelen giden olmamış.

Çünkü ona artık inanmıyorlarmış.

14

Julian beni eve bıraktıktan sonra annemin yanına uğramadan doğruca odama çıktım. Islanmış giysilerimi bir köşeye attım, bulduğum en geniş tişörtü giyip yatağıma devrildim. Öylesine bitkindim ki en az bir gün boyunca uyumam gerektiğini düşünüyordum. Ama yatakta öylece yatarken gözümü bile kırpmadım.

Çardaktaki çocuk bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Korku dolu bakışları, yardım çağırmamı isteyen, yalvaran kısık sesi...

Kendimi karanlıkta birkaç saat sağdan sola attıktan sonra ilk güneş ışıklarının penceremden odama girdiğini görmüş, annemin alt kattaki mutfakta çıkardığı sesleri duymuştum.

Kalkıp pencerenin önüne gittim. Sokaktaki birkaç su birikintisi ve bahçedeki ıslak çimler dışında gece kopan fırtınadan eser yoktu.

Sanki olanları rüyamda görmüş gibiydim.

Uykusuz bir gece geçirmiştim, mutfağa annemin yanına inerken başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Annem pencerenin önünde duruyordu. Kahve fincanını iki eliyle kavramış bahçeye bakıyordu. Yanındaki piknik masasının üstündeki su bardağında iki adet aspirin köpürerek eriyordu.

Annem arkasını bile dönmeden bana, "Günaydın," deyince büyükannemin küçük çoban hikâyesi aklıma geldi.

Artık bana da kimse inanmıyordu. Ne polis ne sağlık memuru ne de Julian... Ve şimdi annem de inanmayanlar arasındaydı artık.

Ama arada bir fark vardı: Benim "Kurt!" diye bağırmamın nedeni yalnızlık ya da can sıkıntısı değildi. O günlerde gerçekten de Kai'ı görmüştüm. Onu yatağında bulduğum o sabahki kadar korkunç durumdaydı.

İlkyardım doktoru bana daha sonra Kai'ın beyin kanamasından öldüğünü söylemişti ama bu tam olarak doğru değildi. Çünkü Kai'ın maviye ve mora çalan yüzü, dışarı fırlamış gözleri ve ardına kadar açtığı ağzı, doğrudan beyin kanamasının bir sonucu değildi. Kai, beyin kanamasının yol açtığı bir nöbet yüzünden boğulmuştu.

Kai bu korkunç görüntüsüyle sık sık karşıma çıkmıştı. İlki, toprağa verilmesinden iki gün sonraydı. Sınıfımızdaki cama ansızın kardeşimin aksi yansımıştı. Bunun üzerine dersten çıkıp bahçeye koşmuş, temiz hava almaya çalışmıştım. O gün de çok uykusuzdum ve midem bulanıyordu.

Okulun holüne inerken Kai yeniden karşıma çıkmıştı. Merdivenlerden çıkarak bana doğru geliyordu, onu bu kez açıkça görebilmiştim. Karşımda minicik bir çocuk vardı yalnızca ama hayatım boyunca karşılaştığım en ürkütücü, en korkunç şeydi.

İşin kötüsü, gördüğümün Kai olamayacağını o gün bile biliyor olmamdı. Ölüler mezarlarından kalkıp ortalıkta dolaşmazlardı, bunu elbette biliyordum ve aklım bunun bilince olacak kadar yerindeydi. Üstelik yaşarken bile doğru dürüst yürüyemezken insanı koridor boyunca izleyip kızlar tuvaletine kadar peşinden gitmezlerdi. Kardeşim yürüme konusunda zaten oldukça tembeldi. Büyüklerin onu (halam Lydia'nın deyimiyle ay parçasını) kucağında gezdirmesine bayılırdı.

Hadi bahçeye bak, Kai. Baba ne yapıyormuş orada? Çapa yapıyor. Sen de söyle öyle bakalım: Ça-pa ya-pı-yor.

Şuraya mı gitmek istiyorsun? Kim varmış orada? Tabii, anne varmış.

Çok tatlı bir bebek değil mi?

Hayır, o gün beni okulun içinde kovalayan ve gizlendiğim tuvalet kabininden çıkarılıncaya kadar deliler gibi çığlık atmama neden olan Kai değildi. Olanlar, benim fazlasıyla gerilen hayal gücümün bir ürünüydü.

Ama yine de beni birinin ya da bir şeyin izlediğine inanmıştım. Kai kılığında bir canavar *görmüştüm.* Annemi şimdi pencerenin önünde dururken gördüğüm kadar açıktı bu. Kollarını bana doğru uzatmış, konuşmaya benzemeyen sesler çıkarmıştı. Kai konuşmayı henüz öğrenmemişti ama bu canavarın söyledikleri suçlama gibiydi.

Ve bu canavar aklımı başımdan almıştı.

Karşıma tekrar tekrar çıkıyordu. Psikiyatri kliniğindeki odamda, terapistimin muayenehanesinde ve tedavim sürerken ilk kez dışarı çıktığımda hep karşımdaydı.

Sonra beni yeniden kapalı servise almışlardı ve ben de Kai'ı tek kişilik odamın köşesinde bir süre daha ayakta dururken görmüştüm. Ağlayarak yatağımda yattığım ve bu cinnetin bir an önce son bulması için yalvardığım sırada Kai gözlerini üzerime dikmişti.

"Delirmek istemiyorum," diye tavana bakıp hıçkırmıştım. "Lütfen bitsin artık!"

Sonrasında aldığım ilaçlar etkisini göstermeye başlamış ve kardeşimle karşılaşmalarımız giderek seyrelmişti. Doktorların dozları yükseltmesiyle ağzım rahatsız edici ölçüde kurusa da durumum düzeliyordu. Kai canavarını çevremde görmediğim sürece her şeye katlanmaya hazırdım.

Derken karşıma artık hiç çıkmaz oldu. Hatta sınavlara hazırlanırken birçok dersten geri kaldığım ve bunları telafi ederken büyük stres yaşadığım halde onu görmemiştim.

Dün gece çardaktaki çocuğu görmemiş olsaydım her şey yoluna girebilirdi. Çocuk gerçekti, gerçekten vardı. Ama annem de diğerleri de benim yeniden halüsinasyonlar görmeye başladığımı düşünüyorlardı.

Nord bunu önceden söylemişti zaten: Her şeyden uzaklaştığım şu dönemde halüsinasyonlar yeniden başlayabilirdi. Çünkü gerginlik azaldıkça stres devreye girecek ama ben bunun stres olduğunu başlarda anlayamayacaktım.

Yıl boyunca tatile çıkacakları için sevinen ancak tatilin henüz ilk gününde birbirlerine giren karı kocaların durumları da böyle olmalıydı. Bu patlamanın nedeni, uzun zamandır içlerinde biriken duyguların taşmasıydı. Her tatil sezonu başlarken gazetelerde bu konularda haberler yer alırdı.

Yani sıkıntılarım geri dönmüştü. Herkes böyle düşünüyordu ama ben durumuma farklı bakıyordum. Gece gördüğüm çocuk Kai canavarına benzemiyordu. Hezeyanın yarattığı ürkütücü bir yaratık değildi. Ona *dokunabilmiştim.* Buz gibi parmaklarını hissetmiştim ve bu parmaklar annemin pilleri zayıflamış el feneri kadar gerçekti.

Tanrım, her şey sil baştan başlayamaz!

Mutfağı sıcacık güneş ışınları doldursa da üşüyordum. Sanki anne kız yaşadığımız o mutlu akşamdan sonra birisi annemle aramıza görülmez bir duvar örmüştü.

"Yanlış alarm bana üç yüz avroya mal oldu," dedi annem usulca. "Sağ olsunlar, taksitle ödeyebileceğimi söylediler."

Sonra yüzünü bana doğru döndü.

Üzerinde paraya kıyıp yeni işi için satın aldığı etek ceket takımı vardı. Giyinip süslenmişti ancak gözlerinin şişliğini, yüzündeki makyaj dahi gizleyememişti.

Annem ağlamıştı. Hüzünlü bakışları yüreğimi parçaladı. Bana kızmamıştı, bunu şimdi açıkça görebiliyordum. Kızmıyor, aksine üzülüyordu.

Deli kızı için üzülüyordu.

Bir şey söylemek istedim ama ağzımdan tek sözcük bile çıkmadı.

"Hemen bugün Bay Nord'a gitmeni istiyorum," dedi annem. Soğukkanlılığını korumaya gayret etse de sesinin titrediğini duymamak olanaksızdı. "Anladın mı Doro? Bugün ona gideceksin."

Yine sesimi çıkaramadım, yalnızca başımı salladım.

Annem kahve fincanını evyenin içine bıraktı ve bardaktaki erimiş aspirini içti. Sonra yanımdan geçerken hafifçe omzumu sıvazladı. Gözleri yine dolduğu için bana daha fazla yakınlık gösteremeyecek durumdaydı.

"Ben işe gidiyorum."

Hızla dışarı çıktı ve kapıyı arkasından hemen çekti. Otomobilinin hareket ettiğini duyduktan sonra bu kez de ben ağlamaya başladım.

Kapkara bir çaresizlik duygusuyla sarsılıyordum.

Bahçeye açılan arka kapının önünde kesik kesik solumalar duyunca kendime geldim. Kapıya doğru bakıp sesin ahşapla temas eden bir hayvandan gelebileceğini düşündüm.

Ses başlarda bir köpeğin hızlı hızlı solumasına benziyordu ancak soluklar giderek şiddetleniyordu. Sanki birisi soluk alabilmek için korku içinde kıvranıyor gibiydi.

"Hayır," dedim hıçkırarak. "Hayır, hayır, hayır! Sen burada değilsin."

Ellerimi kulaklarıma sıkıca bastırdım ama solumalar ve hırıltılar kesilmiyordu. Sesler kapının arkasındaki bahçeden gelmiyordu, kafamın içindeydi. Kafamın içinde olduklarını bu kez kesin olarak

biliyordum. Stres altında olduğum için kuruntu yapıyordum. Bu, hastanedeki terapistimin de dediği gibi *duygusal stres* idi.

İkna olabilmek için kapıya koştum ve kolu tuttuğum gibi kapıyı hızla açtım.

Güneş ışınlarının gözümü almasıyla birlikte soluklar kesildi.

İşte dünle fark burada, diye düşündüm. *Oraya tekrar gittiğimde çocuk hâlâ yerindeydi. Az önce kafamdaki soluma seslerinin kesilmesi gibi bir anda yok olmamıştı. Yani çocuk gerçekten oradaydı! Ben eve doğru koşunca kaçıp başka bir yere saklanmış olmalı.*

Dökük çardağa doğru baktım. Gün ışığına karşın gözüme karanlıkmış gibi göründü. Sanki çürümüş ahşap, güneş ışınlarını yutmuştu. Çardağın siyah pencereleri âdeta birer göz olmuş bana bakıyorlardı. Az kalsın bana göz kırptıklarına inanacaktım.

Oysa bunun sorumlusu, oradan uçarken pencerenin camına gölgesi düşen karatavuk kuşuydu yalnızca.

15

Çardağa girerken insanın gündüz gözüyle bile yüreği sıkışıyordu. Zemin her adımımla birlikte takırdıyordu. Öğle öncesi bastıran sıcak, hiçbir esinti olmadığı için burayı önceki geceye göre daha da boğucu hale getirmişti. Çevremi saran küflü koku, eskimiş yosun kadar koyu bir yeşil rengindeydi.

Lataların çatlaklarından içeri giren güneş ışınları altında toz yumakları uçuşuyor, çatı padavrasından örümcek ağları sarkıyordu. Ağlar bir zamanlar beyazken morarıp parçalanmış tülleri andırıyordu. Sayısız sinek vardı. Sivrisinek ve arı bu ağlara takılmış, sonrasında kurumuş mumyalara dönüşmüştü.

Duvara yaslanmış bahçe malzemeleri, üzerinde saksıların durduğu masayı ve bir zamanlar muhtemelen bir mutfakta yer almış ama şimdi içine kimyasal gübreler ve haşere ilaçlarının doldurulmuş olduğu dar büfeyi de örümcek ağları sarmıştı.

Benden, polisten *ve tabii çocuktan önce* belli ki buraya uzun zamandır kimseler girmemişti. Evin Noel Baba suratlı eski sahibi anlaşılan ileri yaşından dolayı bahçesiyle ilgilenememişti. Muhtemelen komşularından biri arada sırada çimleri biçmişti. Ama bu işi büfenin altındaki çuvalların altında paslanıp çürümeye terk edilmiş, modası geçmiş biçme makinesiyle yapmadığı kesindi.

Saksı kırıklarını ve önceki gece karanlıktaki karaltıya karşı korumak için elime aldığım küreği ayağımla yana ittim. Sonra çömelip masanın altına baktım.

Yer toz içindeydi ve karıncalar geziniyordu. Tozun silinip dağıldığını görünce keyifle başımı salladım.

"Bunu ben yapmadım," diye fısıldadım. "Her kimsen, gerçekten buradaydın."

Sonra bir şey daha gördüm ve kalp atışlarım hızlandı. Hasır sepetin yanındaki yer tabanında çizikler fark ettim. Latalar eskiydi ve renkleri atmıştı ancak kopmuş olan yerlerinde ahşap daha açık renkteydi.

Kıymıklardan birini elime alıp ahşabın yumuşak dokusunu hissettim. Sonra tırnaklarımla tabanı biraz kazıdım ve yeni kıymıklar oluştu.

"Ya işte bak. Hem de çok kolay oluyor."

Büyükannemin bana komünyon ayininde armağan ettiği, ucunda küçük bir madalyon sarkan kolyemi boynumdan çıkardım. Madalyon açılabiliyordu ve içinde Meryem Ana tasviri vardı. Çocuğun geride bıraktığı kıymıklardan birkaçını alıp dikkatle kolyenin içine yerleştirdim. Tam kapattığım sırada kapı yönünde bir gölge hissettim.

İrkilerek arkama dönünce Julian'ı gördüm.

"Ah, kusura bakma, seni korkutmak istememiştim. Ama çardağı yine açık görünce düşündüm ki..."

"Sorun değil." Masanın altındaki çizikleri ve dağılmış tozları gösterdim. "Şuraya baksana. İşte sana kanıt. Burada gerçekten biri vardı."

Julian yanıma gelip çömeldi. Bana yakın olmasından ve siyah saçlarını geriye doğru atma şeklinden hoşlanıyordum. Ayrıca kokusundan da hoşlanıyordum. Çok hafif terle birlikte duş jeli ya da deodorant kokuyordu. Bu bana koyu maviyi anımsatan bir kokuydu.

Yine de mavinin Julian'ın rengi olduğundan emin değildim çünkü o yanımdayken kahverengiyi de hissediyor ve bunun kaynağını tam olarak kestiremiyordum.

Tuhaf, diye düşündüm. *Julian bir yanıyla ulaşılamaz biri. Sanki bir duvarın ardında gizleniyor.*

O duvarın ardında keşfedilecek ne var acaba, diye düşündüm. Belki onu ilk gördüğümden beri dikkatimi çeken ve o günkü kadar açık olmasa da şimdi bile yaydığı hüznün nedenini bulabilirdim.

"Evet," dedi Julian dağılmış tozlara bakarak. "Burada daha önce bir şey varmış gibi duruyor."

"*Bir şey* değil, gece karşımıza çıkan herif de değil, burada o çocuk vardı."

Julian dudaklarını büzdü. "Evet, olabilir."

"İnanmıyor gibisin."

İç geçirip yüzüme baktı. "Doro, seni kırmak istemem ama şu gösterdiklerini illa bir insanın yapmış olması gerekmez. Fareler ya da komşuların kedilerinden biri de buraları tırmıklamış olabilir. Öyle ya, çardağa girmek öyle zor bir iş değil. Hele hayvanlar için."

Öfkeden kızardığımı hissettim. Ama Julian'a hak veriyordum. Yanılmamış olmayı ne kadar önemsediğimi gece anlamıştı. Başka bir açıklamaya hazır olmadığımı ve ortaya uyumlu bir fotoğraf çıkıncaya kadar gerçekleri eğip büktüğümü düşünüyordu herhalde. Adları deliye çıkmasın diye bunu bazen deliler yapardı. Aynı şekilde sarhoşlar da durumları anlaşılmasın diye çok çaba harcarlardı. Bir psikiyatrın oğlu olarak bunları biliyor olmalıydı.

Ama yanılıyordu. Bu benzetmeler şu an bana uymuyordu. Aksine, yerdeki çizikler sayesinde kafamın içi hiç olmadığı kadar netti.

"Peki... O hayvan da özellikle çocuğu gördüğüm noktada tozun içinde dönüp durmuş ve orayı tırmalamış, öyle mi?"

Julian özür dilercesine yüzüme bakarak, "Benimki bir fikirdi yalnızca," dedi. "Çünkü burası zeminin tırmalanabileceği birkaç noktadan biri. Öteki yerler eşyalardan geçilmez durumda."

Bunda haklıydı ama yine de...

Yutkundum. Boğazım kurumuştu. "Buradan çıkmalıyım. Soluk alamıyorum."

Dışarı çıktık. Yakıcı güneş, bulutsuz gökyüzünden doğruca üstümüze vuruyordu. Bir an için öylece durup gözleri kamaşmış köstebekler gibi gözlerimizi ovaladık.

Julian'ın kuşkularının bende yarattığı hayal kırıklığı biraz geçince, "Dün gece nasıl oldu da hemen yanıma gelebildin?" diye sordum.

"Bahçeye inmiştim, bağırdığını duydum."

"Gecenin bir yarısı mı?"

"Evet..."

Biraz tedirgin bir tavırla gülümsedi. Her yana baktıktan sonra cebindeki Marlboro paketinin yarısını dışa doğru çekti.

"Buna zaman zaman ihtiyaç duyuyorum..." dedi usulca ve sigara paketini hemen cebine itti. "Ama sakın babama söyleme. Sağlık saplantısıyla kafamı koparır."

"Bence haklı," dedim. "Elindeki şey öldürücü."

"Senin kötü alışkanlıkların yok mu?"

"Kimsenin göremediği yabancı çocukları görmek dışında yok."

"Yapma ama," dedi bir elini omzuma koyup. "Öyle demek istememiştim. Sana inanmak isterim ama bir şekilde, yani bir şekilde..."

Çaresizce yüzüme baktı, ben de ondan bir adım uzaklaştım. Bana dokunduğunu hissetmek hoşuma gidebilirdi çünkü içimde yine kelebeklerin uçuştuğunu fark etmiştim ve bu duygu annemin holdeki ayçiçekleri kadar sarıydı.

Ne var ki Julian'ın bana acıdığı için dokunmasını istemiyordum. Özellikle de onun.

"İyi, tamam," dedim. "Ne demek istediğini biliyorum. Lütfen kafana takma. İnsanların bana inanmaması ilk kez yaşadığım bir şey değil nasılsa."

Julian'ın yüzünde yine çaresizlik vardı. "Doro, lütfen anla, ben..."

"Gerçekten," diye sözünü kestim. Konuyu büyütmek istemiyordum. Zaten yeterince canım acımıştı. "Sorun değil, sıkıntı yok."

On avroluk iki banknotu cebimden çıkarıp ona uzatırken ellerim öfke ve çaresizlikten titriyordu.

"Al. Babana geldiğimde vermeyi düşünüyordum."

Benim gibi sıyırmışların ait oldukları yere, diye düşündüm suratımı asıp. *Deli doktoruna.*

Julian bir şey söylemeden başını salladı ve bir an yüzüme bakıp uzaklaştı. Şimdi az öncekine göre daha çok canım yanmasına karşın benden özür dilemeyi sürdürmediği için ona minnet duyuyordum.

Bu çocuk hiç değilse dürüst davranıyordu.

Bahçede tek başıma kalıp annemi, Julian'ı, kendimi ve kolyemin içindeki tahta kıymıklarını düşündüm.

Deli olmadığımı onlara kanıtlamalıydım. Hem onlara hem de kendime. Annemi gözleri şişinceye kadar gece boyunca ağlatan içimdeki deliden kurtulmam için belki de tek şansım buydu. Kesinlikle kurtulmalıydım ondan.

O çocuğu bulmalıydım. İşe nereden başlayacağım konusunda zerre kadar fikrim yoktu oysa. Kim olduğunu bile bilmiyordum. Ya da onu izleyenin kim olduğunu da...

Şeytan.

İkinci Bölüm
SAAT 23.19

16

Kolay olmasa da anneme verdiğim sözü tuttum. F. NORD yazılı kapı ziline basmamak için içimdeki her şey direniyordu. Buraya gelerek sanki deli olduğuma inandığımı itiraf eder gibiydim.

Bunu annem için yapıyorum, diyerek kendimi yatıştırdım, içimdeki dirence karşı koydum ve zile bastım.

Nord beni bekliyordu. Sanırım annem bu sabah ben yataktan kalkmadan aramıştı onu.

Geceki olaylarla ilgili kendi yorumumu ona anlattıktan sonra bir süre hiç konuşmadan karşılıklı oturduk. Görüşme odasının kum rengiyle sarıp sarmalanmıştık. Tek duyulabilen ses, camı aşarak bahçeye dönmek için anlamsızca uğraşan sineğin vızıltısıydı.

Nord bir sürahi içinde masanın üstüne koyduğu sarımsı içeceği ikimizin bardağına da doldurmuştu. İçecek meyvemsi bir tazelikte acı limon ve liçi meyvesi suyu kokuyordu. Ancak nane yapraklarıyla birlikte bardağımda yüzen liçi meyveleri, bende görme yetisini yitirmiş göz bebeklerini çağrıştırdığı için içecekten bir yudum bile alamadım.

"Peki o halde." Sessizliği Nord bozmuştu. "Bahçenizdeki çardakta gördüğün kişi o evsiz değilse kimdi peki? Çocuk kimdi? Sence nereye kayboldu?"

"Bilmiyorum işte," dedim iç geçirerek. "Size bundan söz etmemin bir anlamı var mı?"

"Elbette var."

"Bana inanmasanız da mı?"

Nord beni dikkatle süzdü. Yorgun ve güçsüz duruyordu. Acaba dün geceyi o da ben ve annem kadar uykusuz geçirmiş olabilir miydi? Olup bitenleri duymuş muydu? Aslında onca gürültü, polis ve ambulans sirenlerinden sonra duymuş olmalıydı ama onu, evin önüne dizilen meraklılar arasında görmemiştim. Julian ve ben çocuğu aramaya çıkmadan önce de bize gelmemişti. Julian'ı bizim bahçede görmüş olsaydı mutlaka gelirdi. Ama belki evde bile değildi.

"Mesele benim neye inandığım değil," dedi Nord. "Burada esas olan, *senin* ne gördüğüne inandığındır. Belki orada gerçekten biri vardı ama aklın sana bir oyun oynamış da olabilir."

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Bu kez değil."

"Ah evet, kanıtların var. Ahşap zeminden kopmuş kıymıklar ve dağılan tozlar."

Kolyemi avucumun içine alıp gözyaşlarımı tutmak için uğraştım. "Evet, bunlar kanıt. Mükemmel sayılmazlar ama yine de kanıt kanıttır."

"Sana göre kesinlikle öyledir Doro. Ama olaylar ve nesneler bize göründükleri gibi olmak zorunda değillerdir her zaman. Yel değirmeniyle mücadele eden Don Kişot'un hikâyesini bilir misin?"

"Bilirim tabii. Neden?"

"Don Kişot onları dev sanırken yoldaşı yalnızca yel değirmeni olduğunu görebilmişti."

"Bu şimdi sizin Sancho Panza olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Bir bakıma evet. Çünkü neyin gerçek olup neyin olmadığını fark edebilmesine destek vermek için insanın yanında birinin olması

bazen önemlidir. Bu kez gördüğün kişinin ölen erkek kardeşin olmaması, geceki çocuğun halüsinasyon olmadığı anlamına gelmez."

"Nedenmiş o?"

Nord yüzünü ovuşturdu, yorgundu. "Bak Doro, sanrılar nedensiz değildir. Bunlar çoğunlukla belleğimize yerleşmiş hatalı yorumlar ve bilgilerdir. Yaşadığın şoktan sonra gördüklerin Kai'dı. Seni çok ürkütmüş olan somut bir fotoğraf yani. Zihnin bu fotoğrafı algılamakta zorlandı ve sindirebilmek için tekrar tekrar geri çağırdı."

"Biliyorum," dedim sabırsızca. "Psikiyatrım bunu bana ayrıntılarıyla açıklamıştı zaten. Siz nereye varmak istediğinizi söyleyin artık."

"Anımsayamadığın ve bastırdığın şeylere... Kai'ın öldüğü gecenin öncesinde yaşananlara... Ciddi bir nedeni olmamasına karşın kendini suçlu hissettiğine göre o gece önemli bir olay yaşanmış olmalı."

"Gece gördüğüm çocuğun bununla ne ilgisi olabilir?"

"Şöyle ki insan aklı anımsamaya çalıştığı süreçte çağrışımlarla ve simgelerle çalışmayı sever."

Başımı iki yana salladım. "Eğer bu çocuğu bir yerden tanıdığımı ima ediyorsanız, o zaman..."

"Hayır, hayır," dedi Nord. "Bunu ima etmiyorum. Çocukla ilgili yaptığın tarife dayanarak konuşuyorum yalnızca. Olağanüstü iri siyah gözler..."

"Evet, çünkü gözbebekleri açılmıştı."

"Ölmüş kardeşininkiler gibi, değil mi?"

Ürperdiğimi hissettim. "Ama..." Konuşamıyordum.

"Ellerine dokunduğunu, buz gibi olduklarını söyledin. *Ölü elleri gibi.* Bunlar az önce senin sözlerindi Doro."

"Ama öyle demek istemedim." Bayılacak gibi olduğum sırada odanın öteki ucundaki sinek cama gitgide daha sert çarpıyordu.

"Gerçekten mi? Sen bana az önce benzi solmuş bir hortlağı tarif ettin. Sanki korku filmlerinden çıkma bir karaltı gibiydi ve seni peşindeki Şeytan'a karşı uyarıyordu âdeta. Acaba bu senin bilinçdışına yerleşmiş bir fotoğraf olabilir mi? Ya da gerçekte yalnızca bir simge olup da sana gerçek görünen bir şey? O çocuk seni bastırdığın bir anıya götürecekti belki de."

Kurt, diye düşündüm. *Bu adam baştan beri benim "Kurt!" diye bağırdığıma inanıyor.*

"Doro." Nord şimdi gözlerimin içine bakıyordu. "Son günlerde başka halüsinasyonlar yaşadın mı? Gerçek olamayacak şeyler gördün ya da duydun mu? Bana karşı dürüst olman çok önemli. Aksi halde sana yardımcı olamam."

Sabah mutfak kapısının önünde duyduğum solumalar geldi aklıma. Bir de bir gün önce telefon çalarken üst katta bana doğru yaklaşan hırıltılar ve lanet olası telefon zilinden duyduğum tarifsiz korkuyu anımsadım.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım ama gözyaşlarıma hâkim olamadım.

Annemin ağlamaktan şişmiş gözleri gözümün önüne geldi ve benim için, yani kızı ve en yakın arkadaşı için nasıl üzüldüğünü anımsadım. Zaten onun hatırı için şimdi Nord'un karşısında oturuyordum. Çünkü ona söz vermiştim ve benim için daha fazla üzülmesine katlanamazdım.

Ancak bir yandan da bu derdin hiç bitmeyeceğini düşündüm. Eğer şimdi mücadelemi başlatmazsam ömür boyu kafayı yemiş biri olarak kalmaya mahkûmdum.

Ama beni kimse ciddiye almıyorsa savaşı nasıl kazanacaktım? Nord bana inanmak yerine bilinçdışımla ilgili teorilerle karşıma çıktıkça bu nasıl olacaktı? Bana inanmak çok mu zordu?

"Biliyor musun Doro, çocuğun gerçek olup olmadığı bir bakıma önemli de değil. Senin bu durumla nasıl başa çıktığın çok daha önemli."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şunu demek istiyorum," dedi Nord bana doğru eğilerek. "Artık önceliğin kendin olmalı. Geleceğin olmalı. Eylülde okula dönüp lise bitirme sınavlarına hazırlanmak istiyorsun. Bu işler için çokça enerjiye ihtiyacın olacak. Hayaletler peşinde koşarak ziyan ettiğin enerjini şimdiden toplamaya bakmalısın."

"Tanrım! Çocuk hayalet değildi! Bunu size daha kaç kez söylemem gerekecek?"

Bardağımı masanın üstüne çarparak bıraktım. Gereğinden fazla sert vurmuştum çünkü içindeki içecek biraz döküldü ve liçi meyveleri sıvının içinde çalkalanmaya başladı.

Nord başını salladı, hâlâ gözünü benden ayırmıyordu. "Peki Doro. Sana inanıyorum. Çardakta bir çocuk gördün. Senden yardım istedi. Ama şimdi ortada yok. *Kim* olduğunu, *nereye* gittiğini kimse bilmiyor. Bunlar elimizdeki veriler ve değişmeleri olanaksız. Şimdi de bunları nasıl değerlendireceğin önemli."

"Sizce nasıl değerlendirmeliyim?"

"Bu kadarıyla yetinmelisin," dedi ve yeniden arkasına yaslandı. "Haklı olduğunu herkese kanıtlamaya kalkışmak gibi bir hataya düşme. Bunun yerine tüm dikkatini dengeli biri olmaya ver. Amacın bu olmalı şimdi."

Son noktada haklıydı. Bir an önce dengemi oturtamazsam lise bitirme sınavlarını geçemez ya da hedeflediğim not ortalamasına ulaşamazdım. Bana musallat olan her şeyden kurtulmalıydım artık.

"Herkes benden kuşkulanmayı sürdürdüğü sürece benim dengeli olmam neye yarar ki?" diye sordum. "*Akıl Oyunları* filmini bilir misiniz? Şu kocanın çöpçüyle sohbet ettiği ancak haftanın o

günü çöpler toplanmadığı için karısının ona inanmadığı sahne... Kadın ancak giden çöp arabasını arkadan gördükten sonra kocasına inanır. Ben de şimdi kendimi böyle hissediyorum. Ama bu sonsuza kadar sürüp gidemez."

"Söylediklerini kanıtlamaya çalıştığın sürece durumu düzeltemezsin," dedi Nord ve bacak bacak üstüne attı. "Senin için en doğru yol, halüsinasyonlarının nedenlerini araştırmaktır. Artık sonunda bu yolda yürümeli ve zihninin anımsamamak için her çareye başvurduğu o yükün ne olduğunu bulmalıyız. Çünkü sanrılarının kaynağı orada gizli. Bu yüzden denetimsiz bir biçimde tekrar tekrar ortaya çıkıyorlar. O yabancı çocuğa artık yardım edemezsin, gitmiş çünkü. Ama kendine yardım et. Denetimi yeniden ele geçir."

Nord'un sözleri birkaç saniye kadar fotoğraflar şeklinde odanın içinde asılı kaldı âdeta. Gözümün önüne suyu kapkara olan bir göl geldi. Dibinde bir şey yatıyor ve beni korkutuyordu. Kabarcıklar yukarı doğru yükseliyor, su yüzüne ulaştıklarında hırıltıya benzer sesler çıkararak patlıyordu.

Derken o yabancı çocuğu gölün karşı kıyısında gördüm. Ama yüzünü tam olarak seçemeyecek kadar benden uzaktaydı.

Hayalet gibi.

"Sizce..." dedim dalgın dalgın. "Kendimden neyi saklıyorum ben?"

"Bilincin yerindeyken üstesinden gelemeyeceğin bir şeyi," dedi Nord. Yüz ifadesini değiştirmeden beni süzüyordu. "Bunun ne olduğunu bulabilmemiz için senin bilinçdışına ilerlememiz gerekiyor."

Sonra saatine bakıp ayağa kalktı. "Ama artık bugün olmaz. Bunu bir sonraki seansta konuşuruz. Birkaç dakika sonra çıkıp bir yere yetişmeliyim."

Çalışma masasına gitti, bir çekmeceyi çekip bana hiç yabancı olmayan bir kutu çıkardı. Sonra yanıma gelip kutuyu bana doğru uzattı.

Kutunun üzerinde Nepharol, altına da daha küçük puntolarla *Numune* yazıyordu.

"Al," dedi Nord. "Dozu yükseltiyoruz. Yarım tablet yerine bugünden başlayarak sabah ve akşam olmak üzere iki yarım tablet alacaksın."

Ben de ayağa kalktım ve kutuyu alıp havaya kaldırdım. "Dozu artırıyorsunuz çünkü çocuğu gördüğüme aslında inanmıyorsunuz. Değil mi?"

Nord derin bir soluk aldı. "Hayır Doro, sana inanıyorum. Onu gördüğünden ben de senin kadar eminim. Ama unutma, ben aynı zamanda senin Sancho Panza'nım. O halde gördüğün şey gerçekten bir dev mi yoksa yalnızca değirmen çarkının kanatları mı, birlikte bulup çıkaracağız. Yani bu örneğe göre..."

"İyi, peki," dedim ve haplara iç geçirerek baktım. "Anlaşılan başka yolu yok."

Nord omzuma dokundu ve babacan bir bakışla sıktı. "Kimse sana kötülük etmek istemiyor Doro. Ne annen ne de bir başkası. Tek amacımız sana destek olmak."

"Biliyorum. Üzerinizde keten pantolon ve açık renk, yazlık bir gömlek olduğundan eminseniz ama herkes çırılçıplak olduğunuzu söylese ne yapardınız? Kumaşı teninizde hissederken ne yapardınız?"

"Aklım karışırdı, tıpkı şimdi senin de aklının karışık olması gibi," dedi Nord ve başını eğip kendine baktı. "Ne olur ne olmaz diye muhtemelen üzerime bir palto giyer, ilaçlarımı alır ve kumaşı hâlâ hissediyor muyum, diye beklerdim."

"Tek kelimeyle boktan bir duygu," dedim ve kapıya doğru yürüdüm. "Artık kendime bile güvenemiyorsam kime güvenebilirim ki?"

Nord arkamdan yetiştiğinde koridora açılan kapıyı aralamıştım. "Doro?"

Dönüp ona baktığımda ürperdim. Bir anda değişmişti sanki. Zayıf ve güçsüz görünüyordu. Bir kez daha bir derdi olduğu hissine kapıldım. Omuzları düşmüştü, yüzünün zayıflığı ve altları torbalanmış gözlerinin şişliği, koridorun loş ışığında daha da belirginleşmişti.

"Senden bir ricam olacak," dedi ve hafifçe öksürdü. "Özel bir konuda, tedavinle ilgisi yok."

"Evet?"

"Konu Julian."

"Julian mı?"

Nord yine hafifçe öksürdü. "İyi anlaştığınızı fark ettim. Bu güzel ancak ben... Ben senden yine de onu yeni sıkıntılarla boğmamanı rica etmek istiyorum."

Ellerimi farkında olmadan yumruk yapmıştım.

"Bu ne demek şimdi? Oğlunuz bir deliyle görüşmesin mi diyorsunuz?"

Nord hemen savunmaya geçti. "Hayır Doro, bunu demek istemiyorum. Lütfen beni anlamaya çalış. Julian şu sıralar zor bir dönemden geçiyor." Nord yutkundu sonra ekledi: "*O ve ben* zor bir dönemden geçiyoruz. Julian'ın annesi... eşim... ölüm döşeğinde. Bunu bilmeni istemiştim yalnızca."

Nord'un görüşme odasında sineğin sertçe cama çarptığını duydum yine. Evden çıktıktan sonra bile hayvanın çaresiz vızıltısı peşimi bırakmamıştı.

17

Eve gelir gelmez kulaklığı takıp iPod'umun sesini sonuna kadar açtım. Kendimi müziğin gümbürtüsüyle dünyaya kapatırken düş kırıklığımı resim defterine boşaltıyordum.

Haftalardır resim çizmemiştim. Bunun bir nedeni de sınavlarım için ders çalışıyor olmamdı. Diğer neden de resim defterini açar açmaz kafamın içinin ürkütücü ölçüde boşalmasıydı. Düşüncelerimi resimle ifade etmemi içimdeki bir şey engelliyordu. Anılarımı bana vermeyen de kuşkusuz aynı şeydi. Foo Fighters, Nine Inch Nails ve Marilyn Manson sırayla kulaklarımın içine haykırırken ortaya pastel tonlarda, karmaşık bir mozaik çıkmıştı.

Bir süre sonra açıldım ve yeni eserimi incelemeye koyuldum.

Şahane, dedim. *Akıl hastanesindeki sanat terapistim görse bayılırdı.*

Resmime bir isim aradım ve altına KARMAŞA yazdım. Sonra da başımı iki yana salladım.

"Hayır, yeterince anlatmıyor."

Sözcüğün üstünü çizip yerine kırmızı boyayla kocaman FUCK YOU yazdım.

Sanat terapistimi taklit ederek, "Bunun üzerinde mutlaka konuşmalıyız," dedim. Kirlaşmış kıvırcık saçlı, iri yarı, kalıbına uymayan

cırtlak bir sese sahip adam gözümün önüne geldi. Adam bana her zaman tornadan çıkmış bir canlı gibi görünmüştü.

Bunu düşününce kendimi tutamayıp güldüm. Resmi dosyama yerleştirdim. Günün birinde bir galeride sergi açmayı başarırsam eğer, bu resim için isteyeceğim ücreti şimdiden biliyordum: üç yüz avro.

"Bir işe girmeliyim," dedim kendime.

Doğru davrandığıma baştan beri inanıyor olsam da yanlış alarm için annemin ödemek zorunda kaldığı parayı ona mutlaka geri vermek istiyordum.

Annemin üzerlerinde birkaç ürünü işaretlediği market broşürlerinin ilan sayfaları, iş arama konusunda bana yarar sağlamamıştı. "Ayda dört bin avro ve üstü" gibi ciddiyetsiz ve bu paranın nasıl kazanılacağını açıklamayan birkaç ilandan başka bir şey bulamamıştım.

Bunun üzerine Miss Piggy'yi garajdan çıkarıp kasabaya doğru pedal çevirdim. Oradaki dükkânlara tek tek soracaktım.

18

İki saat sonra, Ulfingen'de masalarını dışarı çıkarmış tek mekân olan dondurmacının önünde duruyordum. Düş kırıklığı içindeydim. Üç marketi, içecek satan bir dükkânı, çiçekçiyi, fırını, kasabı ve dört küçük dükkânı tek tek dolaştım ancak hiçbirinin çırağa ihtiyacı yoktu.

Bütün yollar tıkandıysa ben de anneme sorar, belki yeni işvereninden bir iş isteyebilirim, diye düşündüm. Ama bu en son düşünebileceğim seçenekti çünkü bir otomobil galerisine tatilde çalışacak eleman alındığını sanmıyordum. Ayrıca annemin çalıştığımdan haberi olmamasını tercih ederdim. Parayı önüne koyup ona sürpriz yapmak istiyordum.

Ama bunun gerçekleşebilmesi için önce o parayı kazanmam gerekiyordu.

Bunun üzerine *Pinos Gelateria* isimli dondurmacıya girdim ve tezgâhın üstündeki klima cihazının yaydığı serin havanın tadını çıkardım.

Dışarıdaki şemsiyenin altında oturmuş bir dondurma kupunu paylaşan genç çiftin dışında mekânda yalnızca iki müşteri daha vardı. Emekli oldukları her hallerinden anlaşılan iki yaşlı bey, tezgâhın kenarına ilişmiş, dükkân sahibiyle birlikte televizyondaki

spor programını izliyordu. Sonra kızıl saçlı, cılız bir genç dikkatimi çekti. Vitrinin iç kısmına bir afiş asmaya uğraşıyordu.

Dükkân sahibi, içeri girdiğimi görünce, "Oo, yeni bir yüz," dedi. Kısa boylu, tombul, İtalyan aksanlı bir adamdı ve pos bıyığıyla denizaygırlarını andırıyordu. "Adım Pino. Senin için ne yapabilirim bella ragazza?[1] Şöyle kocaman, güzel bir dondurma ister misin? Yoğurtlu, vişneli ya da çikolatalı olur mu?"

"Yani..." dedim ve elimden geldiği kadar gülümsedim. "Aslında iş arıyorum."

"İş mi?" Pino kaşlarını kaldırıp gülümsedi.

"Evet. İsterseniz garsonluk yaparım. Ya da buraları derleyip toplayacak, temizleyecek birine ihtiyacınız var mı? Gerçekten ne iş olsa yaparım."

"Üzgünüm güzel kız," dedi Pino. Tezgâhın arkasında durmuş yüzüme samimi bir üzüntüyle bakıyordu. "Daha çok müşterim olsaydı sana bir iş verebilirdim belki. Ama buradan kazandığım parayla ailemi zar zor geçindiriyorum. Bu zevksiz Ulfingenliler benim ev yapımı leziz dondurmam yerine marketten aldıkları dondurmaları yiyorlar."

"Çok yazık." Omuzlarımı silktim. Burada çalışmak hoşuma giderdi oysa.

"Senin için başka bir şey yapabilir miyim güzelim?"

Geçirdiğim sarsıcı gecenin yorgunluğunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Ancak eve de gitmek istemiyordum çünkü orada her şey üzerime üzerime geliyordu. Ayılmak için fındık şuruplu bir latte macchiato söyledim ve dışarıdaki masalardan birine oturdum.

Gözümün sık sık, gizlice genç çifte kaydığını fark ettim birden. Yeni sevgili oldukları açıkça ortadaydı. Kıkır kıkır gülüyor, birbirlerine dondurma ve kaymak yediriyorlardı.

---

1 (İt.) Güzel kız.

Aklıma Julian ve babasının söyledikleri geldi. Yeni evimize ilk geldiğim gün onu pencereden gördüğümde yüzünde dikkatimi çeken derin hüznün nedenini şimdi anlıyordum. Koyu kahverengi duvarın ardında gizlenen şey ortaya çıkmıştı işte. Julian çok kötü bir durumda olmalıydı, bunu çok iyi anlayabiliyordum.

"Baksana!" Bir ses beni düşüncelerimden kopardı.

Seslenen kişi az önce afişi asan çocuktu. Tahminimce on sekiz, on dokuz ya da en fazla yirmi yaşındaydı. İnanılmaz derecede sıskaydı ve kollarındaki kızarmış birkaç yer dışında ömründe güneş ışığı görmemiş gibi solgun bir teni vardı. Yüzü çillerle kaplıydı ve bakır rengi saçları güneşte parlıyordu.

Ama bence en ilginç özelliği farklı renklerdeki gözleriydi. Biri yeşil, diğeri kahverengi olan gözleriyle beni dikkatle ve biraz da küstah bir ifadeyle süzüyordu.

"Efendim," dedim.

"Az önce iş aradığını duydum."

Gelip yanıma oturdu ve bardağımın altındaki tabakta duran bisküvimi çok sıradan bir şey yapıyormuş gibi aşırıp ısırdı.

"Adım David," dedi ağzını şapırdatarak. "Sana uygun bir işim olabilir."

Çok havalı görünmeye çalışsa da tavırları benim gözümde çok yapmacıktı.

"Nasıl, bisküvimi beğendin mi?"

"Fena değil," dedi bisküviye bakıp dudak kıvırarak. "Kafede bu markayı kullanıyoruz. Biliyor musun, annem ve babam açık yüzme havuzunun sahipleri. Sana göre bir iş var mı diye onlara sorabilirim. Aslında yardımcılara her zaman ihtiyacımız var."

Çocuğa şaşkınlıkla baktım. "Ulfingen'de yüzme havuzu mu var?"

"Var tabii." David başını salladı ve bisküvimin son parçasını da ağzına attı. "Belki bölgenin en büyük havuzu değil ama şu sıralar

havalar çok sıcak olduğu için içerisi kıyamet gibi. Evet, ne diyorsun? İster misin? Otomobilim hemen şurada."

Asker yeşili eski püskü bir cipi gösteriyordu. Motor kapağının üzerinde düzensiz bir yazı dikkat çekiyordu: THE BARLOWS.

Annemle kasabaya ilk geldiğim gün, trafiğin tıkandığı olay mahallinde gördüğüm afişi anımsadım. O afiş, David'in az önce astığının aynısı değil miydi?

"Evet? Dilini mi yuttun?"

Bir emrivakiyle karşılaşmanın verdiği rahatsızlıkla, "Tanımadığım kişilerin arabasına binmem," dedim.

Rahatsızlığımın bir nedeni de David'in renginden henüz emin olamamamdı belki de. İçimden, arasına uçuk bir pembenin de karıştığı yumurta kabuğu rengi geçiyordu. Oysa bu renk, David'in özgüvenli tavrıyla örtüşmüyordu.

Hepimiz maskeliyiz. Uzun kıvırcık saçlı sanat terapistimden öğrenebildiğim en anlamlı şey buydu. David yanlış bir maske takmıştı. Maske yüzüne oturmadığı için aradan güvensizliği sızıyordu. Hakkında ne düşündüğümü anlarsa güvensizliğini göstermeyebilirdi. Karşımda ağzını yayarak sırıtıyordu.

"Seni kaçıracağımı mı sandın yoksa? Tamam tatlım, düşün o zaman. Teklifim bir süre daha geçerlidir."

Yerinden fırladı ve masama buruşmuş bir el ilanı bıraktı.

ATLANTIS'e gel.

Genç, yaşlı herkese açık hava eğlencesi!

Isıtılmış açık havuz ve çocuk havuzu

15 Mayıs - 15 Eylül arası açıktır.

En altında açılış ve kapanış saatleri, adres ve telefon numarası yazılıydı.

David, "Seni saat beşte, girişte bekleyeceğim," dedi ve en az takındığı soğukkanlı tavır kadar ona uymayan büyük güneş gözlüğünü yüzüne oturttu. "Geç kalma, tamam mı?"

Yanıtımı bile beklemeden cipe doğru yürüdü, abartılı bir kayıtsızlıkla içinde koltuğa oturdu ve motoru çalıştırıp uzaklaştı. Radyosunda çalan Foo Fighters çevreyi inletiyordu.

Tuhaf herif, diye düşündüm. *Ama müzik zevkine diyecek yok.*

"Bu çocuğa dikkat et," dedi Pino. Ansızın arkamda belirmişti ve geldiğini duymamıştım.

"Onu tanıyor musunuz?"

"Evet. Ailesi yüzme havuzunun sahipleridir. Kibar insanlardır ama oğulları..." Alnını buruşturup şakağına dayadığı işaret parmağıyla daireler çizdi. "Bana sorarsan oğlan kaçık. Ona uymasan iyi olur bence." Sonra yine yüzüme bakıp gülümsedi. "Bir top dondurmaya ne dersin? Benden tabii. Sana başka türlü yardımcı olamadığıma göre..."

Çok geçmeden Miss Piggy'nin yanında durmuş, leziz limonlu dondurmamı yalıyor, bir yandan da el ilanını inceliyordum. Bu arada saat öğleden sonra iki olmuş, yani üç saatim kalmıştı. Ama düşünülecek bir şey yoktu.

Kaçık ya da değil, kesinlikle bir işe ihtiyacım vardı. Üstelik ben de bir kaçıktım.

19

Oyun oynayan çocukların kahkahalarını ve bağırıp çağırmalarını, insanların kaydıraktan suya çarpmalarını uzaktan bile duyabiliyordum. Bu keyifli sesleri ilkokul yıllarımla ve canlı kırmızı renkteki *yaz tatili* sözcüğüyle, dahası dondurma, patates kızartması, klorlu su, güneş kremi, bronz ten ve kahkahalarla bağdaştırmıştım hemen.

Liseye başladıktan sonra arkadaşlarla Fahlenberg çevresindeki göllerin kıyısında buluşmaya başlamıştık. Oralarda gönlümüzce partiler düzenliyor, birilerinin bizi şikâyet etmesiyle uğraşmadan müziğin sesini gönlümüzce, sonuna kadar açabiliyorduk. Orada kendimizi, çocuk havuzunun yakınlarında eğlenirken olduğundan çok daha yetişkin hissedebiliyorduk.

Yani kız ve erkek arkadaşlarımla... Bunlar, daha sonra benimle görüşmek istemeyen ve insanlarla ilişkim konusunda bütün özgüvenimi yerle bir eden insanlardı. Ve işte şimdi bu özgüveni yeniden kazanmak zorundaydım.

Atlantis havuzunun önüne geldiğimde saat beşe yaklaşıyordu. Bisiklet pedallarını çevirirken çok acele etmemiş olsam da tepeden tırnağa kan ter içindeydim.

Ilık başlayan sabah, nemli ve boğucu bir yaz gününe dönüşmüştü. Hafif bir bulut örtüsünün ardından ışınlarını yayan güneş

hâlâ kavuruyordu. Sıcaklık otuz derecenin üstünde olmalıydı. Giriş kapısının yanındaki kasa kulübesini yalayıp karşıdaki çamlara vuran meltem bile sıcak esiyordu. İnsan her solukla birlikte bu ağır havayı âdeta içine çektiği duygusuna kapılıyordu.

Havuz, kasabanın dışındaydı. Pek büyük sayılmazdı ancak güneşlenmeye ayrılan çayırların, kasabaya geldiğim gün annemin bana gösterdiği vadiye doğru müthiş bir manzarası vardı. Bu noktadan, bana doğru masmavi ışıldayan gölün boyutları ortaya çıkıyordu.

Sırt çantaları, güneşlenme hasırları, şişme yatakları ve voleybol toplarıyla beni iterek yanımdan geçmeye çalışan bir grup çocuğun yanından kaçmaya çalıştığım sırada biri arkadan sırtıma dokundu.

David'di bu.

"Selam, çok dakiksin!"

Yüzüme bakıp sırıttı ve elindeki light kola kutusunu bana doğru uzatıp açtı.

"İster misin?"

"Evet. Teşekkür ederim."

Buz gibi kola çok iyi gelmişti. İçerken sanki kulağıma bir hışırtı gelir gibi olmuştu.

David ağzını daha da yayarak sırıtırken, "Biliyordum işte," dedi.

"Geleceğimi mi?"

"Onu zaten biliyordum. Senin de light kolacı olduğunu diyorum. Az şeker, sağlıklı beslenme vesaire... Sahi adın ne senin?"

"Doro."

"Vaay," dedi. "Sıkı isim. Sana uyuyor gerçekten."

"Annem ve babamın başarısı," dedim ve kolayı çok hızlı içtiğim için geğirmemek için kendimi zor tuttum.

David bunu fark edip güldü. Bunun üzerine ben de kendimi bırakıp gülmeye başladım.

Kendimize geldikten sonra David'i dikkatle inceledim. "Bana bak, sen ciddi miydin? Şu iş konusunda yani..."

"Elbette. Ne sandın? Gel benimle."

Beni kolumdan tutup kasanın ve giriş paralarının kimin cebinde olduğu kavgasını yapan çocukların önünden geçirerek dar girişten içeri doğru çekti.

Her yer insan kaynıyordu. Güneşlenme alanında havlular yan yana dizilmişti. Yan taraftaki kum zeminin üzerinde bir grup genç sahil voleybolu oynuyordu.

Havuzun içinde yer kalmamıştı. Hemen yanındaki çocuk havuzu da çocuklardan, simitlerden ve su toplarından geçilmiyordu.

David'in peşi sıra yürüdüğüm taşlarla döşeli patika, duşların ve soyunma kabinlerinin önünden geçip üzerinde CANKURTARAN yazılı büyük bir tabelanın asılı olduğu baraka benzeri bir yapıya kadar devam ediyordu.

"Bekle burada." David sıska boynunu uzatıp çevreye bakınırken çilli bir kuğuya benziyordu. "Babamı bulmaya gidiyorum."

"Tamam," dedim ve kadınlara ayrılmış soyunma kabinlerinin önündeki gölgelik alana geçtim. Buranın sıcağı daha katlanılırdı, oysa iki metre ötedeki patikanın çevresindeki hava çok ağırdı.

David'in arkasından bakmaya çalıştım ama o müşteriler arasına dalıp bir anda gözden kayboldu.

"Vanessa!" diyen bir kadın sesi yükseldi. Kadın hemen yanımda bir havlunun üstünde durmuş, elini de gözlerine siper etmişti.

Kadının yanında küçük bir erkek çocuk oturuyordu, olsa olsa bir yaşındaydı. Geniş kenarlı güneş şapkasıyla bana tombul bir mantarı anımsatmıştı. Elindeki güneş kremi tüpüyle oynuyor, kapağını açabilmek için boşuna uğraşıyordu.

"Vanessaaa!"

On üç yaşlarındaki bir kız koşarak yaklaştı. Kısa kesilmiş kestane rengi saçlarında su damlacıkları parıldıyordu. Dudakları, griye çalan mavi mayosuyla neredeyse aynı rengi almıştı.

"Nerede kaldın?" diye söylendi annesi. "Yarım saat diye kararlaştırmıştık ama bak saat beşe geliyor. Ben de suya girmek istiyorum artık."

Kadın, küçük çocuğu gösterip bir şey söyledi, sonra Vanessa da bir şey söyledi. Ne var ki ben konuşulanları artık anlayamıyordum. Çünkü anne, küçük erkek çocuk ve ablasından oluşan fotoğraf, derinlerde kalmış bir anımı su yüzüne çıkarmıştı.

Sıcak hava titreşiminin etkisiyle kendimi eski evimizin holünde görür gibi oldum. Geçmişe doğru uzandım, hani...

20

... annemin bana kızarak baktığı o güne.

"Lütfen anne," diye yalvarıyorum çaresizce. "Julia'ya sorsana, o çocuk bakmayı seviyor."

"Julia'nın önümüzdeki haftanın sonuna kadar iş seyahatinde olduğunu biliyorsun," diyor annem merdivenlerden yukarıya doğru bakarak. O sırada babamın sesini duyuyorum.

"Sevgilim, kravatımı gördün mü?"

Hayır, Julia'nın seyahatte olduğunu bilmiyordum. Zaten şimdi bunun bir önemi de yok. Önemli olan, benim görevimi üstlenecek birini bulmam.

Bu kim olabilir acaba?

Annem, vestiyerin aynasından topuzunu incelerken, "Çekmecede ötekilerinin yanında," diye sesleniyor.

Annemin bronz tenine ve siyah elbisesine çok yakışan parfümünün kımızı gül kokusu burnuma geliyor.

Annem sonra bana bakıyor ve gözlerini kaydırıyor. "Bir de kadınlar banyodan çıkmayı bilmez derler!"

Aklıma Simone geliyor. Tamam, mükemmel bir seçim değil ama hiç yoktan iyidir. Kai'ı seviyor, bunu kendi ağzıyla söyledi. Elimde olsa alıp eve götürürdüm. *Bunlar onun sözleriydi.*

"Simone gelemez peki? Kai'a seve seve bakardı. Zaten Jürgen onu terk ettiğinden beri kanepeye uzanıp çikolata yemekten başka bir şey yapmıyor. Bunu bizim evde de yapabilir."

"İş arkadaşım hakkında böyle saygısızca konuşmanı istemiyorum." Annemin yüzü yine sert bir ifade alıyor. "Annen ve babanın evlilik yıldönümlerinde kardeşine bakmışsın, bu çok mu sence?"

"Yalnızca evlilik yıldönümünüzde olsa iyi," diye çıkışıyorum. "Ağlamaktan başka işi olmayan bu çocuğu sürekli benim başıma bırakıyorsunuz. Cuma akşamı için sadece sizin mi programınız var? Benim de olamaz mı?"

Özellikle de bu akşam, *diye düşünüyorum ve Ben'in gülümsemesi gözümün önüne geliyor.*

Okulumuzun bütün kızlarının hayran olduğu Ben...

Şahane gözleri olan, kadife yeşili sesini duyunca insanın dizlerinin bağının çözüldüğü Ben.

Adını gizlice sözcük defterime çizdiğim ve süslediğim Ben.

İki gün önce uzun teneffüste beni cuma akşamki doğum günü partisine davet eden Ben.

Geleceğimi söylediğimde esrarengiz şekilde gülümseyen ve ona kendi portresini armağan ettiğimde şaşırıp kalacak olan Ben. Bu, kuşkusuz o güne kadar çizdiğim en güzel portreydi.

"Bu konuyu artık tartışmayacağız," diyor annem. Eminim ki hayalinde çoktan tiyatroda ya da babamın onu bu akşam götüreceği Luigi'nin restoranındaki romantik köşede oturuyordur.

Kai'ın odasında ağladığını duydukça çaresizliğim daha da artıyor. Annem ve babamın dışarıya çıkacaklarını anladığından beri sanki bir yerleri kesiliyormuş gibi bağırıyor. Zaten onu ne zaman bana bıraksalar böyle yapıyor.

"Anne, lütfen! Ne zaman istersen seve seve bakarım ama lütfen bu akşam olmasın! Yarın babamın gömleklerini de ütülerim. Hı, ne dersin? Sen gömlek ütülemekten nefret edersin çünkü."

"Şu ütü işi iyi fikir," diyor babam. Gümüş rengi parlak kravatını takmış, aşağıya yanımıza inerken keyfi gayet yerinde.

Takım elbisesine hiç uymayan aptal bir kravat, *diye düşünüyorum. Ama yine de minicik de olsa bir umuda kapılıyorum.*

"Yani Kai'ı başka birine bırakacağız, öyle mi? Ben Simone'ı arayabilirim."

"Sakın ha!" Annem önerimi hiçe sayıyor. "Bu akşam evden çıkmayacaksın, o kadar!"

"Annenin ne dediğini duydun," diyor babam ve kahverengi mokasen ayakkabılarını giyiyor. "Konu kapanmıştır."

Yumruklarımı sıkıyorum. Öyle öfkeliyim ki neredeyse gözlerimden kıvılcımlar çıkacak.

"Hayır!" diye tıslıyorum, annem ve babam kapıdan çıkarlarken.

Babam dönüp bana bakıyor.

"Beni iyi dinle küçük hanım! Evde kalıyorsun ve Kai'a bakıyorsun. Ayrıca çocuğa iyi davranıyorsun, anladın mı? Aksi halde ay sonuna kadar evden çıkmak yasak."

"Bu akşam çıkamazsa ay sonuna kadar çıkmasam ne yazar!" diye babama bağırıyorum. "Akşamımı neden mahvediyorsunuz?"

"Bir düşün bakalım, kim kimin akşamını mahvediyor?" diyor annem kaşlarını çatarak.

Sonra ikisi de bana aldırmadan çekip gidiyor.

Hemen arkasından, Mercedes'imizin motorunun çalıştığını duyuyorum. Farlar, evin kapısının camından içeri süzülüyor ve tek başıma kalakalıyorum.

Birinci kattan Kai'ın çığlıklarını duyuyorum, onun gibi bağırmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Ben... Ben...

"Doro? Hey, Doro!"

Anılar, patikanın sıcağında çözülüp gitti ve ansızın David'i karşımda gördüm.

"Doro, bu babam," dedi David ve...

21

... geniş omuzlu, ciddi bakışlı bir adamı gösterdi.

Aslında David'in beni babasıyla tanıştırmasına gerek yoktu. Kızıl saçlı, ten rengi de üzerindeki HAVUZ SORUMLUSU yazan beyaz tişörtten farksız adamın onun babası olduğunu zaten hemen anlardım. Baba oğulun tek farklı yönleri, vücut yapıları ve babasının seyrek kızıl sakalıydı.

David'in babasının gözlerinin de biri kahverengi diğeri yeşildi. Bu gözler aslında biraz aklımı karıştırıyordu.

"Bernd Schiller," dedi adam, tok ve gür sesiyle. Belli ki bu sesle, azan çocukları ve taşkınlık eden gençleri hizaya getirmeye alışkındı. "David iş aradığını söyledi bana."

Başımı salladım. "Tatilde çalışabileceğim bir iş varsa çok iyi olur."

Bernd Schiller beni tepeden tırnağa süzdü. "Biraz narinsin. Yorulursan bu sıcakta devrilir kalırsın sen."

"Hayır, kesinlikle hayır," dedim. "Annem Sicilyalı, biz sıcağa alışkınız. Azimliyimdir, gerçekten!"

David hiç durmadan sırıtan yüzüyle bana göz kırptıktan sonra babasına hafifçe bir yumruk attı.

"Hadi ama... kızı bir dene hiç değilse. Azimliyim diyorsa öyledir."

Bernd Schiller göz ucuyla David'e baktı. Yüzü ifadesizdi. Oğlunun ardı arkası kesilmeyen mimiklerinden hiç nasibini alamamıştı.

"İyi, tamam o halde," dedi sonunda. "Ama benim yanımda zengin olamazsın. Saatine beş avrodan fazla veremem. O da *gerçekten* çalışırsan."

"Kabul," dedim. "Beş avro benim için gayet uygundur."

Altmış saatte annemin parasını çıkarırım, diye düşündüm.

"Tek kuruş avans ödemem. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Peki," diye gürledi David'in babası. Yüzündeki sertlik biraz azalmıştı. "Bugün hemen başlayabilirsin. Müşteriler gittikten sonra temizlik işlerinde Aydın'a yardım edeceksin. Temizlik malzemelerinin nerede olduğunu kadın sana göstersin. Senin işin soyunma kabinlerini ve tuvaletleri temizlemek. Bir de güneşlenme alanındaki çöpleri toplayacaksın."

Başımı salladım. "Yaparım."

Anlaşılan tuvalet temizliğinden bile kaçınmıyor olmam Bernd Schiller'i etkilemişti. Çünkü yüz ifadesi yumuşamıştı şimdi.

"Ama eşek arılarına dikkat et," dedi sakin bir sesle. "Şekerli kâğıtlara çıldırırlar."

"Peki."

Adamın farklı renklerdeki gözlerinde hafif bir gülümseme sezer gibi olmuştum. "Tabii havuzu ücretsiz kullanabilir ve işe başlamadan önce yüzebilirsin. Ama müşteriler gittikten sonra asla! Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı. Çok teşekkür ederim."

Adam bana bakıp başını salladıktan sonra yeniden David'e döndü. "Güzel. O zaman ufaklığı dolaştır ve her şeyi göster. Benim şimdi..."

Ansızın durdu, çocuk havuzuna doğru baktı ve öyle bir haykırdı ki su seslerini ve çocuk çığlıklarını bir anda bastırdı. "Kırmızı

mayolu, bana baksana sen! Evet, sen! Suya yan atlamanın yasak olduğunu sana daha kaç kez hatırlatacağım?"

Sonra küçük yaramaza doğru ilerlemeye başladı. Çocuğun yüzü korkudan mayosunun kırmızı gibi olmuştu.

"Sicilya demek," dedi David gülerek. "Oraya hiç gitmedim. Mutlaka güzel bir yerdir."

"Evet, öyle. Söyler misin, bana neden bu iyiliği yaptın? Yani iş bulmama neden yardımcı oldun?"

David'in çilli, solgun yüzünde ilk kez açıkça tedirginlik gördüm.

Gözlerini benden kaçırarak, "Seni sevimli buldum," dedi. "Anlaşılan paraya da çok ihtiyacın var." Sonra onu izlememi anlatan bir el işareti yaptı. "Gel, sana her yeri göstereyim."

Beni havuzda gezdirirken meraklı turistlere sarayı tanıtan gurur dolu bir rehber gibiydi. Dolaşırken tuvaletlerin, soyunma kabinlerinin, malzeme ve alet depolarının ve klor pompasının yerlerini öğrenmiştim.

Son olarak içinde kafeteryanın yer aldığı en geniş yapıya girdik. Burası tek katlı, terasında sandalyelerin bulunduğu bir binaydı ve müşteri doluydu. Çocuklar dondurma, patates kızartması ve içecek almak için kuyruğa girmişti. Yetişkinler de şemsiyelerin altında kahvelerini yudumluyorlardı.

O huzur dolu ilkokul çağı ve yaz tatili duygusuna bir kez daha kapıldım. Bu duygunun sıcaklığı beni gerilere götürmüştü âdeta. O yıllarda hayatım yolunda gidiyordu henüz.

Terasın merdivenlerini çıkarken Julian'ı gördüm. İki kişilik küçük bir masada oturmuş, bir kızla ciddi bir sohbete dalmıştı.

Kızın doğallıktan uzak bir güzelliği vardı. Sanki genç kızlara makyaj ipuçları veren bir dergiden fırlamış gibiydi. İçinde pembe tutamlar bulunan uzun, sarı saçları kusursuz bir şekilde kesilmişti. Mavi renkli iri gözleriyle Julian'ın her hareketini dikkatle izliyordu.

Yüzü ve zayıf ama orantılı olan vücudu da kusursuzdu. Avuç içi büyüklüğünde pembe bikinisini de belli ki saç tutamlarının rengine uygun olsun diye seçmişti.

Gözümün önünde bu Barbie bebeğin sanki o anda çizdiğim karikatürü belirdi. Kıza hayalimde daha iri gözler, dolgun dudaklar ve silikonlu memeler kondurdum.

Julian'ı daha farklı biri gibi görmüştüm oysa. Bu kızda ne buluyordu ki?

Sonra başımı iki yana salladım. Yoksa bu Barbie'yi kıskanmış mıydım?

O dakikaya kadar ciddi bir ifadeyle konuşmuş olan Julian, bir an için dönüp David ile bana baktı. Belki yalnızca birkaç saniyeydi ama ikimizi bir arada görmekten hoşlanmadığı duygusuna kapıldım.

Ona hafifçe el salladım ve o da başını biraz eğerek selamımı aldı. Sonra yine Barbie'ye döndü. İkisinin de yüzü öylesine ciddiydi ki konuştukları konuyu anladığımı düşündüm.

Derken suçluluk duygusuna kapıldım. Julian sarışın kızla iyi anlaşıyor ve onunla annesini konuşmak istiyorsa bu beni hiç ama hiç ilgilendirmezdi.

David selamlaştığımızı görünce, "Julian'ı tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Karşısındaki kız arkadaşı mı?"

David başını salladı. "Adı Sandra. Çok çekici değil mi?"

"Hem de nasıl."

David'in çift renkli gözlerinde bir şeyler olmuştu ama çözemedim. "Kıza böyle bakınca..." dedi. "Geçen yılki satranç turnuvamızı kazandığına inanmak istemiyor insan."

Kafeteryanın yanındaki kuytu bir köşeyi gösterdi. Yaşlıca iki adam son derece ciddi yüz ifadeleriyle kocaman satranç taşlarının

önünde duruyorlardı. "Sandy bu iki ustayı bile mat etmişti. Tabii bu durum ikisinin hiç hoşuna gitmedi."

Yanlış duyduğumu sandım. "Beni kafaya alıyorsun, değil mi?"

"Yoo. Çok ciddiyim. Satranç bilir misin?"

Başımı iki yana salladım ve kendimi, kapının altından kayıp gidecek kadar küçük hissettim.

Julian satranç ustası bir sarışından hoşlanıyordu demek. Bu durumda benim gibi bir delinin hiç şansı yoktu.

Tamam, boş ver, diye düşündüm ve yeniden Julian'a doğru baktım. Ama o artık beni görmüyor gibiydi. Sonra David'le birlikte yaygaracı çocukların arasından geçip kafeteryanın içine doğru ilerledik.

David, hayatımda gördüğüm en şişman kadını göstererek, "Şu karşıdaki de annem," dedi. Kadın kan ter içinde tezgâhın arkasında eğilmiş, yerinde duramayan bir erkek çocuğa körili sosis uzatıyordu.

Bernd Schiller'in aksine, kadının oğluyla hiçbir benzerliği yoktu. Muazzam cüssesi dışında esmer bir kadındı. Açık havada çalışmaktan teni bronzlaşmıştı. Genelde siyah olan saçlarının arasına kırlar düşmüştü. Kadın da çok uzun boyluydu ve hem iriliği hem de erkeksi davranışlarıyla ürkütücü sayılırdı. Ama sonra çocuğa sosisi verirken yüzünde beliren anaç ifadeyi gördüm ve kadını bir anda sevimli buldum.

"Gördüğün gibi asıl işi burada yapıyoruz," diyen David sandalye ve masalarla dolu salonu gösterdi. Bu önlemi sağanak olasılığı için aldıklarını anlattı.

O sırada David bir şey daha söyledi ancak o an öylesine korktum ki başka bir şey algılayamayacak durumdaydım.

Taş kesilmiş gibi kalakaldım.

"İşte o!"

22

"Ne oldu sana?"

David'in sesi çok uzaklardan geliyordu sanki. Bana koridorun öteki ucundan sesleniyordu âdeta. Sanki bulunduğumuz yer ansızın kapkaranlık olmuş, çevremdeki insanlar kaybolmuştu.

Tek görebildiğim şey duvardaki afişti. Oraya doğru yürüdüm.

Siyah beyaz renklerde hazırlanmış büyük afiş beni mıknatıs gibi çekiyordu şimdi. Bir müzik grubunu, THE BARLOWS'u gösteriyordu. Beş delikanlı bacaklarını ayırmış, taştan bir duvarın önünde duruyordu.

Julian'ı hemen tanımıştım. İki bateri bagetini çapraz şekilde tutuyordu. David'in elinde de bir elektronik gitar vardı. Çocuklardan ikisini daha önce hiç görmemiştim ama David'in yanında duranı çok iyi tanıyordum.

Kalp atışlarım hızlandı. Bu çelimsiz çocuk, siyah beyaz fotoğrafta önceki gece çardakta olduğu kadar solgun görünüyordu. Ama siyah saçları fotoğrafta daha uzun ve dağınıktı, tıpkı seksenli yıllardaki Robert Smith ve The Cure'un saç modeline benziyordu.

Üzerine siyah bir *No more hope* tişörtü ve dar bir deri pantolon giymişti. Ayaklarında da odun gibi çizmeler vardı. Siyaha boyadığı gözlerini iri iri açmıştı. Ama gözleri bu fotoğrafta o geceki gibi korku dolu değil, eğlenceli bakıyordu.

Bu fotoğrafı daha önce de gördüğümü anımsadım. Ne var ki kasaba girişindeki o afişte yazı ağırlıklı olduğu için fotoğrafa pek yer kalmamıştı.

"Doro... Hu huu," dedi David. "Evde biri var mı?"

"Anlamadım?"

Kendime gelmek zorundaydım çünkü o çocuk dışında bu afişte aklımı başımdan alan başka bir şey daha vardı. Ama bunun ne olduğunu tam anlamıyla çözemiyordum henüz.

David afişe doğru bakıp başını sallayarak, "Bizim orkestra," dedi. "Geçen sene havuzda bir parti vermiştik. Alternatif rock sever misin?"

"Senin yanındaki o çocuk kim?"

David'in yüzündeki sırıtma bir anda uçup gitmişti. Onu şimdi ilk kez ciddi bir ifadeyle görüyordum.

"Kevin'ı mi kast ediyorsun?" Omuzlarını silkti. "Korkunç bir hikâye, değil mi?"

Yüzüne şaşkınlıkla baktım. "Neden? Ne oldu ona?"

"Aa, bilmiyorsun demek?"

"Neyi?"

"Az önce renginin attığını görünce duyduğunu sanmıştım."

Nabzım daha da hızlanmıştı. "David, sen neden söz ediyorsun? Ne olmuş bu Kevin'a?"

Daha cümlemi tamamlamadan korkumun nedenini ansızın anlamıştım. Afişin alt kısmında orkestrayı sahnede gösteren fotoğraf çerçeveleri asılıydı. Kevin'ı yakından gösteren fotoğraflardan birinin çevresine siyah bir kurdele geçirilmişti.

"İntihar etti," dedi David usulca. Sesini öyle alçaltmıştı ki gürültüler arasında söyledikleri güçlükle duyulabildi. "İçip içip kendini o lanet olası Volkswagen minibüsünde yaktı. Önceki gün. Aşağıdaki göl kıyısında."

Anılar bir anda beynime hücum etti.

Annem ve ben otomobildeyiz.

Trafik tıkanıyor.

Sahilde alev alev yanan, enkaza dönmüş bir minibüs.

Polisler.

Kapkara dumanlar.

Ve arka camdan gördüğüm cenaze aracı.

"Bu... olamaz," diye kekelediğimi duydum.

David gelip önümde durdu. Kaygılıydı. "Sen iyi misin?"

Başımı sallayıp alt dudağımı ısırdım. Bu nasıl olabilir, diye düşünüyordum. Ben gerçekten bir ölü mü görmüştüm?

Kevin'ın, *bana... yardım et* demesini ve ona dokunan elimi anımsadım. Dokunduğum yer buz gibiydi, elimi âdeta derin dondurucuya sokmuş gibi olmuştum.

Kafamın içindeki bir ses, *bir cesede dokunmuşsun gibiydi,* diye fısıldadı.

"Hey, siz ikiniz, baksanıza bana!" Bernd Schiller'in kalın sesinin kafeteryanın her köşesini inletmesiyle çevremdeki yaşam, kahkahalar ve sesler ansızın geri geldi.

"David! Doro! Yeni şezlonglar geldi. Hadi gelin araçtan birlikte indirelim!"

David babasına eliyle işaret ettikten sonra beni yine dikkatle süzdü. "Doro, sen gerçekten iyi misin? Hayalet görmüş gibi bakıyorsun da."

"Yo, hayır, her şey yolunda," diye yalan söyledim ve David'in babasıyla birlikte giriş kapısının önünde duran nakliye aracının yanına gittik.

Boğucu sıcağa karşın titriyordum. Çünkü şu basmakalıp hayalet görme sözleriyle David haklıydı belki de. Ya da annemin, Nord'un ve herkesin hakkımda düşündükleri doğruydu. Ben deliydim.

Bu işin başka bir açıklamasını bulamıyordum.

23

Eve girer girmez odama koşup dizüstü bilgisayarımı açtım. Tepeden tırnağa ter içindeydim, temizlik maddeleri ve ter kokuyordum. Acilen duş almaya ihtiyacım vardı. Ama şimdi en büyük ihtiyacım bilgiydi.

David'e, Kevin'la ilgili başka soru sormak istememiştim. Hele babasına asla soramazdım. Heyecana kapılıp yanlış bir şey söyleyebilirdim ve onlar da ruhsal durumumdan kuşkulanmaya başlarlardı. Hayır, bu sıralar böyle bir riski göze alamazdım.

Bu konuyu Aydın'la da konuşmak istememiştim. Kadının, Kevin'ı tanıyıp tanımadığını bile bilmiyordum. Muhtemelen tanımıyordu. Aydın genç bir Türk kadınıydı, biz şezlongları indirdikten az sonra gelmiş ve bana temizlik sistemini kısaca anlatmıştı. Pek konuşkan biri sayılmazdı. Yine de iki küçük çocuğundan ve kocasının altı aydır işsiz olduğundan sık sık söz etti. Anlaşılan işini elinden alacağımdan korkuyordu.

Ben de kendimi yeni işime verip hiç değilse eve gidinceye kadar Kevin üzerine düşünmemek için elimden geleni yaptım ama pek başarılı olamadım.

Sanki çocuğun boğuk sesiyle yardım dilenmesini sürekli duyuyor ve soğuk parmaklarını ellerimde hissediyor gibiydim.

Durmaksızın, *ona dokundum,* diye düşündüm. *Gerçekten dokundum. Önceki gün evdeki kolilere dokunduğum gibi.*

Hayır, Kevin ölmüş olamazdı. Bu olanaksızdı. Ortada büyük bir yanlış anlama vardı.

Ne var ki bölge gazetesinin olayla ilgili haberini internette bulunca yeniden titremeye başladım.

ARAÇ YANDI, BİR KİŞİ ÖLDÜ

Polis intihar olasılığı üzerinde duruyor

Ulfingen Gölü kıyısında pazar günü öğle saatlerinden önce meydana gelen ve bir aracın yandığı esrarengiz olaya çok sayıda polis ve itfaiye ekipleri müdahale etti. Emniyetten alınan bilgiye göre Ulfingen'in, Zubringer Caddesi üzerinde seyir halinde olan araçların sürücüleri göl kıyısında bir minibüsün yanmakta olduğunu fark ederek itfaiyeye haber verdiler. Polis raporuna göre olayda ateşi güçlendirecek maddeler kullanılmış. Enkaz haline gelen 1995 model Volkswagen marka araçta benzin bidonları ve çok sayıda içki şişesi bulundu.

Olayın soruşturmasını sürdüren polis memuru, "Araçta teknik bir arıza meydana gelmediğini şimdilik kesin olarak söyleyemeyiz. Ancak veriler sıra dışı bir intihar olayına işaret etmektedir," dedi.

Minibüsün 19 yaşındaki sürücüsünün araçtan ancak cansız bedeni çıkarılabildi. Polis, cesedin adli tıp kurumundaki otopsi işlemini sürdüğünü ancak çok kötü durumda olduğu için çalışmaların güçlükle yürütülebildiğini bildiriyor.

Hayatını kaybeden gencin yakınlarına göre genç adam sıklıkla, hatta olay günü bile canına kıyacağı tehdidinde bulunmuştu. Ayrıca geçen yıl iki defa başarısız intihar girişiminden son anda kurtarılmış ve ailesinden alınan bilgiye göre depresyon nedeniyle birkaç kez psikiyatrik tedavi görmüştü.

Haberin devamında, yangının şans eseri erken fark edilerek çevredeki kurumuş sazlıklara ve buğday tarlalarına sıçramadan söndürüldüğü yazıyordu.

Başımı iki yana sallayıp arkama yaslandım. Bu bir kâbus olmalıydı. Kevin'ın hayaletini görmüş olamazdım.

Ama elimde yine de bir kanıt vardı. Çocuk, ben onu çardakta bulmadan bir gün önce ölmüştü. Bu da onun neden ansızın ortadan kaybolduğunu açıklıyordu. Hayaletler bunu yapabilirdi çünkü.

Hastanede yatarken hayalet gördüklerini iddia eden birkaç kişi tanımıştım. İnternette birçok kişi böyle şeyler söylüyordu. Ben de görmüş olamaz mıydım?

Sizi tanıştırabilir miyim: Ben doğaüstü Doro. Hayaletler gören, peşine yalnızca ölen kardeşinin düşmediği, aynı zamanda hiç tanımadığı ölmüş gençlerle de konuşabilen Doro.

Sinir bozukluğuyla kahkaha atmamak için kendimi güçlükle tutabildim. Koluma sıkı bir çimdik attım. Gerçek ile gerçek dışı duygu çarpışıyordu şimdi.

Bu iyi gelmişti.

Sonra Nord'u ve gece yaşadıklarımla ilgili söylediklerini düşündüm. Ona göre çardaktaki çocuk, bastırılmış bir anının simgesiydi yalnızca.

İyi de neden lanet olası Kevin'dı bu simge? Onu tanımıyordum ki!

Neresinden bakarsam bakayım, bu olaydan bir anlam çıkaramıyordum.

O sırada kapıma vuruldu ve annem odama girdi. Eve geldiğini hiç duymamıştım.

Annem elindeki limonata şişesini sallayarak, "Selam tatlım," dedi. "Yine arkadaş mıyız?"

"Arkadaşız tabii."

Annemi görmek beni rahatlatmıştı. Onun varlığı, çaresiz yalnızlığımı ve üstüme çullanan, geldiği zaman da delirmemek için dua etmekten başka bir şey yapamadığım deliliği unutturuyordu.

Annem yanıma oturunca, "Günün nasıl geçti?" diye sordum.

Annem yorgun ve halsiz görünüyordu. Bunun nedeninin yalnızca içtiğimiz şarap ve geceki olaylar olmadığını sezmiştim.

"Pek iyi değildi."

"İşe mi canın sıkıldı?"

Eliyle geçiştiren bir hareket yaptı. "Başka şeylerden konuşalım, olur mu? Sen neler yaptın? Bay Nord'a gittin mi?"

Nord'a gittiğimi ve artık daha yüksek dozda ilaç alacağımı anlattım.

Annem başını sallayıp gülümsedi.

"Senin için doğru olan bu tatlım. Göreceksin. Hepimiz senin iyiliğini istiyoruz."

"Nord da öyle söyledi," dedim iç geçirerek. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Annem iki bardağa limonata doldurdu, bardaklardan birini bana uzattı. "Sor tabii. Nedir konu? Şu Julian mı?"

"Hayır, onun sahibi var."

"Ah, üzüldüm. Senin canını sıkan neymiş bakalım?"

Sorumu sormadan önce yutkundum. "Söyler misin anne, sen hayaletlere inanır mısın?"

Annemin gözleri iri iri açıldı. "Hayalet mi? Sen yine halüsinasyon mu görüyorsun yoksa?"

"Hayır." Kabul etmediğimi gösteren bir el hareketi yaptım ve limonatamdan bir yudum aldım. "Genel anlamda diyorum yani."

Annem bir anda rahatlamıştı. Limonatasından bir yudum aldı ve bir an düşündü. Sonra omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Ama sanırım hayır. Neden sordun?"

"Benimle birlikte hastanede yatan Stefano'yu anımsıyor musun?"

"Şu küçük aşçıbaşını mı?"

Sırıttım ve aklıma bir anda lazanya tarifi geldi. "Evet, aynen."

"Ne olmuş ona?"

"Hani annesi ve babası trafik kazasında ölmüştü."

"Evet, doğru. Hatırladım şimdi." Annem başını sallarken gözlerinde hüzün vardı. "Zavallı çocuk."

"Stefano kazadan sonra annesinin ve babasının seslerini duyduğuna inanırdı," diye devam ettim. "Kazaya neden olan öteki sürücüyü bulmasını istemişler Stefano'dan. O sürücü annesi ve babasıyla ilgilenmeden, yardım çağırmadan kaçmış. Stefano'nun söylediğine göre annesi ve babası ona sürücüyü ve kullandığı otomobili tarif bile etmişler. Adam kısa saçlı ve gözlüklüymüş. Ama Stefano'ya kimse inanmamıştı. Sanırım hâlâ da inanmıyorlardır. Doktorumuz, Stefano'nun bu sesleri hayalinde canlandırdığını söylüyordu. Onların ölümünü kabullenmesinin bir yoluymuş bu. Yani olayın üstesinden gelebilmek için geliştirdiği bir strateji."

"Ben de öyle düşünüyorum Doro." Annem bardağını çalışma masama bıraktı. "Senin Kai'ı tekrar tekrar görmen de böyle bir şeydi."

"Peki, gördüğüm Kai'ın ruhu olamaz mı? Belki de bana bir şey anlatmak istemişti. Benim anımsayamadığım bir şeyi..."

Belki Kevin'ın da bana bir şey anlatmak istediği gibi, diye düşündüm hemen.

"Hayır Doro," diye karşı çıktı annem. "Belki bu Katolik olmamla da ilgilidir ama ben bu tür ruhlara inanmam. Ölen yakınlarımızın ruhlarının anılarımızda ve gönüllerimizde yaşadıklarına inanırım. Kai'mızı ne zaman düşünsem ruhu da yanımda olur. Ama evimizin içinde gezinip durmaz ya da peşime düşmez. İnan bana tatlım, son aylarda gördüklerin ve duydukların yaşadığın şokun etkileriydi.

İlaçlarını almaya devam et, kendine ve Tanrı'ya güven. O sana yardım edecektir tatlım."

Her sözcükle birlikte annemin sesi daha çok titremişti. Sanki yalnızca benimle değil, kendiyle de konuşur gibiydi. Sözünü tamamlar tamamlamaz ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü ama gözlerinde parıldayan yaşlar gözümden kaçmadı.

Yüzüme bakmadan, "Yemek hazırlayacağım canım," dedi. "Neden benimle aşağıya inmiyorsun? Burada tek başına oturup ruhları düşünmekten daha iyidir bence."

"Birazdan geliyorum," dedim. Annem odadan çıkar çıkmaz kolyemi boynumdan çıkarıp açtım.

Büyükannemin verdiği Meryem Ana tasviri üzerindeki ahşap kıymıklarına bir süre baktım. Sonra başımı iki yana salladım.

Hayır, ben de hayaletlere inanmıyordum. Ayrıca deli de değildim.

En azından tanımadığım yüzleri gördüğümü sanacak kadar deli değildim...

24

Yine ansızın gelen ve çok şaşırtan bir anı, kuytu bir köşede pusuya yatmış kapkara bir hayvan gibi üzerime atladı...

Kai'ın odasında plastik tabureye oturmuşum. Tabure, ayağına spor ayakkabı giymiş kahverengi av köpeği görünümünde. Oturma alanı, yelek gibi görünmesi için tasarlanmış yeşil bir yastık kılıfından oluşuyor.

Çocuklar neden aptal yerine konulur böyle, *diye düşünüyorum.* Sanki av köpekleri yelek ve ayakkabı giyermiş gibi...

Hava kararmış, aslında Kai'ın bu saatte uyuması gerekir ama uyumak istemiyor. "Anne"ye gitmek istiyor ve bu sözcüğü durmaksızın ağlayarak tekrarlıyor. Her haykırışında sözcüğü daha da uzatıyor, sesi daha gür, daha tiz çıkıyor.

"Anneee!"

Başucundaki lambası yanı başımda döndükçe duvara ve tavana Disney kahramanlarının renkli gölgelerini yansıtıyor. Micky, Goofy, Donald, Tick, Trick, Truck müzikli saatin eşliğinde çevremizde dans edip duruyorlar.

"Ee, bebeğim, ee."

Ne uyuması! Varsa yoksa "Anneee!"

En sevdiği kitaptan masallar okuyorum ona. Evini açık sarıya mı, ayva sarısına mı, limon sarısına mı yoksa turuncuya bakan

sarıya mı boyasın diye düşünen, ama sonra ayçiçeği sarısında karar kılan Kaplan Titus'un hikâyesini okuyorum.

Ancak ben sarının tonlarını değil, kıpkırmızı bir rengi hissediyorum. Her "Annee!" haykırışıyla birlikte artan öfkem kadar kırmızı. Mercan kırmızısından karanfil kırmızısına ve koyu kırmızıya kadar uzanan bir renk...

Kai'ın susup dikkatini en sevdiği kaplana vereceği umuduyla yine de okumayı sürdürüyorum. Öyle ya, annem ona kitap okurken susuyor çünkü.

Hem okuyup hem de Kai'a renkli resimleri gösteriyorum. "Baksana küçük çığırtkan, kaplan geldi," derken hayalimde Ben'in doğum günü partisini canlandırıyorum.

Neden gitmediğimi mutlaka merak ediyordur Ben...

Telefon açıp neden gelemediğimi açıklasam mı diye epeyce düşündüm. Ama ona yalan söylemek istemiyorum çünkü yanlış anlayabilir. Onunla ilgilenmediğimi düşünebilir ve bu da korkunç olur. Öyle ya, durumum bunun tam aksi.

Öte yandan ona doğruyu söylersem kendimi aptal bir kız gibi hissedeceğim.

"Kusura bakma gelemiyorum çünkü annem ve babamın evlilik yıl dönümleri. Ben de küçük kardeşime bakmak zorundayım."

Hayır, bu ancak anaokulu çağındakilerin mazeretine benzer. İçimdeki on beşlik kızı görmemeli, asla! Ne de olsa Ben bugün on yedisine basıyor.

Bu arada kararımı verdim, onu aramayacağım. Ama yarın evine uğrayıp portresini vereceğim. Resmi çerçevelettim, yaratıcı süslemelerle hediye kâğıdına sardım. Çerçeve de kâğıt da oldukça pahalıydı.

Tepkisine bakıp doğum gününe katılamama nedenimi belirlerim. Kendi resmini gördükten sonra belki de mazeretimle ilgilenmeyecektir bile.

Resme mutlaka sevinecektir. Bana teşekkür etme şeklini gözümün önüne getirmeye çalışıyorum. Belki beni bir yere davet eder? Belki sinemaya, diskoya ya da baş başa kalacağımız başka bir yere...

Alt katta çalmaya başlayan telefon, Ben'in düşlerimde canlanan yüzünü söküp atıyor. Kai yanımda hâlâ çığlık çığlığa ağlıyor.

"Anneeeee!"

Elimdeki kitabı yatağının parmaklıklarına fırlatıp, "Boktan hikâyeni kendin oku!" diye bağırıyorum öfkeyle. Bunun üzerine Kai'ın sesi daha da yükseliyor.

Artık odadan çıkıp kurtulacağım için seviniyorum. Çünkü beynimin içindeki kırmızı yanardağ patlamasından önce lavların yanması gibi için için kaynıyor.

Küçük canavarın çığlıklarını merdivenleri inerken, hatta telefon sehpasının başına geldiğimde bile duyuyorum.

"Kapasana çeneni," diye kendi kendime fısıldıyorum. "Tanrı aşkına sus artık!"

Ahizeyi elime alınca ekranda saati görüyorum.

Saat 23.19

Sonra ahizeyi kulağıma götürüyorum ve...

25

...uykumdan sıçrayarak uyandım. Bir an için odamda bir patlama olduğunu sandım ama sonra şiddetli bir gök gürlemesi duyunca ayıldım ve şimşek çaktığını anladım. Bu yaz mevsiminde mutlaka bir şey vardı.

Yatağımda doğrulup pencereye baktım. Bulutlar geceyi kapkara bir renge bürümüştü. Sıcak bir rüzgâr esip bulut tabakasını araladığında aralardan tek tük yıldızlar görünüyordu yalnızca.

Odanın havası dayanamayacağım kadar boğuktu. Saunaya girmiş gibi terliyordum. Ter tanecikleri bütün bedenimi kaplamıştı.

İnce yazlık pikemi uykumda üzerimden attığım halde sanki üzerime binlerce battaniye yığılmıştı.

Bir şimşek daha çakıp odam iyice aydınlanınca korkudan kalbim duracakmış gibi oldu. Bir salise için çalışma masamın yanında duran karaltıyı fark ettim.

Her şey hızla olup bittiği için karaltıyı seçememiştim. Ancak şunu hemen anlamıştım: Orada duran annem değildi. Koyu renkli karaltı annemden çok daha kısa boyluydu.

Bağırmak istedim ama yapamadım. Sanki gırtlağım düğümlenmişti ve soluk alamıyordum. Ayrıca korkudan kıpırdayamıyordum.

Bütün bedenim zangır zangır titrerken karaltının durduğu yere baktım. Gözlerim çakan şimşeklerden kamaşmış ve hâlâ karanlığa alışamamıştı. Ama bir yabancının varlığını yine de duyumsayabiliyordum.

Yaratık öylece durmuş beni dikkatle süzüyordu.

Odama nasıl girebilmişti peki? Çatı oluğundan tırmanıp açık pencereden mi içeri atlamıştı? Başka türlü içeri girmesi mümkün değildi çünkü evin kapısı kilitliydi.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken soluk alabilmek için çabalıyordum. Sonra bir şimşek daha çaktı ve orada duranın *kim* olduğunu bu kez seçebildim. Yine bir an için görmüştüm ama gördüklerim aklımı başımdan almaya yetmişti.

Karşımda kısa, siyah saçlı, narin, hatta sıska sayılabilecek bir kız çocuğu duruyordu. Cildi sarımsıydı ve sivilcelerle doluydu. Ama kızın en ürkütücü yanı kocaman gözleriydi. Böceğin, dev bir sineğin, örümceğin ya da çekirgenin gözlerini andırıyorlardı. Siyahtan daha siyahtı. Sanki ne kadar ışık varsa hepsini yutacak gibi bakıyorlardı. Bu gözlerin tek bir kez gökyüzüne yönelmesi bile ayı ve yıldızları sonsuza kadar söndürmeye yeterdi âdeta.

Kızın bir de o sırıtması yok muydu! Hayatımda hiç bu kadar itici bir sırıtma görmemiştim.

Aman Tanrım, çok korkunçtu!

Bu sırıtmada insani bir yan yoktu. Cinnetin ta kendisiydi ve çok kötücüldü.

Kötülüğün bir yüzü varsa eğer, diye aklımdan hızla geçti. *O tam olarak budur.*

Derken bir anda yine karanlığa gömüldüm ve korkuyla sarsıldım. Bu *şeyle* karanlık odada tek başıma kalmaktan duyduğum dehşet anlatılır gibi değildi. Ne yapacağımı bilemiyordum. Hâlâ aynı yerinde duruyor muydu, onu bile bilmiyordum. Beni kaskatı halimden kurtaran yine bu korku oldu.

Elektrik düğmesini bulmak için elime yana doğru attım ancak duvara çarptım.

"Karşı tarafta, Doro," diye karanlıktan hırladı o şey. "Artık evinde değilsin."

Hızla arkama döndüm, komodinimin üstündeki düğmeyi buldum, ışığı açtım ve o şeye baktım. Gitmişti.

Korkunç, böcek gözlü kızın durduğu yerde sandalyem vardı, arkalığında giysilerim üst üste yığılıydı.

"Lanet olsun!" dedim ve kendimi yastığıma bıraktım. Rahatlamıştım. Terden sırılsıklamdım, kesik kesik soluyarak tavana baktım.

"Sıcaktan böyle oldu," diye mırıldandım. Nabzım hâlâ kulaklarımda gümbürdediği için kendi sesimi neredeyse duyamadım.

"Lanet olası sıcaktan oldu," diye tekrarladım.

Sonra kalktım ve mutfağa indim.

Çıplak ayaklarım yerdeki fayanslara değer değmez içimi hoş bir serinlik kapladı ve aynı anda rahat soluk alıp vermeye başladım.

Hastanede öğrenmiştim, kâbus sonrası en iyi ilaç ballı süttü. "Sıvı, protein ve bolca karbonhidratın bir araya gelmesi vücudun yeniden canlanmasını kolaylaştırıyor," demişti Doktor Forstner.

Büyük bir bardak alıp soğuk sütle doldurdum, içine birkaç kaşık da bal kattım. Ağdalı, tatlı sütü tek dikişte içerken pencereden dışarı bakıyordum.

Gök gürültüleri devam ediyor ama yağmur bir türlü yağmıyordu. Hava elektrikle yüklenmişti.

Bir süre orada öylece durdum ve gökyüzündeki ışık oyunlarını izledim. Yavaş yavaş sakinleşirken ballı süt önerisi için Doktor Forstner'e içimden teşekkür ettim.

Sonra Nord'un bahçesindeki çalılıkların yanında ansızın kırmızı, küçük bir noktacık fark edince gülümsedim. Derken ince bir duman yükseldi.

Boşalan bardağımı elimden bırakıp üzerime bir şey giymek için odama koştum. Sonra ayağıma sandaletleri geçirip dışarı çıktım.

26

Eski okulumda ana bina ile yeni binayı birbirine bağlayan camdan bir koridor vardı. Güneşli günlerde bu koridora ayak bastığımızda bir an öylece kalırdık çünkü içerisi bir seradan farksız olurdu.

İşte o gece dışarı çıktığımda da hava aynen böyleydi. Bütün kasaba gitgide daha çok ısınan bir cam kubbenin içine girmişti âdeta. Kot şortum ve tişörtüm bile üzerime ağır geliyordu.

Dışarıda çıt yoktu. Arada sırada bir cırcır böceğinin cırlaması duyuluyordu. Anlaşılan gece vardiyasına çıkmıştı.

Komşulardan biri çimleri biçmişti ve boğucu havaya tatlımsı bir ot kokusu yayılıyordu. Aslında bu yumuşacık yeşil kokuyu severdim ancak birinin iyi bir parfümden aşırı miktarda sıkması gibi, bu boğucu gecede keskin ve ağır gelmişti.

Julian kendi bahçelerinde, çalılıklarda durmuş sigara içiyordu. Mutlaka babasının camdan bakabileceğini de hesaba katarak gizleniyordu.

Julian'ın yanına ulaştıktan sonra, "Sen de mi uyuyamadın?" diye sordum. Gökyüzünün huzursuzluğu sürüyordu.

"Uyuyamadım, çok sıcak."

İzmariti yere atıp ayağının ucuyla gül ağacının dibine gömünceye kadar ezdi. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Gözleri kapkara ve

yumuşacıktı. Bu bakışlarda çaresizlik vardı. Aklıma yine babasının bana anlattıkları geldi. Julian zor bir dönemden geçiyordu.

Son karşılaşmamızda belli etmek istememişti ama şu an duygularını gizleyemeyecek kadar yorgundu. O sabah çardakta hissettiğim koyu kahverengi duvarı çok incelmişti şimdi.

"Baban bana annenden söz etti," dedim. "Ne zaman ihtiyaç duyarsan benimle konuşabilirsin."

Başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Öyle ya, dün gece yaşananlardan ve bugün bütün çılgınlıklarımı sana dinlettikten sonra karşılığında hiç değilse bunu yapabilirim."

Hafifçe gülümsedi, başını kaldırıp göğe baktı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Baş dönmen yok, değil mi?"

"Hayır, sanmam. Neden sordun?"

"Küçük bir gezintiye ne dersin?"

Yine şimşek çaktı. Hemen arkasından gök gürledi ve sert bir rüzgâr esti. Hava artık nihayet yağmur kokuyordu.

"Sağlam bir fırtına geliyor," dedim. Ama Julian omuz silkmekle yetindi.

"Ne var bunda? Dün gece de gözünü korkutamamıştı."

Güldüm. "Evet, haklısın."

"Hadi gel o zaman." Beni el hareketiyle yanına çağırdı. "Gidip sana bir kask getireyim. Gideceğimiz yer uzak değil ama orayı mutlaka görmelisin. Özellikle şimdi, fırtına öncesi."

27

Birlikte ikinci kez geceyi yararak yol alıyorduk ve hiç kuşkum yoktu: Bu, *güzel* bir düş gibiydi.

Evet, Julian'ın sırtına yaslanıp ılık rüzgârın çevremizde savrulduğunu hissetmek güzeldi. Belki aptalcaydı, ayrıca doğru da değildi, hele onca gerilimden sonra olanaksız olmalıydı. Ama elimde değildi, o an gerçekten çok mutluydum!

Bir yerlerde satranç oynamayı bilen bir Sandra'nın olması da umurumda değildi. Çevremizi saran karanlıkta bütün dertlerimle birlikte Sandra da kaybolup gitmişti. Sanki her şeyden kaçıyor gibiydik ve bu duygunun sonuna kadar tadını çıkarıyordum. Böylesi bir tasasızlığı ne çok özlemiştim!

Julian'ın yanında olunca canavarlar kalmıyordu. Ne cansız Kailar ve Kevinler ne böcek suratlı kızlar ne de beni korkutacak başka yaratıklarla karşılaşıyordum.

Yamaca çıkan dar sokakta ilerledikçe korku yerine gitgide artan bir özgürlük duygusu yaşıyordum. Sanki kâbuslarımın derinlerdeki dünyasından yüzeye çıkar gibiydik.

Tepeye ulaştığınızda Julian bir park alanına saptı. Turistler için hazırlanmış bir yürüyüş parkuru haritasının asılı olduğu, üstü kapalı bir reklam panosunun önünde durdu ve motoru kapattı.

"Geldik," dedi ve bir sahanlığı gösterdi. Alanın kenarında MANZARA PLATFORMU yazılı, kamera sembolünün çizili olduğu yeşil bir tabela vardı.

Mobiletten inip platformun dibindeki taş duvara doğru yürüdük.

"Ee?" diye sordu Julian göz kırparak. "Ne diyorsun?"

"Vaay!" diyebildim ancak.

Buradaki hava bile insanı büyülemeye yeterdi. Kayalık, orman, çayır, çimen kokuyordu. Manzaradan dilim tutulmuştu.

Gece ve kapkara yağmur bulutları birçok güzelliği ancak sezebilmeme yetse de vadi, platformdan olduğu gibi görülebiliyordu.

Batı yönünde bir ışık demeti fark ettim; bunlar yüzme havuzunun gece aydınlatmaları olmalıydı.

Hemen aşağımızda bir ışık noktası sürünerek ilerliyor gibiydi. Zubringer Caddesi'nde yol alan bir otomobildi bu ve bizim durduğumuz yerden ateş böceğine benziyordu. Hemen yanında, şimşeklerin ışığında Ulfingen Gölü parıldamaktaydı. Biraz ötede başka ışıklar görüyordum. Göçmen çiftliği ya da küçük bir köy olmalıydı orası.

En nefes kesici manzarayı vadiyi kaplayan bulutlar oluşturuyordu. İçlerine şimşeklerin ışıkları doldurulmuş kara pamuk yığınları gibi enerji yüklülerdi. İnsan bu bulutlarla aynı yükseklikte durduğu hissine bile kapılabilirdi.

"Ee? Var mı cesaretin?" dedi Julian ve bir sıçrayışta duvarın üstüne atladı.

İp cambazı gibi bir süre kollarını açıp dengesini sağladı, sonra sakince durdu.

"Var tabii, sen ne sandın!" dedim ve onun yaptığını yaptım.

Dengemi bulmam Julian'a göre biraz daha uzun sürdü. Başım dönüyor sayılmazdı ama platformun altındaki uçurumu görünce biraz midem kasıldı.

Karanlıkta tahmin edebildiğim kadarıyla bulunduğumuz yerden aşağısı en az elli, belki de yüz metrelik bir uçurumdu. Ancak karanlıkta görebildiklerim çamların uçlarıysa eğer belki de daha derindi.

"Aşağıya bakmayacaksın," dedi Julian elimi tutarak. "İşin sırrı bu, anladın mı? *İşin sırrı*. Aşağıya bakmak yok, asla."

Julian'ın neden üstüne basarak konuştuğunu hemen anlamamıştım. Ama sonra konuşmaya devam edip benim göçmen çiftliği ya da köy sandığım ışıkları gösterdi.

"Şu ışıkları görüyor musun? Orası Mariannen Hastanesi. Annemin odası ikinci katta. Doktorlar bize bugün onun kurtulamayacağını söylediler. Oysa bir ara çok umutlanmıştık. Annem bekleme listesinin en üstündeydi ve sözüm ona kalp de bulunmuştu." Julian'ın yüzünde belirir gibi olan gülümseme hemen kayboldu. "Her şey yoluna girecek gibiyken annem o lanet olası virüsü kaptı. MRSA. Babam bu virüsün hastanelerde çok yaygın olduğunu söylüyor. Ameliyat iptal oldu, annem de izole edildi. Çok zayıf düştüğü için birkaç günlük ömrü kalmış. Yanına giremiyoruz, onu ancak camın arkasından görebiliyoruz. Ölü gibi..."

"Çok üzüldüm," dedim usulca ve elini kuvvetlice sıktım.

Yüzüme bakmadan başını salladı. Bakışlarını, gök gürültüleri eşliğinde esrarengiz bir şekilde yanıp sönen kara bulutlara çevirmişti.

"Dünya dayanılmaz olduğunda, her şeyden bıktığımda buraya gelirim," dedi ve boştaki kolunu havaya uzattı. "Duvarın üstüne çıkıp şimdi yaptığım gibi kollarımı açarım. Sonra kuş olduğumu hayal ederim. Kartal ya da şahin, fark etmez. Yeter ki özgür olayım ve uçabileyim. Buradan uzaklaşıp bulutlara yükseleyim. Gitgide daha yükseklere çıkıp dünyaya yukarıdan bakabileyim. Tepelere çıkınca her şey öylesine küçülür ki artık canını acıtamaz. Aşağıda olup bitenler artık önemsizdir. Çünkü artık özgürsündür."

Eli titriyordu, bütün bedeninde bir ürperti vardı. Üstelik bunların rüzgârla bir ilgisi yoktu. "Dünya bazen içinden çıkamadığın kapkara bir kafese dönüşür," diye fısıldadı. "O zaman tek çare, yeniden özgür olabilmek için savaşmak ve elinden ne geliyorsa yapmaktır. Ben asla bir kafesin içinde yaşayamam, biliyor musun? Bu duygum ağırlaştığı zamanlarda özgürlüğü burada buluyorum."

Sesimi çıkarmadan titreyen elini tutuyordum. Bu, ağzından çıkacak her sözün, ne olursa olsun havayı bozacağı anlardan biriydi.

"O benim annem değil," diyen Julian alçak sesle konuşmasını sürdürdü. Rüzgâr saçlarını dağıtıyordu şimdi. "Gerçek annem ile babamı hiç tanımadım. Kim olduklarını, yaşayıp yaşamadıklarını bile bilmiyorum. Eski bir çanta içinde beni hemşire lojmanının arka kapısına bıraktıklarında henüz bebekmişim. Çöpe atılan rahatsız edici bir eşya gibi. O çantayı, üstümdeki tulumu ve Julian isminin yazılı olduğu o kâğıt parçasını hâlâ saklarım."

Acı bir kahkaha attı. "Beş yıl yurtta kalmışım. Sonra Frank ile Maria gelip beni aldılar. Onlara ilk günden anne ve baba dedim, zaten daima öylelerdi. Kendi çocukları olmuyor, ben de kendimi her zaman onların çocuklarıymışım gibi hissettim. Şaka gibi, değil mi?"

"Hayır," dedim ve gözlerimdeki yaşları görememesi için başımı iki yana salladım. "Hiç de şaka gibi değil."

"Çok korkuyorum, Doro," dedi Julian yüzüme bakarak. Artık hiçbir şeyi gizleyemezdi. "Şimdi yine ait olduğum bir insanı kaybetmek üzereyim. Üstelik bu defa acım yurtta yaşadıklarıma göre bin kat daha ağır. O zamanlar annem ve babamın kimler olabileceğini hayalimde canlandırıyordum yalnızca. Ama şimdi annemi tanıyorum. Benim için çok şey yaptı, onu öyle çok seviyorum ki!"

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Hayal ettiğin bir şeyi özlemek zordur. Ama tanıdığın ve bildiğin bir şeyi özlemek çok daha zordur.

"Onu yüreğinde sıkıca sakla," dedim. "O zaman bu dünyadan gitse bile daima yanında olacaktır."

Julian alt dudağını ısırıp başını salladı. Hâlâ el eleydik. Julian yine vadiye bakıp kolunu açtı. Ben de onun gibi yapınca, kanatlarının ucu birbirine dokunan iki kartala benzedik. Çevremizde yalnızca rüzgâr vardı; saçlarımızla oynuyor, giysilerimizi çekiştiriyordu.

Derken gökyüzü dehşetli bir şimşekle aydınlandı ve hemen arkasından bir yerlere yıldırım düştü. Bir an için yıldırımın bana isabet ettiği duygusuna kapıldım çünkü gerilimi çok şiddetli bir şekilde hissetmiştim.

Bir çığlık atıp duvardan geriye doğru atladım. Julian da arkamdan geldi.

"Uuu!" dedi Julian. "Kıl payı oldu!"

Aynı anda sanki birisi bir baraj kapağını açmış gibi yağmur yağmaya başladı. Yerimizden fırlayıp üstü kapalı harita panosunun altına koştuk ve sırtımızı kontrplağa bastırdık.

"Bir sonraki gezimizde yanıma şampuan alacağım," dedi Julian. Başını sundurmanın dışına doğru uzatmış, yüzüne yağan yağmurun tadını çıkarıyordu. "Bari bir işe yarasın."

İkimiz de aynı anda gülmeye başladık. Böyle bir ortamda gülmek iyi gelmişti. Julian'ın hikâyesinin göğsümün üstünde yarattığı basınçtan kurtulmuştum. Gördüğüm kadarıyla Julian da rahatlamıştı.

Sonra yola ve Julian'ın mobiletine çarparak inen yağmuru izledik bir süre.

"Beni dinlediğin için teşekkür ederim," dedi Julian. "Şu ara olanları kaldıramıyorum. Bir de Kevin olayını öğrenince hiç dayanamaz oldum."

Bu ismi duyar duymaz irkildim.

"Sen iyi misin bakayım?"

Yalnızca başımı sallayabildim çünkü gözümün önüne yine o yüz gelmişti ve o hırıltılı sesi duyuyordum.

Bana... yardım et.

"Neyin var?" diye sordu Julian. "Rengin attı birden."

"Sana söyleyemem," dedim ve gözlerimi kaçırdım. "Beni yine deli yerine koyarsın."

"Hayır, seni deli yerine koymuyorum." Elimi tuttu. "Gerçekten. Hadi söyle, ne oldu?"

"Hayır, olmaz." Bütün güçleriyle yüklerinden arınan kara bulutlara çaresizce baktım. "Aklımı yeterince karıştırıyor bu konu zaten."

"Bana bak, ben de arkadaşız sanmıştım..." dedi Julian. "Bana güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum tabii. Ama..."

"Hadi dökül bakalım. Neyin var senin?"

Julian'a doğru döndüm ve gözlerindeki samimi kaygıyı gördüm.

"Peki, o halde," dedim ve cesaretimi topladım. "Çardakta gördüğüm çocuk... Yani onun Kevin olduğundan kuşkum yok."

Julian'ın gözleri iri iri açıldı. "Kevin mı?"

Şaşkınlık içindeydi. Onun gözünde şimdi elbette delinin tekiydim. "Delirdiğimi sanacağını söylemiştim sana ama."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bunu kast etmedim. Ama onu görmüş olamazsın. Polis dedi ki..."

"Ya polis yanılıyorsa?" diye sözünü kestim. "Ya herkes yanılıyorsa ve Kevin yaşıyorsa? Birisi peşinde diye ya bir yerlerde gizleniyorsa?"

Julian bir an düşündü, elimi bıraktı ve yüzüne düşen ıslak saçları geriye doğru itti.

"Doro, ben Kevin'ı tanıyordum. Birkaç kez canına kıymayı denemişti. Peşinde birilerinin olduğunu da hiç sanmıyorum. Neden olsun ki?"

"Bu söylediklerimin sende yarattığı etkiyi biliyorum," dedim iç geçirerek. "Olanları nasıl açıklayacağımı kendim de kestiremiyorum. Ancak hiç değilse beni anlamaya çalış. Olası gibi görünmese bile onu çardakta gördüm. Kevin'ın başına neler geldiğini bu yüzden çözmek zorundayım. Ya ben gerçekten deliyim ya da ortada bizim hiç bilmediğimiz şeyler dönüyor. Kevin zor durumdaysa, eğer ona yardım edebilecek tek kişi belki de benim. *Çözmeliyim,* anlıyor musun Julian? Neyin gerçek olup neyin olmadığını o zaman anlayabileceğim. Bir anda kaybolan yirmi avroya benziyor bu hikâye de. Ya para markette yere düştü ve biri cebine attı ya da öyle bir para hiç olmadı. Bundan emin olamamak nasıl zor, anlatamam. Çünkü böyle olunca kendime güvenemiyorum."

"Evet," dedi Julian dalgın dalgın. "Anlıyorum."

Pantolon cebini karıştırıp bir sigara paketi çıkardı. Sigaralar yağmurdan ıslanmıştı. Paketi haritanın yanındaki çöp sepetine attı.

İç geçirdi. "Bu boktan şeyi zaten bırakmalıyım," dedi ve gökyüzüne baktı. Bu arada yağmur biraz yavaşlamıştı. "Hadi gel, dönelim. Yoksa ikimiz de hasta olacağız."

Yola çıktık. Yine Julian'a sarılmıştım ve o sırada onun içinden geçenleri merak ediyordum.

Bana inanmış mıydı, yoksa onun gözünde hortlak gören deli damgası yemiş miydim artık?

Belki bunu düşünmüyordu bile. Öyle ya, komşunun delisiyle uğraşamayacak kadar büyük dertleri vardı.

Eve ulaştığımızda ona yedek kaskını uzattığım sırada gözlerimin içine ısrarla baktı.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi ve dudaklarını hafifçe büzüp sözlerine devam etti: "Doğruyu arayışında sana yardım edebileceğimi düşünüyorsan söyle, olur mu?"

"Tamam, söz. Ama asıl teşekkür etmesi gereken benim. Yukarısı şahaneydi."

"Evet, iki kuş gibiydik, daha doğrusu iki kartal."

Julian gülümsedi ve o anda göğsümde bir patlama oldu. Sanki yüz binlerce kelebek içimden çıkıp özgürlüğe kanat çırpmak ister gibiydi. Harikulade sarı bir ışığın içine daldım. İçinde sayısız ayçiçeklerinin yüzdüğü bir denizin derinlerindeydim şimdi.

Böylesini hiç yaşamamıştım. Sarhoş gibiydim, boşlukta süzülüyordum ve her şeyi unutmuştum.

Uzanıp Julian'ı öptüm. Başka türlüsü elimden gelmiyordu.

Bir an için o da karşılık verdi, şaşkındı. Dudakları yumuşacıktı. Ama sonra geri çekildi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Yapma lütfen."

Arkasını döndü ve evine doğru koştu. Bana bakmadan kapının arkasında kayboldu.

"Ahmağım ben!" diye sızlanarak alnımı ovuşturdum. "Ben ne yaptım böyle? Ahmağın tekiyim işte!"

28

Gecenin boğucu sıcağı yağmurla birlikte biraz dağılmıştı. Gökten artık tek tük yağmur damlaları iniyor, ılık ve ferah bir rüzgâr esiyordu. Yağmur bulutları şimşekler eşliğinde ilerlemeyi sürdürürken sanki giderken bana el sallayarak, "Yine geleceğiz, bekle," diyorlardı.

Cadı kulübemizin içi de epeyce serinlemişti şimdi. Artık rahatça uyuyabilirdim. Işığı yakmadan merdivenlerden çıktım ve gürültü çıkarmamaya dikkat ettim. Evin içinde ölüm sessizliği vardı. Annem derin bir uykudaydı anlaşılan. Sanırım ne benim gece gezintimi ne de fırtınayı fark etmişti.

Üst kata çıktım ve koridorun ucundaki boş odaya doğru baktım. Pencere üstten aralanmış olduğu için rüzgâr kapıyı biraz daha açmış, şimdi de uçuşturduğu perdeyle oynuyordu. Son çakan şimşeklerin ışığında, perdenin altında tavşanın siluetini gördüm. Annem tavşanı yeniden kartonun üstüne koymuştu.

Ortalık karanlık olmasına karşın tavşanın sırıttığını görür gibi oldum. Kâbusumdaki Böcek Kız gibi hain ve kötücüldü.

Gördüğün gerçekten kâbus muydu, diye sordu içimdeki kuşkulu ses. *Onu gördüğünde uyanıktın sen. Yanlış mıyım?*

Gözlerimi ovdum ve bunların uykusuzluktan kaynaklandığını kendime açıklamaya çalıştım.

Ses falan yok, dedim içimden. *Tavşansa sürekli sırıtıyor çünkü kocaman gözlerinin altına o sırıtan suratı dikmişler. O bir çocuk oyuncağı, ben sırıtmasına katlanamasam da neşeli görünmesi gerekiyor. Katlanamamak benim sorunum, tavşanın değil.*

Neden katlanamıyorsun peki, diye kurcalamayı sürdürdü ses. *Zavallı tavşancık sana ne yaptı Doro?*

Yalnızca bezden bir tavşan olduğuna göre bana hiçbir şey, tabii ki hiçbir şey yapmamıştı. Onu sürekli sevip okşayan küçük bir erkek bebeğin tükürüklerini emmiş, içi pamukla doldurulmuş bir pelüş parçasıydı sadece.

"Kendine gel," diye fısıldadım kendime. Ama bunu bir türlü başaramıyordum.

Evime gelmiştim ama içimi bir anda güvensizlik hissi sarmıştı. Burası bizim cadı kulübemizdi. Annem de buradaydı, yandaki odada uyuyordu işte.

Aklıma Nord'un sözleri geldi. Yeni hayatımızın koşullarını stres olarak algılayabileceğim için simgelerim yeniden ortaya çıkabilirdi.

İlk bakışta stres olarak algılanamayan stres. Böyle demişti Nord.

Derken hırıltıları yeniden duydum. Ses odamdan geliyordu ve birinin panik içinde soluk almaya çalışmasını andırıyordu.

Semptomlar. Bunlar yalnızca semptom. Gerçek değil!

Titremeye başladım. Üstelik titrememin tek nedeni üstümdeki ıslak giysiler değildi. Bana kalsa koşarak evden kaçardım ama bu iğrenç hırıltıyı kesmenin tek bir yolu olduğunu biliyordum.

Cesaretimin son damlasını da toplayarak odamın kapısına doğru ilerledim.

Hırıltı gitgide şiddetleniyordu ama bu mutlaka bir düş olmalıydı.

Hırıltı. Falan. Yok. Hepsi benim hayal gücüm!

Kapı koluna dokundum. Buz gibi ve yapış yapıştı. Sanki derin dondurucudan çıkarmaya çalıştığım bir sabun kalıbının elimden kayması gibiydi. Ama bu kapı kolundan değil, benim elimin ter içinde olmasından kaynaklanıyordu. Bunu da *biliyordum.*

Ben de elimi geri çektim, şortumun ıslanmış kot kumaşına sildim ve sonra kapı kolunu yeniden tuttum. Sonra kolu bastırdım ve bir saniye daha duraksamadan kapıyı hızla açtım. Aynı anda öteki elimle de ışığı yaktım.

Odamda kimse yoktu.

"Elbette kimse yok," dedim usulca, birkaç kez derin derin soluk alıp verirken. "Kimse de olamaz zaten."

İçimi hafif bir zafer duygusu kapladı. Kontrolümü kaybetmemiştim. Bu iyiye işaretti. Güçlü durmuştum ve yenilmemiş...

Çalar saatimdeki rakamı görünce aklımdaki cümleyi tamamlayamadan kalakaldım.

23.19

Hayır, bu olamaz, diye düşündüm korkuyla. *Burada gerçekten 23.19 yazıyor. Yoksa yazmıyor mu?*

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra ovaladım ve yeniden saate baktım. Saat şimdi üçü on yedi geçiyordu.

Gördün mü bak! Bu doğru olabilir.

İyi de neden ilk baktığımda 23.19 olarak görmüştüm?

Kevin'a rastladığım gece de saat 23.19'du. O zaman da yanılmıştım ve saat aslında çok daha ileriydi. Şimdi olduğu gibi.

İnsan rakamları elbette yanlış okuyabilirdi, hele çok yorgunsa ve geçen gün olduğu gibi uyku mahmuruysa. Ama hatayı hep aynı rakam üzerinde yapıyor olmam korkutucuydu.

Bu saatin geçmişle bir ilgisi var mıydı?

Dün uykuya dalmadan önce anımsadığım şeyler aklıma geldi. Kai'a baktığım gece telefon ekranında da aynı sayıları görmüştüm.

23.19'u okumuş ve sonra...

Ansızın fotoğraflar gözümün önüne geldi.

Yeni parçalar anımsıyordum.

Sanki filmin devamını izlemek üzere az önce uzaktan kumanda düğmesine basmış gibiydim.

Holdeydim, telefon sehpasının yanında duruyordum. Saat on biri on dokuz geçiyordu ve ben...

29

... ahizeyi kaldırıyorum. Adımı söylüyorum ama hemen arkasından korkuyla irkiliyorum.

Ahizeden gelen gürültü otomobil kazasına benziyor. Gümbürtüler, çığlıklar ve yüksek sesli müzik duyuyorum.

Müzik mi?

Ahizeyi yeniden kulağıma dayıyorum.

"Doro sen misin?" diye soruyor tanıdık bir ses, gürültüler arasından. "Doro, orada mısın?"

"Bea?"

"Doro, nerede kaldın? En geç dokuzda burada olursun sanmıştım ama saat on bir buçuğa geliyor."

Hattın öbür ucundan korkunç gürültüler kopmasına ve üst katta kardeşimin canını alıyorlarmış gibi ağlamasına karşın en yakın arkadaşımın çok içmiş olduğunu duyabiliyorum. Biraz peltek konuşuyor.

Mutlaka caipirinha kokteyli içmiştir, *diye düşünüyorum. Bea partilerde bu içkiyi içmeye bayılır. Ben'in partisinde su gibi akıyordur.*

"Gelemiyorum," diyorum. "Annem ve babam bebeği başıma bırakıp gittiler."

"Hadi ya, gerçekten mi?"

"Evet, sinirden kuduruyorum. Ama çıkamıyorum işte. Nasıl gidiyor? Eğlenceli mi orası?"

"Şarkıyı duyuyor musun," diye soruyor Bea dili dolaşarak.

Beni dinlemiyor bile, demek ki kokteylleri fazla kaçırmış. Fonda eskilerden, zevksiz bir parça çalıyor. Hotel California. *Hiç bana göre değil ama Bea'nın benimkine uymayan farklı bir müzik zevki var.*

"Bu parçayı seviyorum," diyor. "Ruh halime çok uygun. Bana bak, çok fena âşık oldum galiba. Bu çocuk çok tatlı. Dizlerimin bağı çözüldü."

Aman Tanrım, bir bu eksikti, *diye sızlanıyorum içimden. Yine birini daha yakalamış.*

Arkasından bir ya da iki hafta inleyeceği çocuk kim acaba? Bea'nın ilişkileri daha uzun sürmez çünkü.

Bea şahane bir arkadaştır. Güvenilir bir kızdır, çok eğlencelidir. Ancak müzikten nasıl anlamıyorsa, karşı cinsten de anlamaz. Sürekli yeni birini koluna takıp gelir ama hepsi de bu müthiş sarışını yatağa atmaktan başka bir şey düşünmeyen maçolar çıkar.

"Anneee," diye Kai yukarıdan bağırıyor. "Anne gelsiiiiin!"

Sinirlerim çok bozuk. Bea'nın, yakında tarih olacak biriyle ilgili dili dolana dolana anlattıklarını dinlemeyi canım hiç istemiyor.

"Kola ya da kahveye geçmeyi düşünmüyor musun?" diye soruyorum. "Konuşmana bakılırsa bence iyi olurdu."

Bea benim anaç önerimi duymazdan gelip, "Az önce öpüştük," diyor. "Öyle şahane..." Kıkır kıkır gülüyor. "Sana bir sır vereyim mi?"

"Neymiş o?" İç geçiriyorum.

"Elini kazağımın içine soktu. Ama çok dikkatli yaptı. Öyle ürkek biri ki!"

"Bana bak Bea, hem yorgunum hem de sinirliyim. Bunları yarın da anlatabilirsin."

"Sinirlerini bozuyorsam kusura bakma Doro, hayatım, ama ne yapayım işte, çok mutluyum. Öyle şahane ve anlayışlı bir çocuk ki! Ondan hiç ummazdım."

"Ne güzelmiş işte," diyorum ve merdivenlerden yukarıya doğru bakıyorum.

Şu çığırtkan küçük şeytan bir sussa artık!

"Hayır Doro, bu hepsinden farklı," diye devam ediyor Bea. "Bu Ben denen çocuk ötekilere benzemiyor."

"Ben mi?" Telefonda elektrik akımına kapılmış gibi sarsılıyorum. *"Sen az önce* Ben *mi dedin?"*

Yine o sarhoş kıkırdama. "Ben ve Bea, çok tatlı değil mi?"

Şimdi bütün bedenim titriyor. İnanamıyorum. En yakın arkadaşım ya da o güne kadar öyle sandığım kız, âşık olduğum çocuğu az önce elimden almış.

"Bunun doğru olmadığını söyle," diye bağırıyorum. "Beni kandırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Neyin var senin?"

Bea bayağı ciddi, şimdi anlıyorum. Geçekten Ben'le yakınlaşmış ve bu çok doğalmış gibi davranıyor.

Tamam, bu işler için iki kişi gerekir ama konu şimdi bu değil. Mesele, Ben'in benim için ne ifade ettiğini biliyor olması. Bea bunu unutacak kadar sarhoş olamaz.

Ben hakkında uzun sohbetler ettik biz. Bea'ya her şeyi anlattım. En özel sırrımı bile verdim. Çünkü benim en yakın arkadaşımdı. Ama gözümde şimdi yalnızca...

"Sen delirmişsin!" diye bağırıyorum ahizenin içine. Sesim, üst kattaki Kai'dan daha yüksek çıkıyor. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, sürtük!"

"Hey, ağır ol bakalım," diyor Bea peltek peltek. "Sen gelmiyorsan benim suçum ne?"

"Pisliksin sen!" diye haykırıyorum. "Hain seni! Adi fahişe! Beni sakın bir daha arama!"

Sonra telefonu kapatıp sehpanın üstüne fırlatıyorum ve deliler gibi haykırmaya başlıyorum. Ve yukarıdan hâlâ Kai'ın çığlıkları geliyor.

"Anne, anne, anneeee!"

Başımı kaldırıp merdivenlere bakıyorum. Çevremde ne varsa kırmızı bir ışığa gömülmüş.

Ben... Ben...

Derken bir ses duyuyorum, boğuk ve tehditkâr. Ancak bu ses, o anının bir parçası değil, çünkü ilk kez ertesi sabah duymuştum. Ama beni bu ana kadar izledi ve içimi dehşetle doldurdu.

"Ne yaptın sen Doro... Ah, ne yaptın..."

Üçüncü Bölüm
666

30

Ertesi sabah buz gibi bir duş almama karşın gece maraton koşmuşum gibi kendimi yorgun ve tükenmiş hissediyordum.

Gerçi saat ona kadar uyumuş ama odamın sıcağından bunalıp uyanmıştım. Şimdi kendimi hasta gibi hissediyordum. Başım zonkluyordu ve yüzüm şişmişti. Duştan sonra yüzümün şişi inmişti. Aynaya baktığımda zombiye benzemiyordum artık. Ayrıca başımın ağrısı da hafiflemişti.

Son günlerde yaşanan olaylar beni yorgun düşürmüş ve uykusuz bırakmıştı. En çok yoran da gördüğüm kâbuslar ve üzerime çöken anılar olmuştu.

Bir de sanrıların, diye ekledi içimdeki ses. Bu ses bugün Frank Nord'unki gibi çıkıyordu biraz.

Duymazdan geldim, üzerime bir şeyler giyip mutfağa indim. Boğazım kupkuruydu. Nepharol'ün yan etkisiydi mutlaka. Psikiyatrik ilaçlar genelde ağız kuruluğuna yol açıyordu. Ayrıca geceki fırtınayla gelen serinliği yeniden alıp götüren sıcağın da etkisi vardı.

Kana kana portakal suyu içtiğim sırada kapı zili çaldı. Postacının geldiğini düşünerek holdeki vestiyerin aynasına dikkatle baktım. Bir zarfı ya da paketi teslim alabilecek kadar üstüm başım yerinde, diye karar verdim.

Ama karşımda David'i görünce şaşırdım.

"Selam." Her zamanki gibi havalı ve rahat olmak için uğraştığı küstah bir ifadeyle duruyordu karşımda.

"Selam," dedim ben de. "Evimi nereden biliyorsun?"

Ağzını yayarak sırıttı. "Eh, Ulfingen büyük bir yer değil. Girebilir miyim? Yoksa rahatsız mı ettim?"

"Yoo, gel."

Sözümü daha tamamlamadan David yanımdan geçip hole girmişti bile. Uçuk pembe rengine hiç uymayan yosun özlü bir tıraş losyonu kokuyordu o gün. David için fazla erkeksi bir kokuydu bu. Losyon mutlaka babasınındı ve şişesinin de koyu yeşil olduğuna bahse girebilirdim. En azından öyle kokuyordu.

"Belki benimle bir şeyler yapmak istersin diye düşünmüştüm," dedi çevresine ilgiyle bakınırken.

Nasıl bir yerde yaşadığımı merak ettin, diye düşündüm ve bu davranışını onaylayıp onaylamadığımı kendime sordum.

"Ailene yardım etmen gerekmiyor mu senin? Bu sıcakta sizin orada kıyamet kopuyordur mutlaka."

Omuzlarını silkti. "Yaşamak yalnızca çalışmak değildir. İnsan hayatın tadını da çıkarabilmeli. Evet, ne diyorsun? İster misin?"

Karşımda durmuş, çift renkli gözleriyle yüzüme öylesine umutla bakıyordu ki hayır diyemedim. Bugün için planladığım şeyleri onunla da yapabilirdim.

Etraflıca düşününce gelmesi iyi olmuştu aslında. David bana yardım edebilirdi. Öyle ya, Kevin'ı yakından tanıyordu.

"Anlaştık," dedim. "Bekle biraz, üstümü değiştireyim."

"Hadi çabuk."

Odama koştum, dolaptan en eski tişörtlerimden birini çekip aldım. Yıkanmaktan solmuş, boğazına kadar kapalı sarı bir tişörttü bu. Seksi olmaktan kesinlikle çok uzaktı. Üstüme giydim. Aşağıya

indiğimde David salondaydı. Annem ile benim küçük konsolun üstünde duran çerçeveli fotoğrafımızı elinde tutuyordu.

"Annen mi bu?"

"Evet, belli olmuyor mu?"

Çerçeveyi elinden alıp yerine koydum.

"Harika bir kadın. Senin gibi."

"Bu ne şimdi? Bana mı asılıyorsun?"

"Yoo," dedi ve sonra başını yana yatırdı. "Belki de evet. Hem ciddiye alma o kadar, hayallerindeki çocuk olmadığımı biliyorum."

"Tamam o zaman," dedim, rahatlamıştım. "İyi arkadaş oluruz, anlaştık mı?"

"Anlaştık." Başını salladı. "Madem bu konuya değindik, sana dostça bir öğütte bulunayım."

"Neymiş o?"

"Yani... Julian'la yakınlaşmaya çalışman iyi bir fikir midir, bilemiyorum."

"Bunu nereden çıkardın?" diye sorarken bu konunun beni sarstığını fark ettim. "Onunla yakınlaşmaya çalışmıyorum!"

"Yahu dün havuzda birbirinize öyle bir baktınız ki! Durumunuzu kör olan anlardı. Özellikle de Sandra'nın gözünden kaçmadı ve bundan çok hoşlandığını söyleyemem. Hele Julian ondan dün ayrıldıktan sonra!"

"Ne? Bana bundan hiç..."

David parmağıyla beni göstererek, "Hah işte!" dedi. "Biliyordum! Evet, kız bu yüzden çıldırdı zaten."

"Ama Julian'la aramızda bir şey yok," diye isyan ettim ve Julian'ı öperek yaptığım ahmaklığı anımsadım. O bunu istememişti, tamamen benim hatamdı. Hayır. Julian, Barbie sevgilisinden benim için ayrılmamıştı.

"Olabilir," dedi David. "Ama Sandy böyle düşünmüyor. Yerinde olsam kızın gözüne pek gözükmezdim."

"Lanet olsun!" diye iç geçirip gözlerimi kaydırdım. Anaokulu düzeyindeki böylesi bir kıskançlık saçmalığına özellikle bugünlerde hiç katlanamazdım.

"Hadi ama," dedi David, o kendine özgü sırıtmasını takınarak. "Bana anlatabilirsin. Aranızda bir şey var mı gerçekten?"

"Sana ne bundan?"

"İyi, tamam, Julian anlatır bana."

"Julian'ın da sana anlatabileceği bir şey yok," dedim inatla. "Şimdi bu konuyu kapatıyoruz, anlaştık mı?"

"Anlaştık. Zaten sizi ilgilendirir. Evet, şöyle kocaman bir dondurmaya ne dersin?"

"Dolaşacağımızı sanmıştım. Otomobille mi geldin?"

"Elbette. Nereye gitmek istersin."

"Göle."

"Göle mi?" Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Bana bak, yüzmek istiyorsan bizim havuza da gidebiliriz. Hem su daha temiz hem de çimenler ördek pisliğiyle dolu değildir."

"Derdim yüzmek değil," dedim. "Orada bir şeye bakmak istiyorum. Sen de bana yardım edersin."

31

Ulfingen Gölü bizi huzurlu bir yaz manzarasıyla karşılamıştı. Burada üç gün önce bir gencin, eski Volkswagen minibüsünün içinde yanarak can verdiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Gerçeğe inanmakta zorlanmamın tek nedeni, gölün bir kartpostal kadar güzel olması değildi.

Hem su hem de gökyüzü maşmaviydi. Hafif rüzgârda küçük dalgalar oynaşıyor, kıyıdaki sazlıklar usul usul hışırdıyordu. Ancak rüzgâr, havayı serinletmeye yetmiyordu.

Kavurucu sıcakta cırcır böceklerinin sesleri duyuluyordu. Çimler kuruyup kahverengiye dönmüştü artık.

Evimizin yakınındaki karşı tepeye baktım ve önceki gece Julian'la birlikte çıktığımız manzara platformunu bulmaya çalıştım. Derken taş duvarı seçtim ve o kelebek duygusu yeniden içimi sardı. Ama bugün daha hafifti ve o canlı rengini kaybetmişti. Ayrıca bana gece olduğu kadar iyi gelmemişti, hatta tam tersi olmuştu. Julian'ı budalaca sıkıştırmış olmam pek çok şeyi mahvetmişti. İçimde utanç duygusu hâkimdi şimdi.

Kendimi hemen bu düşünceden sıyırdım. Bunu yapmak o kadar zor olmadı çünkü başka bir konu beynimi daha çok meşgul ediyordu.

Burada, göl kıyısında neler olmuştu? Kevin neden böylesine feci bir şekilde canına kıymıştı acaba? Ben burada ne bulmayı umuyordum peki?

David yüzünde bezgin bir ifadeyle arkamda yürüyordu. Bulunduğumuz yerde gölgelik bir alan yoktu. David terledikçe yosunlu yeşil tıraş losyonu daha da keskin kokuyor, burnumu rahatsız ediyordu. Belli ki David benimle daha farklı bir şey yapmayı hayal etmişti.

"Hadi, söyle bakalım artık. Neden buraya gelmek istedin?" diye sordu ve kızarmış alnındaki teri eliyle sildi. Bütün kızıl saçlı insanlar gibi güneş çarpmasına daha yatkın bir teni vardı ve ben de onu daha fazla güneşin altında bırakmamaya karar verdim.

"Kevin'la ilgili," dedim ve minibüsün yandığı kömürleşmiş noktaya doğru yürüdüm. Enkaz çoktan kaldırılmıştı.

"Kevin'la mı?" David yine şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Onu tanıyor muydun yoksa? Buraya yeni geldiğini sanıyordum..."

Sorusuna yanıt vermeden, "Onun hakkında ne biliyorsun?" dedim. "Gerçekten intihar ettiğine inanıyor musun?"

"Evet, hiçbir kuşkum yok."

"Neden peki?"

David alnını buruşturup iç geçirdi. "Gerçekten çok feci bir olaydı... Ama böylesine sansasyonel bir vedayı seçmesi tam Kevin'a göre. Her zaman şov yapmayı çok severdi. Bahse girerim bu işe kalkışmadan önce hem alkol hem de uyuşturucu almıştır."

Aklıma yine o gazete haberi geldi. Yangın hızlandırıcılardan söz ediliyordu. Benzin bidonları ve içki şişelerinden...

"Neden ama? Neden yaşamak istemedi?"

David, ellerini pantolon ceplerine sokup, "Yani..." dedi. "Kısa yoldan söylersem, depresyondaydı. Zaten birkaç kez akıl hastanesine yatmıştı. Ama işi bu açıklamayla geçiştirmek kolay yolu seçmektir. Ona karşı haksızlık sayılır. Kevin'ın hayatı hiç kolay değildi, anlıyor musun?"

Başımı salladım. Demek ki o da benim gibi delinin biriydi.

David yangının gerçekleştiği yere bakarak, "Onunla arkadaş değildik," diye devam etti. "Kevin tam bir bas gitar dehasıydı, çok

yetenekliydi. Bu alanda çok başarılı olabilirdi. Ama..." Cümlesini tamamlamadı, ayağının ucuyla külleri karıştırdı.

"Ama ne?"

David yüzüme çaresizce baktı ama benim sorgulayıcı bakışlarımdan cesaret alıp konuşmayı sürdürdü.

"Ölmüş birinin arkasından kötü konuşmak istemem ama... Yani Kevin'ın boktan bir yanı vardı. Kendinden başkasını düşünmezdi. Arkadaşlık ve dayanışma nedir bilmezdi. Provalarda ve sahnede durumu idare ediyorduk ama onun dışında bizi çok zorlardı. Onu bir bakıma anlayabiliyordum aslında. Bildiğim kadarıyla babası daha Kevin doğmadan onları terk etmiş, hamile karısını öylece ortada bırakmıştı. Muhtemelen kadın daha o zamandan alkolikti. Kevin'ın annesini hiç ayık görmedim. Bu durum onu çok sarsmış olmalı."

Mutlaka çok sarsılmıştır, diye düşündüm. Hastanede yattığım dönemde anne ve babaları alkolik olan çocuklarla tanışmıştım. Bir babanın ailesini yüzüstü bırakıp gitmesinin ne demek olduğunu da çok iyi biliyordum.

"Kevin onu tanıdığım günden beri insanlardan kaçan, uyumsuz biriydi," dedi David. "Mutlaka duymuşsundur, Kevin isim değil, teşhistir, diye aptalca bir söz vardır. Bu söz Kevin'a gerçekten bir şekilde uyuyordu. Eğer bu kadar iyi çalıyor olmasaydı, sanırım onu aramıza almazdık."

"Kimsesi yoktu demek," dedim ve acaba ondan da *sakıncasızlık raporu* istenmiş midir, diye içimden geçirdim. *Diğer çocukları koruma amaçlı ama aynı zamanda da kendi huzuru için...* Bizim mükemmel müdür benim hakkımda böyle demişti.

"Hayır, kimsesi yoktu," dedi David. "Okulumuza Ronja gelince durum değişmişti. Kız tam Kevin gibiydi, onun karşılığı sayılırdı. O da sürekli siyah giyinirdi, saçlarını punk tarzında kestirirdi, korku filmlerine, hikâyelerine bayılırdı. Tıpkı Kevin gibi. Zaten orkestramızın

adını da Kevin bulmuştu. Barlows. Stephen King'in romanındaki baş vampirden esinlenerek."

"Ronja ve Kevin birlikte miydi?"

David omuzlarını kaldırdı. "Hem evet hem hayır. Aslını istersen aralarında tam olarak ne geçtiğini bilmiyorum. Bir yanıyla, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş, durumuydu ama değildi de aslında. Dışarıdan bakıldığında Addams Ailesi'ne[2] benziyorlardı. Öte yandan Ronja, *bana dokunanı yakarım* tarzında bir kızdı, anlıyor musun? Yüzündeki o simsiyah boyaları silse çok güzel bir kız olurdu aslında ama o boyalar onun koruyucu tabakasıydı. Kimseyi yanına yaklaştırmazdı. Bu yüzden aralarında gerçek bir yakınlaşma olduğunu sanmıyorum. Her zaman birlikte takılırlardı; bence Kevin daha fazlasını istiyor ama Ronja yanaşmıyordu."

Kızı gözümün önünde canlandırmaya çalıştım ve David'in anlattığı Kevin'la aynı rengi hissettim. Tıpkı yağmurlu bir günde bulutlarla kaplı göğün rengi gibi, iç karartıcı bir kurşuniydi bu.

"Sence kızın sorunu neydi?"

David'in yüzünde kestiremediğini anlatan bir ifade belirdi. "Birlikte yaşadığı babasıyla ilgili bir sıkıntısı vardı sanırım. Julian ağzından buna benzer bir şey kaçırmıştı."

"Julian mı? O nereden bilecekti ki?"

"Kızı babası tedavi ediyordu."

"Ne? Hastasıyla ilgili bilgi mi vermiş Julian'a?"

Öfkelenmiştim. Nord'un Julian'a benimle ilgili şeyler anlatmış olmasını düşünmek bile...

"Elbette hayır." David eliyle savuşturdu. "Zaten yasak, yapamaz. Ama Julian bir gün gizlice babasının notlarını karıştırmış. *Babayla çatışma*, gibi bir şey yazıyormuş. Ama bunun önemi yok zaten, bana sorarsan asıl sorun uyuşturucuydu. Anladığım kadarıyla Ronja ne bulsa çekiyordu. Zaten ne olduysa bundan oldu."

---

2 Charles Addams'ın yarattığı, karikatür karakterlerinin canlandırdığı bir komedi filmi. (ç. n.)

"Ne oldu? Öldü mü?"

Gerçi David, Kevin'ın hikâyesine başladığında benzeri sorunlar tahmin etmiştim ama hikâyenin o bölümüne kadar yanılmış olmayı ummuştum.

"Ronja günün birinde ortadan kayboldu, bir anda yok oldu," dedi David. "Kevin az kalsın aklını oynatacaktı. Kızın nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Uzun bir arama süreci başladı ama sonuç alınamadı. Kevin perişandı. Bir süre sonra Ronja'nın Berlin'e kaçtığını öğrendik. Birkaç eroinmanla birlikte bir evde kalıyormuş. Onu sonra orada buldular zaten. Aşırı doz."

Çevremde dönüp duran eşek arısını elimle kovaladım. David boş gözlerle göle bakıyordu.

"Bu olaydan sonra Kevin hızla inişe geçti," dedi dalgın dalgın. "Provalara sık sık geç kalıyordu ya da hiç gelmiyordu. Geldiğinde de ya sarhoş ya uyuşturucu çekmiş ya da her ikisini birden almış olurdu. Artık bir çıkmazın içindeydi, sonra bir de bileklerini kesince soluğu akıl hastanesinde aldı. İşte böyle sürüp gitti. Arada bir düzelir gibi olurdu ama ardından kendinden geçmek için ya hap ya da başka bir şey alır yine hastaneyi boylardı. Durmadan intihardan ve bu işin en güzel nasıl yapılacağından söz ederdi."

David yine yüzünü ovuşturdu, üstelik bunu yalnızca terlediği için yapmıyor gibiydi.

"Barlows ekibinden herkes onu toparlamaya çalıştı ama olmadı," dedi. Sesi şimdi titriyordu. "Kevin gerçekten iyice tükenmişti. Bir defasında Julian son anda ölmekten kurtardı onu. Notaları almak için tesadüfen evine uğramış, Kevin kendini odasının lambasına asmaya çalışırken tam vaktinde yetişmiş. Bu olay kısa bir süre öncesydi. Julian duymuş, gelen ambulansın doktoru da Kevin'a, 'Yine mi sen?' demiş. Eminim emniyette de kara listedeydi. Ama artık bu defteri kapattılar."

Yüksek sesle soluk verdim, başımı arkaya attım ve göğe baktım. Güneş bizi acımasızca kavuruyordu.

Tüm bunlar çardaktaki çocukla bağdaşmıyordu. O çocuk ölüm korkusu içindeydi ve benden yardım istemişti.

Bir süre ikimiz de sustuk. Cırcır böceklerinin çevremizi saran güçlü sesleri, sazlıkların hışırtısını bastırıyordu.

"Birinin Kevin'ın peşine düşmüş olması sence mümkün mü?" diye sordum sonunda.

O ana kadar gözünü gölden ayırmayan David bana dönüp şaşkınlıkla baktı. "Kevin'ın peşine mi?"

"Evet. Onu tehdit eden biri örneğin?"

"Kevin'ı kim tehdit etmiş olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Ama şöyle bir şey olamaz mı?.."

Sazlıkların arasında bir şeyin hareket ettiğini fark edince cümlemi tamamlayamadım. Kamışların aksi yöne bükülmelerinin nedeni rüzgâr olamazdı.

"Bak!" diye o tarafı gösterdim. "Gördün mü?"

David gözlerini parmağımın gösterdiği noktaya çevirdi. "Hayır, neyi?"

"Şurada sazlık içinde," diye fısıldadım. "Biri var."

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi David elini gözlerine siper ederek. "Ne varmış?.."

"Sus!" diye sözünü kestim çünkü sazlıkların hışırtısına şimdi de kesik kesik soluklar eklenmişti. "Duyuyor musun?"

Bir an için David'in *hayır* demesinden korkmuştum. Çünkü bu soluklar sık sık duyduklarıma benziyordu sanki. *Sanki...*

"Lanet olsun, evet." David başını sallayıp yutkundu. "Bu şimdi..."

"Sazlıkların dibinde biri yatıyor, değil mi?"

"Hemen anlarız," diye fısıldadı David. "Hesabını sorarım o herife."

"David, sakın," diye yalvardım tişörtünün kolundan yakalayarak. "Gel, biz gidelim en iyisi!"

Ama David kolunu çekip kurtardı.

"Hayır, gitmeyeceğiz," dedi. Sesini öylesine yükseltmişti ki korkudan sıçradım. "Röntgencilerden hiç hoşlanmam! Yumruğu indiririm."

David'in cesaretine hayran kalmıştım ama bu sıska oğlan kimsenin gözünü korkutamazdı. Sazlıkların dibine her kim yatmışsa durduğumuz yerden boyunu posunu kestiremiyorduk. Ya David'den çok daha uzun boylu, iri yarıysa?

"David, dur!" diye seslendim arkasından. Ama David beni eliyle savuşturdu. "Sen sakin ol, burada dur, tamam mı?"

"Off David, ne yapıyorsun sen?" diye haykırdım. O an hangi duygumun ağır bastığını kestiremiyordum. Beni bağırtan kaygı mı, yoksa David'in aptallığına duyduğum öfke miydi, bilmiyordum. "Karşımda güçlü erkeği oynaman gerekmiyor!"

"Öyle yapmıyorum," dedi. Sazlıkların dibinde koyu renkli bir şeyin dönüp durduğu yere ulaşmıştı şimdi. "Ama bir şey yoksa da çişimi yapacağım oraya."

"Bak, bu hiç komik değil!"

Titremeye başladım çünkü orada yatan şey her ne ise büyük olduğu belliydi. Sonra ansızın o şeyin insan olmadığını düşündüm.

"David, çekil oradan!"

David sazlıklara ulaşmış, bacaklarını ayırıp o koyu renkli şeyin önünde durmuştu. Soluklar benim durduğum yerden bile duyuluyordu.

"Ee, küçük röntgenci?" David kolunu uzatıp sazlıkları yana yatırdı. "Gördüklerin hoşuna..."

Sonra tiz bir çığlık atıp arkaya doğru sıçradı.

32

"Lanet olsun!"

David geri geri giderken durmuştu ve diskini fırlatmak üzere olan bir sporcuyu andırıyordu. Sonra silkelendi.

"Ne oluyor?" diye bağırdım.

David'in yanına gitmek istedim ancak içimden bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi.

"Neymiş?"

"Bence hiç bakma," dedi David ve sazlıklardaki o koyu renkli şeye doğru bir adım attı. "Çok iğrenç yahu!"

Bunun üzerine derinden gelen bir hırıltı duydum.

Sonra cesaretimi toplayıp David'in yanına gittim ama bu defa ben ürküp kaçtım.

"Olamaz," diye bağırdım köpeği görünce.

Uzaktan göründüğü kadar büyük değildi ancak dehşet verici durumdaydı.

Hayvan ağır yaralıydı. Gerçi kan görmemiştim ama kir ve çamur içindeki siyah tüylerinin her yerine kocaman sinekler üşüşmüştü. Hayvanın yaklaşan ölümünün kokusunu almışlardı.

Arka ayaklarından biri yana açılmıştı ve hayvan belden aşağısını hareket ettiremiyordu. Belli ki sıcaktan kaçabilmek için ön ayaklarıyla sürünerek sazlıklara sığınmıştı. Ama epeydir orada ol-

malıydı çünkü çok zayıf ve dermansızdı. Yaydığı dışkı ve kir kokusu dayanılacak gibi değildi.

Bedeninin en kötü durumda olan bölümü yüzüydü. Alt çenesi çarpılmıştı ve açık duruyordu, ağzına doluşan sinekleri diliyle yalayıp duruyordu.

Kusacak gibi oldum. İçimden dönüp kaçmak geldi ama sonra hayvan iri iri açtığı gözleriyle bana baktı ve yürek burkan bir sesle inledi. Yardım istiyordu.

Tıpkı Kevin gibi.

Ama onu bu kez yalnızca ben görmemiştim.

Kesinlikle gerçek, diye geçti içimden.

"Offf," diye sızlandı David. "Ne yapacağız şimdi? Belli ki araba çarpmış."

"Veterinere götürmeliyiz."

David yüzüme dehşetle baktı. "Sen aklını mı oynattın? Bu ite kesinlikle dokunamam ben."

"Sıcağın altında ölüme mi terk edeceksin yani?"

"Ya saldırırsa bize? Hem fazla yaşamaz artık bu."

"Bu zavallı kimseye saldıramaz ki." David'in korkaklığına sinirlenmiştim. "Onun yerinde olsan ve kimse sana yardım etmese ne hissederdin?"

"Ama bu yalnızca..."

"Cipinde battaniye var mı?" diye sertçe sözünü kestim.

"Battaniye mi?" Afallamıştı. "Evet, var."

"Getir o halde! Hayvanı üstüne yatırıp araca taşıyacağız."

David'in rengi iyice atmıştı. Ama sonra kendini toplayıp cipine doğru yürüdü.

"Haydi, acele et!" diye arkasından seslendim. "Yoksa yaşayamayacak..."

33

"Al."

David, su sebilinden doldurduğu karton bardağı bana uzattı. Sonra Doktor Lennek'in muayenehanesinde yanımda duran sert plastik sandalyelerden birine oturdu ve gözlerini duvardaki çeşitli hayvan koruma derneklerinin afişlerine dikti.

Veteriner muayenehanesi o gün çalışmıyordu. Ancak Otto Lennek aynı binada oturuyordu ve biz oraya ulaştığımızda yüksek bahçe çitlerini boyamaya henüz başlamıştı.

David aramızda bir süredir devam eden sessizliği, "Az önceki davranışım için özür dilerim," diyerek sonlandırdı. "Ahmaklık ettim."

"Tamam, sorun değil. Kolay bir iş değildi tabii."

Soğuk sudan aldığım bir yudum içimi ferahlatmıştı. Ağır yaralı köpeğin kokusu hâlâ burnumdaydı ve midemi bulandırıyordu.

"Hayır," dedi David alçak sesle. "Hiç de tamam değil. Sen yanımda olmasan kaçardım çünkü lanet olası korkağın biriyim. Soğukkanlı havalarındayım ama işin aslının öyle olmadığını çoktan fark ettiğini biliyorum. Ne mal olduğumu zaten az önce gözlerinle gördün."

"David, unut gitsin. Şimdi buradayız ve Doktor Lennek hayvanı kurtarmak için elinden geleni yapıyor."

"Köpek bana hırladı ama sana öyle davranmadı," diye devam etti David. "Ben de korktum. Kuduz falan diye düşündüm."

"O da senin gibi korkmuştu, hepsi bu," dedim ve yüzüne bakıp gülümsedim. "Ama benim için bir röntgenciyi kovalamaya kalkışman süperdi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

David yüzüme kuşkuyla baktı. "Ama yalnızca süper, değil mi?"

Az kalsın kendimi tutamayıp gülecektim ama o an içimden gelen bu değildi.

"Evet, David, yalnızca süper. Bununla idare edebilir misin?"

"Başka seçeneğim yok sanırım."

Yüksek sesle iç geçirdi, yanındaki sandalye üzerinde duran dergiyi alıp rastgele karıştırmaya başladı. Sonra dergiyi elinden bırakıp yüzüme baktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bana Kevin'ı sordun çünkü onu gördüğüne inanıyorsun, değil mi?"

Korkuyla ürperdim. "Nereden biliyorsun?"

David'in ince yüzü bir ansızın kıpkırmızı kesildi. "Boş ver..." Hafifçe öksürdü. "Önemli değil."

"Olmaz olur mu, benim için önemli. Hadi söyle, onu gördüğümü nereden biliyorsun?"

Yine öksürdü. "Peki, söylüyorum, Sandra'dan duydum."

"Şu Barbie'den mi?" Kulaklarıma inanamadım.

"Kızın babası polis," dedi David. Bu işe bulaşmış olmaktan rahatsızlık duyduğu her hâlinden belliydi. "Senin çardakta bir genci gördüğünü söylediğin gece size gelmiş."

"Ah olamaz..." diye inledim. "Burada herkes birbiriyle akraba gerçekten."

"Gördüğün kişinin Kevin olduğundan emin misin?" diye sordu David bana yanıt vermeden. "Kafeteryadaki afişi gördüğünde bu yüzden mi ne yapacağını bilemedin?"

"Evet, öyle oldu. Şimdi sen de kafayı üşüttüğümü düşünüyorsun, haksız mıyım?"

David gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Öyle düşünsem seninle göl kıyısına iner miydim?"

Başımı salladım. "Tamam, haklısın. Kusura bakma ama bu konuda çok duyarlıyım."

"Anlayabiliyorum." David'in rengi düzelmeye başlamıştı.

"O halde bu konuda ne düşündüğünü söyle bana. Kevin'ı gördüğüme inanıyor musun?"

David'in yüzünde çaresizlik vardı. "Bilmiyorum. Gönüllü itfaiye minibüsten cesedi çıkardığı sırada oradayım."

"Ee?"

"Doro... Kevin'den geriye pek bir şey kalmamıştı."

Bunu düşününce yutkundum. Sonra aklıma gördüğüm cenaze aracı ve göl kıyısına doğru ilerlerken peşi sıra yükselen toz bulutu geldi.

Ansızın bastıran mide bulantımı yenmeye çalışarak, "Tanınmayacak durumdaysa cesedin Kevin'a ait olmama olasılığı düşünülemez mi?" diye sordum.

"Teorik olarak evet. O değilse kimdi peki? Hem Kevin şimdi nerede o zaman?"

O sırada bekleme salonunun kapısı açıldı ve Doktor Lennek yanımıza geldi. Uzun boylu, yapılı, koyu renk saçlı ve sakallı bir adamdı. Yeşil tişörtü terden sırılsıklam olup bedenine yapışmıştı.

"Evet," dedi, kâğıt mendille alnının terini silerken. "Elimden geleni yaptım."

David'le ikimiz aynı anda sandalyelerimizden fırlamıştık.

"Kurtulacak mı?" diye sordum heyecanla.

Otto Lennek sebilin yanındaki askıdan bir bardak alıp, "Bunu önümüzdeki saatler gösterecek," dedi. "Bel omuru üzerine kan oturmuştu ve baskı yapıyordu. Arka ayaklarını bu yüzden kullanamıyordu. Ama o sorunu hallettim."

"Yani yürüyebilecek mi?"

"Ameliyatı atlatabilirse, evet." Lennek başını salladı ve bardağına su doldurdu. "Arka bacaklarından biri ve çenesi çıkmıştı. Ama genel olarak durumu göründüğü kadar kötü değildi."

"Ohh," dedi David. "Yani şansı varmış."

"Dur bakalım, göreceğiz." Lennek bardağını tek dikişte boşaltıp çöp sepetine attı. "Yaşlı oğlanın kanama dışında iç organ yaralanmaları yok. Bu aslında iyiye işaret sayılır."

"Ama?"

"Sazlıkların gibinde günlerdir yatıyor olmalı," dedi Lennek. "Hem çok kuvvetten düşmüş hem de sıcağın etkisiyle bünyesi susuz kalmış. Hayatta kalmış olması gerçekten mucize. Anlaşılan dayanıklı bir oğlan. Aksi halde ameliyat edemezdim. Ama yine de söz veremem size." Yüzü üzgün bir ifade aldı ve yeniden terini sildi. "Kime ait olabileceği konusunda bir tahmininiz var mı? Tasmasında bir rozet vardı ancak içinde bir çip bulunup bulunmadığını anlayamadım."

Başımı hayır anlamında salladım, David de omuz silkti.

"Ameliyat çok mu pahalı?" diye sordum. Ben gerekli parayı toparlayıncaya kadar doktorun beklemesi için içimden dua ettim.

Öyle ya, annem için de üç yüz avro kazanmam gerekiyordu. Yeni hayatım karışık olduğu kadar masraflıydı da!

Lennek anlayışlı bir ifadeyle yüzüme baktı. "Para konusunu dert etme. Köpeği kendim bulmuş olsaydım da bir şey kazanmayacaktım."

Doktorun yüzüne şaşkınlıkla baktım. "Ciddi misiniz? Hiç para istemiyor musunuz?"

Lennek gülümseyerek duvardaki afişleri gösterdi. "Hayvanları koruma derneğinin faal bir üyesiyim. Ama bu köpek için yapabileceğin bir şey var. Kasabada köpeğini kaybeden olmuş mu, bir araştır bakalım. Eğer hastamız sokak köpeğiyse hayvana bir yuva bulmama yardım edebilirsin. Çünkü bizim barınak ağzına kadar dolu."

"Teşekkür ederim," dedim. "Dediğinizi yapacağım."

"Bir köpeğe çarpıp kaçan nasıl bir insandır, asıl onu merak ediyorum," dedi David. "Çünkü fark etmemiş olması olanaksız."

"Hayır delikanlı," dedi Lennek başını iki yana sallayarak. "Bu köpeğe otomobil çarpmamış."

"Çarpmamış mı?"

"Burada ne kaza kurbanlarını dikip toparladım ben," dedi veteriner. "İnan bana, bir köpeğe otomobil mi çarpmış, yoksa hayvan feci şekilde dövülmüş mü, ilk bakışta anlarım."

"Anlamadım?" diye sordum dehşetle. "Feci şekilde dövülmek mi?"

"Çürükler..." dedi Lennek başını sallayarak. "Tekme sonucu oluşmuşa benziyor. Birisinin zavallı hayvanı tekmeleyerek öldürmek istediğine bahse girebilirim."

"Ama..." Şaşkınlıktan konuşamıyordum. "Ama... Bunu kim yapar, Tanrı aşkına?"

"Ben de merak ediyorum," dedi Lennek yüzünü asarak. "O şeytanı hayvanlara işkenceden mahkemeyi verebilmeyi öyle isterdim ki!"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Özellikle de Lennek'in hayvanlara işkence eden kişiyle ilgili tanımından etkilenmiştim.

Şeytan.

Tıpkı Kevin'ın dediği gibi!

34

Termometre ikindiye doğru otuz beşe yükselmişti ama hissedilen sıcaklık kırkın üstündeydi. İnsan kendini hiçbir zerrenin hareket etmediği havasız bir seranın içindeymiş gibi duyumsuyordu.

Ulfingen olduğu gibi gözden kaybolmuştu sanki. Yer bulabilenler evlerin çatılarının altındaki gölgelere çekilmiş ya da soluğu Pino'nun dondurmacısında almışlardı.

Ulfingenlilerin çoğu Atlantis'te gitmişti. Ben de Miss Piggy'ye binmiş, yanımda mayom ve güneşlenme minderimle havuzun yolunu tutmuştum.

Güneşlenme alanının üstünde bir karış bile boş yer kalmamıştı. Sanki bölgenin bütün çocukları çocuk havuzunda toplanmış gibiydi. Kaydırağın önündeki dar alan dışında havuzun içi tıklım tıklımdı. Ayrıca büyük havuzdaki insanlar sardalye konservesinin içine dizilmiş gibi duruyorlardı.

SUYA YAN ATLAMAK YASAKTIR tabelasının altında bir yer bulmuş ve kendimi suya bırakmıştım. Kalabalığa karşın suyun içi hâlâ serindi ve az da olsa ferahlamayı sağlıyordu.

Böylece müşterileri bir süre izledim. Güneş tepeden bütün gücüyle suya vursa da insanlar gülerek suyun içinde oynamanın tadını çıkarıyordu.

Kendimi hâlâ berbat hissediyordum ve kafamın içinde düşünceler birbirini kovalıyordu.

David'in, Kevin ve Ronja'yla ilgili anlattıkları aklımdan çıkmıyordu.

Göl kıyısında tanınmaz durumdaki, belki de Kevin'a ait olmayan cesedin kömürleşmiş minibüs enkazından çıkarılışı gözümün önüne geliyordu.

Çardakta gördüğüm, bir ihtimal halüsinasyon olan ya da Kevin'ın ta kendisi olan çocuğu düşünüyordum.

Hayatı için endişe ettiğim, öldüresiye tekmelenmiş köpek de gözümün önünden gitmiyordu.

Bir de zavallı hayvanın canına kast eden, Kevin'ın kaçtığı Şeytan'ı düşünüyordum.

Bunların hepsi kafamı çok karıştırıyordu. Sanki bir şekilde birbirleriyle bağlantılı olaylardı ama belki de hiç değildi.

Ayrıca yanıtlayamadığım bazı sorular vardı. Geçenlerde markette kaybettiğim şu yirmi avro gerçekte var mıydı? Düşlerimde ya da halüsinasyonlarımda peşimi bırakmayan Böcek Kız kimdi?

Ya da ballandıra ballandıra Ben'i anlatmak için Bea'nın beni telefonla aradığı gece neler olmuştu?

Yazın kızgın sıcağıyla daha da alevlenen bu sorular başıma ağrılar girmesine neden oluyordu.

Sanki bunlar yetmiyormuş gibi bir de Barbie Sandra'dan ayrılan Julian'ı düşünmekten kendimi alamıyordum. Aklıma o duvarın tepesinde duruşumuz, kendimizi kartal gibi hissettiren özgürlüğümüz geliyordu.

Julian'ın beni önceki gece manzarayı izlemeye götürdüğünde Sandra'yı tamamen aklımdan çıkarmaya çalışmıştım. Benim için tek önemli şey Julian'ın yanımda olmasıydı. Elimden gelse onu şu an yine yanımda isterdim. O zaman onu öptüğüm için özür dilerdim

belki... Ve bir şekilde bu meseleyi kapatırdım. Az önce havuza gelir gelmez hemen Julian'a bakınmış ama onu görememiştim.

Mutlaka annesinin yanındadır, diye düşündüm ve izole edildiği odada camın arkasından annesine bakıp onunla sonsuza dek vedalaşmaya kendini hazırlarken onu görür gibi oldum.

Gözümün önüne getirdiğim bu sahne soğuk, umutsuz ve boz rengi bir tabloydu ve beynimin içinde gürleyen bütün düşüncelerden çok daha fazla acı veriyordu. Ben bile böylesine etkileniyorsam, acaba Julian ne durumdaydı?

Bu nedenle en doğrusunun onu rahat bırakmak olacağına karar verdim. Onu hiçbir şekilde sıkıştırmayacaktım. Özellikle de önceki gece yaptığım büyük hatadan sonra... Onu öperken hata yaptığım düşüncesine ilk anda kapılmamış olsam bile.

Baş ağrım gitgide şiddetlendi ve koyu kırmızıya dönüşen çevremdeki gürültü beni tümüyle sarıp sarmaladı.

Hepsi sıcaktan oluyor, diye kendimi inandırmaya çalıştım. *Güneş beynimi sulandırdı.*

Derin bir soluk alıp suya daldım. Kırmızı duygu bir anda serin, ferah ve huzur verici bir maviye dönüştü. Havuzun dibine yaklaştığım her santimle birlikte baş ağrım hafifliyor, hafifliyordu. Ayağımı zemine bastığım sırada ağrı tamamen kesildi ve kendime geldim.

Tepemde sanki bedenlerden, kollardan ve bacaklardan oluşan bir ordu vardı ama neredeyse hiç ses gelmiyordu. Aşağısı huzurlu ve sakindi.

Ne müthiş bir özgürlük, diye düşündüm. *Keşke hep böyle kalsa.*

Soluksuz kalınca su yüzüne doğru yükseldim, birkaç kez derin soluk alıp yüzümü bu kez havuz duvarına çevirerek yeniden daldım. Mavi çinilerin yanından süzülerek havuz dibine doğru ilerledim. Dibe indiğimde karşıma bir pencere çıktı. Pencerenin arkasına gece aydınlatması için projektör takılmıştı.

Gözlerim klorlu sudan yansa da camın iç kısmında gözyaşları gibi inen su damlacıklarını görebiliyordum. Bir şey daha fark etmiştim. Aslında imkânsız bir şeydi bu. Dipte, özellikle de projektörün içinde olması olanaksızdı.

Ama yine de vardı.

Bir yazıydı bu.

Tıpkı buharlı camlara yapıldığı gibi, birisi su damlacıkların üzerine parmağıyla alt alta iki sözcük yazmıştı.

HAİN
YÜREĞİM

Her harf açıkça okunabiliyordu.

Hayır, bunu görmedin, diye geçti içimden. *Hayalinde canlandırıyorsun. Kimse suyun dibine mesaj bırakmaz. Hele böyle sözcükleri, asla.*

Yeniden baktığımda sözcüklerin kaybolduğunu görmek için başımı çevirdim. Dönüp yeniden baktığımda halüsinasyonlarım da kayboluyordu çünkü. Ama bunu yapmaya zaman bulamadan, korkudan kalbim duracakmış gibi oldum.

Önümde Kai'ın solgun bedeni yüzmekteydi. Hayır, yüzmüyordu, suyun içinde süzülüyordu. Hayalet gibi. Açık sarı saçları suyun altında bulanıklaşıp şeklini kaybetmiş gibi gözüken başının çevresini beyaz yılanlar gibi sarmıştı. Yüzü şişmişti, mora çalan mavimsi rengiyle olgun mürdüm eriklerini anımsatıyordu.

Kai'ın gözleri iri iri açılmıştı, neredeyse Böcek Kız'ın gözleri kadar kocaman ve siyahtı. Ağzından ardı arkası kesilmeyen sessiz çığlıklar dökülüyordu.

Tombul küçük ellerini bana doğru uzattı, beni tutmak istedi ve...

Çığlık attım. Çığlığım, suyun altında tüyler ürperten bir gargara sesini andırmıştı. Panik içinde çırpınarak yükselmeye çalıştım ve suyu âdeta yırtarak yüzeye çıktım. Güneşten yüzü yanmış kel bir adam irkilerek yana çekilirken ben telaşla önce bedenimi, sonra da bacaklarımı suyun içinden kurtardım.

Hemen ardından Kai da sudan çıktı ve gülerek bana baktı. Ama Kai değildi bu. Sarışın, küçük bir erkek çocuktu. Beni suyun dibinde korkutarak eğlenmişti.

Kel adam, "Bu kadar derine dalma Finn," diyerek oğlunu uyardı ve benim hâlâ titreyen bacaklarla oturduğum havuz kenarından çekip çıkardı.

"Bir daha yapalım mı?" diye seslendi bana çocuk. Başımı hayır anlamında iki yana salladım. *Hayır Kai,* diye düşündüm. *Asla, anladın mı? Lütfen bir daha yapma.*

"Aa, üzüldüm!" dedi çocuk dudağını büzerek. Ama hemen babasına dönüp onunla oynamaya başladı.

Biri arkamdan omzuma dokununca, tiz bir çığlık atıp arkama döndüm.

"Selam!" David karşımda duruyordu. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. İyi misin sen?"

"Uff," dedim. "Böyle şeyler yapma, tamam mı?"

"Tamam. Özür dilerim. Gerçekten amacım seni..."

"İyi tamam. Bugün biraz korkaklığım üzerimde. Şu köpek işi ağır geldi biraz."

David başını sallayıp yanıma, havuz kenarına oturdu. Neredeyse şortu kadar beyaz olan sıska bacaklarını suya soktu.

"Sana iyi bir haberim var," dedi David. "İstersen yüzmeye devam edebilirsin. Bugün güneşlenme alanının ve tuvaletlerin temizliğini ben üstleniyorum. Sen de herkes gittikten sonra kabinleri temizleyebilirsin. Oralar buraya göre çok daha serin."

"Öyle mi? Aydın'a ne oldu?"

"Hastalanmış. Tansiyon sorunu. Bu öldürücü sıcakta hiç şaşırmadım." Bacaklarını sudan çekti. "Hadi ben gidiyorum. Bir işim daha var. Suyun tadını çıkar."

"Teşekkür ederim."

Bana el sallayıp kalabalığın arasına karıştı. Ben de kendimi suya bıraktım.

Ama tedirgin olduğum için suya omuzlarıma kadar daldım yalnızca.

35

Bir saat kadar sonra gökyüzü kararmıştı. Ansızın çıkan rüzgâr dondurma ve çikolata kâğıtlarını güneşlenme alanında sağa sola savurdu. Derken öylesine şiddetlendi ki şemsiyeleri sarsmaya başladı. Yine bir fırtına yaklaşıyordu, zaten hava raporu önceden bunun haberini vermişti.

Müşteriler eşyalarını telaşla toplamaya koyuldular. Havlusunu, şezlongunu, soğutucu çantasını alan herkes yağmur bastırmadan evine yetişmek için çıkış kapısına hücum ediyordu. Çok geçmeden herkes gitmişti.

Soyunma kabinlerine geçmeden önce havuzun boşalmasından yararlanıp boydan boya iki kez yüzdüm. Eşyalarımı dolaptan aldım, duşlara en yakın olan kabinlerden birine bıraktım ve üzerimdeki klorlu suyu akıttım.

Dışarıda gök gürültüleri yaklaşan yağmuru haber verirken duşun altında tek başımaydım.

Koskoca havuzun bana ait olduğunu düşününce kıkır kıkır güldüm. Çocukken en büyük hayallerimden biri buydu çünkü. Şimdi hayalim gerçekleşmişti işte.

Şimdi bir tek, karnım ağrıyıncaya kadar yiyeceğim dondurmalarla dolu soğutucu eksik.

Duşu kapattım, yüzümden akan suyu elimle silip diğer elimle de havluma uzandım.

Ama elimi boşluğa atmıştım. Havlum yoktu.

Kancadan kayıp düştü mü diye yere baktım ama yerde de göremedim.

Şaşkınlıkla çevreme bakındım. Havlum hiçbir yerde yoktu. Ayrıca hemen yanındaki kancaya astığım mayom da yok olmuştu.

"Olamaz!"

Birisi bana şaka yapmıştı herhalde. Kabinlere doğru bakıp, "Orada biri var mı?" diye seslendim.

Ama yanıt alamadım.

"Hey, hiç komik değil," dedim kapılara doğru çünkü birinin ardında şakayı yapan kişi gizleniyor olmalıydı. Saklanacak başka bir yer yoktu.

"Bana bak, çok zor bir gün geçirdim. Böyle tatsız şakalara katlanacak durumda değilim, anladın mı? Hadi, ver havlumu."

Ancak kapıların ardında hiçbir hareket olmadı. Yalnızca dışarıdan gelen gök gürültüsünü duyabiliyordum. Neredeyse içeride tek başıma olduğuma inanacaktım.

"Ha ha ha," dedim sinirle. "Çok komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

Yine tepki alamadım.

Ne yapalım, giysilerimi kurulanmadan ıslık ıslak giyecektim artık. İçerisi dışarıya göre daha serin olsa da yeterince sıcaktı. Bir çırpıda kururdum.

Kendimi çıplak halde kabinin içine attım ve şaşkınlıkla bakakaldım.

Bankın üstü boştu. Giysilerim de sırra kadem basmıştı.

"Lanet olsun, bu ne demek şimdi?"

Çırılçıplak öylece kalmıştım. Ne mayom ne havlum ne de üzerime giyebilecek bir şeyim vardı.

"İyi anladık, her kimsen güzelce eğlenmişsindir. Ver artık eşyalarımı!"

Kapıdan başımı uzatıp öteki kabinlere baktım.

Kimseyi göremedim.

Öfkeyle dişlerimi birbirine geçirip gözlerimi kaydırdım. Bu ahmak belli ki beni giysilerimin peşinde sersemler gibi kabin kabin dolaştırmak istiyordu.

Çok komiksin gerçekten!

Ne yazık ki bunu yapmak zorundaydım çünkü kabinlerden hâlâ çıt çıkmıyordu.

Öteki seçenek, kabinde kalıp sevimsiz şakacının fikrini değiştirmesini beklemekti. Ya da bağırıp yardım isteyecektim ve o kişi her kimse bana acıyıp giysilerimi getirecekti.

Neye karar verirsem vereyim çok vaktim yoktu çünkü etrafı temizlemem gerekiyordu.

Evet, ne yapmalıyım? Sesleneyim mi, yoksa arayayım mı?

Bağırıp yardım istesem ya David ya da babası gelecekti. Yakınımda ikisinden başka kimse yoktu. David'in annesi kafeteryayla ilgileniyordu, Aydın da hastaydı.

Fakat beni çıplak görmelerinin düşüncesi bile hoş değildi.

Lanet olsun, rezil olacağım!

"Buralarda bir yerde saklanıyorsan eğer başına gelecekleri düşün!"

Yine çıt yoktu. Ne bir soluk ne kıs kıs gülmeler, hiçbir şey... Yalnızca giderek yaklaşan fırtınanın sesini duyuyordum.

Sessizliğin tehditkâr bir yanı vardı. Sanki saklambaç oynuyorduk ve her an kapıdan biri fırlayıp beni korkutacakmış gibi

hissediyordum. Biri beni fena halde ürkütmek istiyor ve amacına adım adım yaklaşıyordu.

Hayır, diye düşündüm. *Hayır, bunu başaramayacaksın! Bugünlük yeterince ürktüm zaten. Kim olursan ol, beni olsa olsa öfkelendirebilirsin.*

Göğüslerimi ve genital bölgemi ellerimle örtüp kararlı adımlarla kabinden çıktım. Güneşlenmek için ayrılan yere açılan kapıdan içeriye doğru sert bir rüzgâr esiyordu. Koridorun ucundaki ikinci kapı kapalıydı.

Köşeden başımı uzatınca David'i gördüm. Epeyce uzaktaydı. Çöp kovasını boşaltıyor, bir yandan da eşek arılarıyla mücadele ediyordu. Bu yıl bu hayvanlarla başımız dertteydi.

Yakınımda duyduğum sürtünme sesiyle sıçradım. Ama ses, rüzgârın fayans zemine savurduğu kuru bir yapraktan gelmişti.

Bir tek yaprağın sesiyle korkmam beni iyice öfkelendirdi. Burada biri beni maskara yerine koymak istiyordu ama üstümü giyindikten sonra ona gününü gösterecektim.

Bu tuhaf şakadan haberi olmayan biri beni bu halde görmeden önce eşyalarıma ihtiyacım vardı.

Öfkeden köpürerek kabin kabin dolaştım ve her kapıyı ayağımla iterek açtım. Kapılardan birinin ardında bir röntgenci duruyorsa eğer ona görecek fazla malzeme vermemeye çalışıyordum. Hızla açılan kapının oradaki kişinin canını acıtması için tekmemi olanca gücümle savuruyordum.

Bir sırada altışar kapı olmak üzere toplam on iki kabin vardı. Birinci kabinde eşyalarım kaybolmuştu. Ama diğer on bir kabin boştu. Kabinlerden birinde kırmızı bir toka görmüştüm, çocuğun biri düşürmüş olmalıydı.

"Lanet olsun!"

Alt dudağımı ısırdım, dolu dolu olan gözlerimi kırpıştırdım.

Kendime hâkim olmalıyım. Bunu bana kimin yaptığını bilmiyorum ama beni ağlarken göremeyecek!

İçlerine bakabileceğim dolaplar kalmıştı yalnızca. Koskoca bir duvar boyunca uzanan altmış madeni kapı.

Birkaç metre ötede yeni şezlongları bir sundurmanın altına yığmaya uğraşan David'in babasının beni görmemesi için güneşlenme alanına açılan kapının önünden hızla geçtim.

Sonra dolapların içini aramaya başladım.

Fakat hiçbir şey yoktu. Altmış dolap da boştu.

Titriyordum. Ne kadar direnirsem direneyim, hem öfkeden hem utançtan hem de çaresizlikten gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Öyle kötü bir durumdaydım ki!

Artık seslenip yardım isteyecektim, başka seçeneğim kalmamıştı.

Bana bunu kim yaptıysa cehennemin dibine kadar yolu vardı! Bütün eşyalarımı alıp götürmüştü, belki de şimdi her şeyim erkekler tuvaletine ya da güneşlenme alanına saçılmıştı.

Koşarak birinci kabine döndüm ve kapıyı içeriden kilitledim. Bütün bedenim titrerken banka oturdum ve ağlamamak için kendimle bir kez daha savaştım.

"Ben ne yapacağım şimdi?"

Yeni çalışanını soyunma kabininde çırılçıplak durmuş yardım çağırırken gördüğünde Bernd Schiller'in vereceği tepkiyi düşündükçe utancımdan, "Yer yarılsa da, içine girsem" diye düşündüm. Bu işe çok ihtiyacım vardı ama şimdi başım derde girmişti!

Mide bulantım ve baş ağrım yeniden başlamıştı. Ayrıca nabzım şakaklarımda atıyordu. Tam cesaretimi toplamış kapıya vurmaya ve yardım istemeye karar vermiştim ki ayak sesleri duydum.

Güneşlenme alanının arka kısmına açılan ikinci kapıdan içeriye biri girmişti.

Gelen ya benim zevksiz şakacım ya David ya da babasıydı fakat ayak seslerinden kim olduğunu çözemiyordum.

Ama sesler belki de bir kadına aitti, ne de olsa kadınlar kabinindeydim.

"Bakar mısınız?" dedim çekinerek. "Lütfen bana yardım eder misiniz? **Birisi eşyalarımı çalmış da...**"

Adımlar yaklaşmaya devam etse de yanıt alamıyordum.

"Bakar mısınız, beni duyuyor musunuz?"

Sonra korkuyla sarsıldım çünkü gelen kişi kesik kesik solumaya başladı. Bu solumaları çok iyi tanıyordum. Önce, az önce su altında olduğu gibi Kai'ın yüzünü gördüğümü sandım.

Mavimsi renkte, şiş bir yüz ve iri iri açılmış gözler...

Hayır, hayır, hayır, diye haykırdı içimden bir ses. *Bunları duymadın çünkü böyle bir ses var olamaz.*

Ama bu kesik kesik solumalar da gitgide yaklaşan adımlar da kesinlikle gerçekti.

"Kimsin, kim var orada?"

Sesim titriyordu, üstelik ağlamaklıydı, hem bundan hem de çıplaklığımdan utanıyordum. Ama başka türlüsü elimden gelmiyordu.

"Bir şey söylesene!"

Şimdi bu kişi kabinin önüne gelmiş, kapıya yumrukla vuruyordu.

Dehşete kapılıp çığlığı bastım. Ardından kendimi tek hamlede kapının üzerine attım. Kapı pek sağlam sayılmazdı, küçük bir sürgüsü vardı.

Kai içeri girerse, beni...

Hayır! Kai değil o, diye isyan etti aklım.

Ne var ki dışarıdan tırnakların ahşap kapıyı tırmaladığını fark ettiğimde içimde fırtınalar kopmaya başladı.

Kontrolümü kaybettim ve bağırdım, ağladım, haykırdım...

Artık emindim, kapı önünde benim yaşlarımda bir duruyordu. Kocaman böcek gözleri ve cehennem zebanileri kadar korkunç bir sesi vardı.

"Hey, Doro!"

36

"Anlat bakalım, tam olarak ne oldu?"

Bernd Schiller, sırtında havuz sorumlusu tişörtüyle kollarını göğsünde kavuşturup karşıma dikilmiş, ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu.

Bu duruşuyla gözüme dev gibi görünmüştü. Onu böyle algılamamın önemli nedenlerinden biri de kendimi daha önce hiç bu kadar küçük hissetmemiş olmamdı. Ben onu gördükten sonra ortadan kaybolan çocuk yüzünden polisin evimize geldiği gece bile böylesine utanmamıştım. Çırılçıplak çığlık atarken bir soyunma kabininde bulunmuş olmak kesinlikle çok daha nahoş bir durumdu, bunu anlamıştım.

David'in babasının, kayıp eşya kolisinden bulup çıkardığı ve kabinin üstünden içeri attığı kocaman bir plaj havlusuna sarınmış orada öylece duruyor ve tir tir titriyordum. Muhatabımın karşısında bir kez daha deli durumuna düşmüştüm.

Olanları Bernd Schiller'e açıklamaya çalıştım ve sözlerimi bana bunu yapanın kim olduğunu bilmediğimi söyleyerek bitirdim.

"Hımm," dedi adam ben susunca. Sonra arkasında duran David'le bir an göz göze geldiler. David de beni babası gibi kuşkuyla süzüyordu.

"Bu yüzden mi çılgın gibi bağırdın?" diye sordu adam.

"Evet, yani hayır..." diye kekeledim. "Kabinin kapısında bir anda birisi belirdi ama hiç konuşmadı. Kapımın önünde öylece durdu... Yani kapıyı yumrukladı, kesik kesik soludu ve inledi."

İlk şoku atlattıktan sonra anlamıştım, şu Böcek Kız yine benim hayal ürünümdü. Ama kapıdaki tırmalama ve kesik kesik solumalar *gerçekti*. Kapının ahşabı ince olduğu için yumrukları *hissedebilmiştim*.

"Kesik kesik soludu ve inledi, öyle mi?" diye tekrar etti Bernd Schiller.

Başımı sallamakla yetindim ve adamın inanmayan bakışlarıyla karşılaşmamaya çalıştım.

"Benim bir suçum yok," dedim ve yalvaran ses tonumdan dolayı kendimden nefret ettim. Olay her yönüyle küçük düşürücüydü. "Eminim aptalca bir şakaydı ama ben..."

"Aptalca şakaya gelince..." diye David'in babası sözümü kesti. Arkasını döndü ve karşıdaki kabinin kapısını tekmeyle açtı. "Bunlar mı eşyaların?"

Kabinin içine bakınca şaşkına döndüm. Evet, eşyalarım oradaydı. Giysilerim düzgünce kalıplanmış, tıpkı dolaptan çıkardığım gibi bankın üzerinde duruyordu. Yanında buruşmuş havlum vardı, duvardaki kancada mayom asılıydı, suları damlıyordu.

Gözlerimin yaşla dolmasının önüne geçemedim.

"Eşyalarımı oraya ben koymadım. Kimin yaptığını bilmiyorum ama ben değildim. Az önce her yeri aradım, bu kabin..."

"Tamam, yeter," diyen adam yeniden sözümü kesti. "Giyin ve evine git."

Sonra David'in yanından geçip kapıya doğru yürüdü. Dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu şimdi.

David'e hüzünle baktım ama onun yüzünden de çaresizlik okunuyordu.

"Beni gerçekten kovuyor musunuz?" diye Bernd Schiller'in arkasından seslendim. Suçlu olmadığım halde mi?"

Adam kapının önünde durdu, iç geçirerek bana doğru döndü ve ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Başımı ağrıtanlardan hoşlanmam küçük hanım. Çünkü böyleleri işe zarar verir. Sezonumuz kısa ve şimdilik iyi gidiyor. İşlerin etkilenmesini istemiyorum."

"Lütfen Bay Schiller," diye yalvardım. "Bana bir fırsat daha verin. Bu işe anneme yardım etmek için ihtiyacım var. Şimdiye kadar benden memnundunuz, öyle değil mi?"

"Hadi babacığım," dedi şimdi David. "Kız haklı. Şu sıralar uzanan her yardım eline ihtiyacımız var."

David'in babasının ikimizi dikkatle süzerek düşünceye dalması, bana hiç bitmeyecek gibi gelmişti.

"İyi madem..." diye homurdandı. "Fritöz kullanmayı bilir misin?"

"Öğrenebilirim," dedim hemen.

Bernd Schiller yüzüme bana güvenmediğini ancak yine de bir şans vereceğini belirten gözlerle baktı. "O halde yarın karımın yanına kafeteryaya git. Orada kimse sana şaka yapamaz."

"Peki, giderim."

"Ama şunu hemen söyleyeyim," diye ciddi bir ifadeyle ekledi. "Benzer bir olaya daha karıştığın anda seni kapıya koyarım. O zaman suçun kimde olduğuna da aldırmam. Burada sıkıntı istemiyorum. Bunu kafana koy."

Başımı salladım. David'in babası bana şimdi az önceki kadar sert bakmıyordu. Aksine kahverengi ve yeşil gözlerinde acımaya benzer bir ışık yanmış ve ben de sanki birkaç santim daha küçülmüştüm.

"Bak kızım, zor durumda olduğunu biliyorum," dedi Bernd Schiller daha yumuşak bir sesle. "Bu nedenle sana bir kez daha yardımcı olacağım. Ama bu gerçekten son şansın."

Sözünü bitirip uzaklaştı. Üzerimi giyinmem için David de beni yalnız bırakmıştı. Kendimle baş başa kaldığımda içimden geldiği gibi ağladım.

Bana bunu yapan kişiye lanetler yağdırdım. Giysilerimi yalnızca şaka niyetine saklamamıştı, bunu kesinlikle anlamıştım. İnsan bir şaka yaptığında eğlenebilmek için yakınlarda dururdu.

Hayır, bana bunu yapan, Ulfingen'deki herkesin gözünde kafayı yemiş damgası yememi istemişti.

Ama neden?

Neden?

37

Son günlerde daha önce hiç olmadığı kadar ıslanmıştım. Ama bu durum ruh halime çok uymuştu.

Bisikletimle eve dönerken fırtına kısa bir gösteriden sonra durulmuş olsa da yağmur sürüyordu. Güneşin iyice ısıttığı asfalt yol kurşuni bir koku yayıyordu ve ezmemek için direksiyonu kırmak zorunda kaldığım salyangozlarla doluydu.

David pas içindeki cipiyle önüme geçtiğinde yola daha yeni çıkmış sayılırdım. Bisiklet yoluna girip önümü kesmişti.

Durdum, o sırada David de aracından atladı.

"Doro, bekle! Az önceki durum için özür dilerim."

"Ona anlattın, haksız mıyım? Babana benim..."

"Evet," diye sözümü kesti David. "Evet, ona senden söz ettim. Çünkü başkalarının dedikodularından yalan yanlış şeyler kulağına gitmeden önce benden duyması önemliydi."

"Dedikodu ha..." dedim sinirli bir kahkaha atarak. "Şu kıskanç Barbie'nin hakkımda yaydıklarını kast ediyorsun, değil mi?"

David başını sallayıp gözlerini yere dikti. Kızıl saçlarından yağmur suları süzülüyordu.

"Evet," dedi alçak sesle. "Ama yalnızca o değil. Polis geldiğinde evinizin önüne bir sürü meraklı dizilmiş ve... Yani burası taşra Doro. Buranın insanı konuşmayı sever."

"Eh, şahaneymiş!"

Bisiklet yolundaki çakıl taşlarından birine bastım. Büyük bir kente taşınmayı dört gözle beklememin nedenlerinden biri tam da buydu işte.

"Soyunma kabinindeki olayda hiç suçum olmamasına karşın baban beni şimdi üşütük sanıyor."

"Lütfen babama kızma," dedi David. "Gerçekten iyi bir adamdır. Öyle demek istemedi."

"Öyle demek istemedi mi? Az kalsın kovuyordu beni. Bu iş için yalvarıp yakarırken kendimi nasıl boktan hissettiğimi biliyor musun? Bana kalsa alıp işini münasip yerine sokmasını söylerdim ona."

"Gerçekten özür dilerim Doro. Neler yaşamış olabileceğini anlıyorum ama az önce başka biriyle daha sıkıntım vardı."

"Hadi ya. Kimmiş bakalım o?"

"Şey, iki yıl önce havuzda epeyce başımız ağrımıştı. Röntgencinin biri kadınlar kabinine bir kamera gizlemiş ve bir kız bunu bulmuştu. Polis faili yakaladı ama adımızı temize çıkarmamız epeyce zaman aldı. Müşteriler gelmez olmuştu, hatta babam Atlantis'i kapatmak zorunda kalacağımızdan bile korkmaya başlamıştı."

"Şimdi baban, sonradan gelme bir delinin, röntgencinin yeniden ortaya çıktığını çevreye yayar diye korkuyor, değil mi? Peki o herifin havuza yeniden dadanmadığını kim söyleyebilir?"

"Hayır, o yapmış olamaz. Babası o günlerde belediye başkanıydı. Oğlu yüzünden başı epeyce derde girdi, sonraki seçimleri kazanamadı ve buradan taşındılar. Bildiğim kadarıyla oğlunu da yatılı okula vermiş."

"Tamam, David." Öfkeyle iç geçirdim. "Anlattığın kötü bir hikâyeymiş ama herkesin seni deli yerine koymasının ne demek olduğunu düşünebiliyor musun? Babanla ikiniz eşyalarımın çalınmış olabileceğine bir an bile inanmadınız."

"Hayır," dedi David ve somurtarak yüzüme baktı. "Yanılıyorsun. Az önce çevreyi araştırdığımda güneşlenme alanının arka tarafındaki çitlerde bir boşluk buldum. Yeni açılmadığı belli. Giriş ücreti ödemek istemeyen çocuklar yapmıştır muhtemelen. Ama röntgenci de o aralıktan gizlice girmiş olabilir."

Şimdi biraz şaşırmıştım. "Yani bu bana inandığın anlamına mı geliyor?"

"Elbette. Biz arkadaşız. Yoksa yanılıyor muyum?"

Sonra döndü ve açılır tavanın arka tarafını kaldırdı. "Hadi gel, bisikletini şuraya yükleyelim, sonra da geç otur. Yağmurun altında biraz daha kalırsak hasta olacağız."

Miss Piggy'yi cipe yükledikten sonra biz de bindik. David bana arka koltuktan bir havlu uzattı.

"Aracına bineceğimden çok emindin sanırım," dedim ve havluyu aldım. Havlu mor kokuyordu, leylak aromalı bir yumuşatıcıyla yıkanmıştı.

"Hayır, emin değildim ama öyle olmasını umdum," dedi David kızararak. "Binmeseydin yazık olurdu."

"Sorun röntgenci falan değildi David," dedim kurulandıktan sonra. "Bunu yapan her kimse, beni korkutmak istedi. Yani deli kızın yine panik nöbeti geçirdiğini göstermeye çalıştı size. Babanın beni kovacağını bile ummuş olabilir."

"Neden biri böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu David yüzünü havluyla kurularken.

"Çünkü bu kişi herkesin beni deli sanmasını istiyor. Kabul ediyorum, şu sıralar çok iyi sayılmam. Ama ne deliyim ne de pa-

ranoyağım. Gelgelelim herkesin üzerinde böyle bir algı yaratmak istiyor. Bütün bunların geçen geceyle bağlantılı olduğundan eminim."

"Hım." David havluyu arka koltuğa savurdu. "Kevin'ı gördün diye mi?"

Kolyemi avucumun içine sıkıştırdım. "Onu gerçekten gördüm. Şimdi biri deli damgası yemem için uğraşıyorsa bu, Kevin'ı yalnızca gördüğümü sanmadığımın en açık kanıtıdır. Kevin birinden kaçıyordu David. Müthiş bir korku içindeydi, katil ve şeytan gibi bir şeyler geveledi. Bütün bunların ne demek olduğunu bulmalıyım."

"Off," dedi David pencereden dışarı bakarak. "Bu durumda Kevin hâlâ hayatta olabilir. Belki de aracında başka biri vardı..."

"Neden olmasın?"

"İyi de bunu nasıl kanıtlamayı düşünüyorsun? Polis bize inanmaz. Hiç değilse minibüsten çıkan cesedi inceleyinceye kadar bize aldırmazlar."

"Hayır," dedim ve elimden olmadan pis pis sırıttım. "Barbie'nin babası eminim doğru bir muhatap sayılmaz."

"Peki, ne yapacağız?"

"Kevin'ın nerede oturduğunu biliyorsundur herhalde," dedim. "Gel de gidip oraya bir bakalım. Belki bir şeyler buluruz."

38

Beklenmedik ziyaretimizi Kevin'ın annesine nasıl açıklayacağımızı bir süre düşündükten sonra kadının tepkisine göre aklımıza o an gelecek bir bahane uydurmaya karar verdik.

Marlene Schmidt evinin kapısını açıp David'i karşısında görünce hemen onun boynuna atıldı. Bir an için tombul kadının sıska çocuğu ezeceği kaygısına kapıldım ama David sonra kararlı ve yumuşak bir hareketle kadının hamur gibi sarkmış kollarından kurtuldu.

Kadın beni fark etmemiş gibiydi ve bu durum aslında işime geliyordu.

"Seni görmek çok iyi geldi," dedi. Belli etmemek için uğraşsa da sarhoş olduğunu hemen anlamıştık. "Çok yalnız kaldım," diye devam etti dili dolanarak. "Kime gidebilirdim ki? Herkes Kevin'ın bunu benim yüzümden yaptığını düşünüyor. Ah, hadi içeri gir."

Kadın sallana sallana bizi bir salona aldı. Televizyonlarda ünlülerin sunduğu yemek programlarından biri gösteriliyordu.

Panjurlar neredeyse tamamen kapalı olduğundan oda yarı karanlık durumdaydı, gelgelelim içerinin darmadağın olduğu yine de gözden kaçmıyordu. Her yer boşalmış votka ve kola şişeleriyle doluydu. Dergiler, reklam broşürleri ve mektup zarfları eski bir halının üstüne saçılmıştı. Pencere önündeki bakımsız çiçekler susuzluktan ölmek üzereydi.

İçerisi durulamayacak kadar sıcak ve boğucuydu. Mutfağa giden koridordan çürümüş ve bozulmuş yiyeceklerin yeşilimsi kokusu yayılıyordu. Bu koku, bayat içki bulutuna karışıyor ve sanki elle tutulabilecekmiş gibi havada asılı duruyordu. Bu evin pencereleri belli ki günlerdir, hatta haftalardır açılmamıştı.

David'le aşınmış bir ikili kanepeye oturduk. Ama oturabilmek için öncesinde kanepenin üzerinden birkaç boş çikolata kutusu, iç çamaşırları ve üst üste yığılmış televizyon dergilerini kaldırıp kendimize yer açmak zorunda kalmıştık.

Daha önce televizyonda birçok çöp ev görmüştüm. Klinikte de fareler bastığı için evini boşaltmak zorunda kalan bir kadınla tanışmıştım. Ama bu odaya girince gerçeğe dönüşmüş bir klişeyle karşı karşıya olduğum hissine kapıldım.

Marlene Schmidt kendini karşımızdaki kanepeye bırakırken, "Rahatınıza bakın, etrafın kusuruna bakmayın," dedi. "Yapacak çok işim var ve hiçbirini halledemiyorum. Bir şey içmek ister misiniz?"

İkimiz de başımızı aynı anda hayır anlamında salladık. Bunun üzerine Kevin'ın annesi de başını salladı ve gözlerini televizyona dikti. Ekranda Jenny denen bir kadın sebze doğruyor ve vejetaryen olduğunu anlatıyordu.

Marlene Schmidt'i böyle görmek yüreğimi sızlatmıştı. Bu kadın, kendilerine bir renk bulamadığım ender insanlardandı. Ama Julian'dan farklı olarak bu kadına hangi rengi vermeye çalışsam hemen soluyordu.

Daha yaşlı gibi görünse de kırklı yaşları tamamlamak üzere olduğunu tahmin ediyordum. Gençliğinde sanırım güzel bir kadındı. Ama şimdi sağlıksız bir renge bürünmüş olan yüzü alkol yüzünden kızarmış ve şişmişti.

Kevin annesini bu durumda, bir elinde votka kola bardağı, diğer elinde televizyon kumandası, aklı da sebze doğrayan Jenny diye birindeyken kim bilir kaç kez görmüştü...

David konuyu açınca konuşmayı ona bıraktım. Marlene Schmidt'e baş sağlığı diledi, bunun üzerine kadın, Kevin'ın cesedi gömülmek üzere kendisine hâlâ teslim edilmediği için polise verip veriştirdi.

"Teşhis edilecek daha ne kaldı ki? Biricik evladı canına kıydığında bir annenin neler hissedebileceğinden bunların zerre kadar haberleri yok," dedi. Ama bunları söylerken gözü sık sık televizyona kayıyordu.

Sonra David, Kevin'ın intihar belirtileri gösterip göstermediğini sordu.

"Bu belirtiler öylesine çoktu ki artık üzerinde durmaz olmuştum." Kadın eliyle savuşturduktan sonra bardağını doldurdu. "Beni ne duruma soktuğunu bir an bile düşünmezdi. Durmaksızın dünyanın boktan olduğundan yakınırdı." Derin bir soluk aldı. "Ona hep hayatını yoluna koymasını söylerdim. Ama o ne yaptı? Suçu benim üzerime yıkmak işine geliyordu. Oysa benim durumum da kolay değil."

Ardından annesi, Kevin'ın ölümünden bir gün önce yakında dönmemek üzere gideceğini söylediğini anlattı. Kavga etmişlerdi ancak kavganın nedenini öğrenemedik. Çünkü Marlene Schmidt uzaktan kumandayı eline alıp kanal değiştirdi. "Lanet olası reklamlar!"

Tuvaleti kullanmak için izin isteyince kadın bana koridoru gösterdi.

"Kullanın tabii, tuvalet arka tarafta, banyoda."

Kadını oyalaması için David'e başımla işaret ettim. Eve biraz göz gezdirecektim. David amacımı hemen anlayıp başını salladı.

Marlene Schmidt işaretleşmemizi fark etmemişti.

Kevin'ın odasını bulmakta zorlanmadım. Banyonun hemen yanındaydı. Kevin kapıya muhtemelen şantiyeden çaldığı bir tabela asmıştı.

İŞİ OLMAYAN GİREMEZ!
ANNE BABALAR, ÇOCUKLARINDAN SORUMLUDUR

Acaba Kevin ikinci cümleyle annesini mi kastetmişti? Belki bu cümleyle, kurtulmak istediği berbat aile hayatından annesini sorumlu tuttuğunu göstermek istemişti.

Bir an duraksadım. Öyle ya, ben de onun mahremiyetine girmeye çalışan, "işi olmayan" biriydim. Ama büyükannem şimdi yanımda olsa, *niyetin iyiyse, yasak yoktur*, derdi. Ben de usulca kapıyı açtım ve Kevin'ın dünyasına ayak bastım.

Yüzüme mor renkte, ağır bir tefarik bitkisi kokusu vurdu. Siyah perdeler çekilmişti ve burası da salon kadar karanlıktı.

Ancak evin öteki bölümlerinin aksine Kevin'ın odası kusursuz bir düzen içindeydi. Kevin titizliğiyle kendini sanki evin diğer bölümlerinden soyutlak istemişti.

Anlaşılan kasvetli bir zevki vardı. Bu izlenimimin tek nedeni siyaha boyanmış kitap rafları ve üzerlerindeki plastik kafatasları değildi. Kevin'ın seçtiği filmler ve müzikler de kasvet yayıyordu. Duvarlar boydan boya; *Hellraiser, Yabancı, Yüksek Tansiyon* ve *Sessiz Tepe* gibi korku filmleriyle, dahası Lordi, Marilyn Manson, Sisters of Mercy ve elbette Barlows müzik gruplarının afişleriyle doluydu.

Çalışma masasının üstündeki duvarda birkaç siyah beyaz fotoğraf ile bir kızın kara kalem portresi asılıydı. Resim belli ki Ronja'yı gösteriyordu ve gerçekten çok başarılıydı. Kızın gözleri neredeyse fotoğrafmış gibi canlıydı. Oysa göz çizmek bence çok zor bir işti.

Portrenin altında asılı olan kâğıtta bir şarkıdan alıntı olduğunu düşündüğüm bir metin yazılıydı:

Gördüğüm ve içinde öldüğüm düşlerin
Şimdiye dek gördüklerimin en iyileri olması
Bence gülünç,
Bence acıklı.

Bu şarkıyı biliyordum. Tears for Fears'ın *Mad World* parçasıydı.

Bu satırlar acı ve çaresizlik doluydu. Odaya girecek herkese, burada yaşayan kişinin hayatın içinde kaybolduğunu anlatmaya yeterliydi.

Başımı kaldırıp abajura baktım. Asıldığı noktada tavanın sıvaları kabarmıştı. David anlatmıştı, Julian son anda uğrayıp Kevin'ı ölmekten kurtarmıştı.

Ama benim çardakta gördüğüm Kevin, yaşamaktan bıkmış birine benzemiyordu. Aksine ölüm korkusu içindeydi ve ona yardım etmem için yalvarmıştı.

Ölmek istemek ile ölümle gerçekten burun buruna gelmek herhalde farklı şeylerdir de ondan, diye düşündüm.

Yattığım serviste intihara kalkışan kızlar ve erkekler tanımıştım. Ancak çoğu ölmeyi gerçek anlamda istememişti. Yaptıkları, artık birilerinin onları ciddiye alması için imdat çığlıklarıydı.

Örneğin kafayı çeken ve kendilerinden başka kimseyi düşünmeyen annelerin ciddiye alması için, değil mi Kevin? Belki de o gün seni geç olmadan kurtarabilmesi için Julian'ın evinize uğrayacağı saati seçmiştin, değil mi?

Sonra çalışma masasının üzerindeki fotoğraflara daha dikkatli baktım. Birkaçı farklı mezarlıklardaki aşınmış mezar taşlarını gösteriyordu ama çoğu eski bir fabrikada çekilmişti.

Çelik kazanlar, paslanmış borular görüyordum. Kırılmış camlardan içeri güneş girmişti.

Kevin'ın ışığı ve gölgeleri algılama yetisi yüksekti. Siyah beyaz fotoğraflar çekmek için bu fabrikayı çok beğenmiş olmalıydı. Oraya sıklıkla gitmiş olmalıydı çünkü kimi fotoğrafta yerde karlar varken kimi fotoğrafta binanın tuğlayla örülü ön cephesine çiçek açan dallar ve küçük böğürtlen ağaçları yaslanmıştı.

Kevin'ın dizüstü bilgisayarının üstünde sayfaları açılmış bir Amerika seyahat broşürüyle bir tükenmez kalem duruyordu. Bilgisayarın altındaki sümen rastgele karalanmıştı ama birçok yerinde 666 rakamı dikkat çekiyordu.

Kevin bu rakamı çeşitli boylarda tekrar tekrar yazmıştı. Çoğumuzun düşünürken yaptığı gibi, bazı rakamları üstünden yeniden geçerek kalınlaştırmış, kimi altıların da içini boyamıştı.

Ansızın duyduğum sesle arkama döndüm. David işaret parmağını dudaklarına götürmüş kapı önünde duruyordu.

"Şşşt! Bence gidelim," diye fısıldadı. "Kadın sızdı kaldı. Uyandığında çok saldırgan olur. Bizi burada yakalarsa yanarız. Bir şey bulabildin mi?"

"Bilemiyorum," diye fısıldadım ve duvardaki fotoğraflardan birini aldım. "Haydi gidelim."

39

David'in cipi evimizin önünde durduğunda annem hâlâ işteydi. Bu arada yağmur durmuş, güneş açmıştı. Boğucu yaz sıcağı hızla geri dönüyor, kasabanın üstüne kızgın ve nemli bir örtü gibi yayılıyordu.

"Off, çok bunaltıcı!" David, Miss Piggy'yi aracın arkasından indirmeme yardım ederken iç geçirdi. "Ama o karanlık, havasız evden iyidir."

"Kevin'ın kendini orada her gün nasıl hissettiğini anlayabilirsin o zaman," dedim bisikletimi garaja sokarken.

David arkamdan gelmişti. Çift renkli gözleri merakla yanıp sönüyordu.

"Anladım," dedi. "Az önce otomobildeyken rahatça düşünmek istedin. Ama artık ben de öğrenmek istiyorum. Kevin'ın odasında ne buldun, söyle artık."

Pantolon cebimdeki fotoğrafı çekip çıkardım ve gösterdim. "Bunun nerede çekilmiş olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

David fotoğrafa göz ucuyla bakıp hemen başını salladı. "Var tabii, eski demir dökümhanesi bu."

"Uzak mı buraya?"

"Hayır, değil." David evimizin arkasındaki bahçeyi gösterdi. "Dökümhane şu arkada, sizin eve çok yakın. On yıl ya da daha uzun zaman önce kapatıldı. Bölge tarıma açılacakmış ama sahibi binayı

hâlâ yıkmadı. Sanırım hafriyat temizleme masrafları yüzünden. Yani babam öyle diyor."

David'in gösterdiği yöne bakıp bahçeyi çaprazlama geçtim ve tarlalara baktım. Kuşkularımda haklı olduğumu o anda anladım.

"Bence bu gerçek bir ipucu."

"Kevin'ın oraya saklandığını mı düşünüyorsun?"

"Evet, olabilir. Onu gerçekten gördüysem, ki karşıma çıkanın o olduğundan kesinlikle eminim, o zaman bir yerlerde demektir. Kevin kaçıyordu ve korku içindeydi. Bizim polis çağırdığımız gece ya o eski dökümhaneye sığındıysa? Julian'la onu bütün kasabada aradık ama bu yöne hiç gitmedik. Polis de uğramadı oraya."

David alnını buruşturup bir fotoğrafa, bir de bizim bahçeye bakıyordu.

"Bilemiyorum," dedi sonra. "Nedense tüm bunlardan mantıklı bir sonuç çıkaramıyorum. Kevin neden seni beklemedi? Yardım çağırmadan oraya neden gizlenmiş olsun? Yani günümüzde herkesin cebinde bir telefon varken..."

"Benim yok," dedim ve David'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

"Gerçekten mi?"

"Evet, yok."

"Neden peki?"

"Uzun hikâye." Ona telefon fobimi anlatmak istemiyordum. Üstelik bu fobiyi nereden edindiğimi kendim bile çözmemişken bunu yapmak mantıklı olmazdı. Gerçi bunun Bea'nın telefonuyla ilgili olabileceğini sezinler gibiydim ama içimden o konuyu açmak gelmiyordu. "Sevmiyorum telefonları."

"Öyle olsun," dedi David. Kaçamak yanıt verdiğimi anlamıştı. "Senin olmayabilir ama Kevin'ın telefonu vardı. Bundan kuşkum yok."

"Kim bilir..." dedim omuz silkerek. "Belki şarjı bitmiştir ya da kaçarken telefonunu düşürmüştür. Ama şu an bunun önemi

yok. Demir dökümhanesinde saklanıyor olma ihtimali çok daha önemli şimdi."

David yanaklarını şişirdi ve nefesini hızla verdi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Minibüste yanan Kevin değilse o zaman başka biri öldü. Kevin'ın peşinde gerçekten biri varsa, bu kişi gözüne şimdi seni kestirdi ve çok tehlikeli şeyler olabilir demektir."

Başımı sallamakla yetindim ama David yüksek sesle iç geçirdi. "Çok boktan bir durum! Ben nelere bulaştım böyle?"

"Bana katılman gerekmiyor David. Tehlikeli olduğunu düşünüyorsan seni anlayabilirim, benimle..."

"Saçmalama! Sana yardım edeceğim tabii ki. Ayrıca başka bir seçeneğim de yok. Zaten girdim bu işe artık, öyle değil mi?"

David yanıtımı beklemeden cipin yanına gidip gıcırdayan sürücü kapısını açtı.

"Hayır, David, dur! Yürüyerek gidelim. Kevin'ın o gece yürümüş olması gereken yola bakarak ilerleyelim."

"Olur." David torpido gözünü açıp karıştırdı ve bir el feneri bulup çıkardı. Feneri kaldırıp bana doğru salladı. "Sanırım buna ihtiyacımız olacak."

Uzun el fenerine bakıp başımı salladım. Bize yalnızca fabrikanın içinin karanlık olması durumunda yardımcı olmayacaktı.

Zor durumda kalırsak bu lambayla kendimizi savunabilirdik.

40

Bahçemizin arka kısmı parmaklıklarla çevrili değildi. Evin eski sahibi orada çalılardan bir çit oluşturmuştu fakat çitler yeterince sık değildi. Alçak çalılıkların ona engel oluşturmayacağını Kevin'ın karanlıkta bile görmüş olması gerekiyordu.

Çitlerin arkasında boş bir arsa vardı. Onun biraz ilerisinde ise önce tepeye doğru çıkan, sonra da karşı yönden çakıl taşlı tarla yoluna inen bir patika keşfetmiştik.

Kevin gerçekten bu yolu kullandıysa, kısa bir süre sonra gözden kaybolmuş olmalıydı. Çünkü polisler onu aradıysa bile tepe, Kevin'a siper olmuştu.

Yürümeyi sürdürürken tarlaların ortasına kurulu demir dökümhanesini uzaktan gördüm. Eski binanın pas kırmızı tuğlalarıyla kapkara çatısı akşam güneşi altında parlıyordu.

Dökümhaneye inen yol eğimli olsa da düzgündü. İnsanı tökezletecek tümsekler ve çukurlar yoktu. Gerçi onu gördüğümde Kevin iyi durumda değildi ancak tepeyi aştıktan sonra bu yolu fazla sorun yaşamadan yürümüş olmalıydı.

David hiç sesini çıkarmadan peşimden geliyordu. Sonra ansızın durup çevresine bakındı.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey." Eliyle savuşturdu. "Tuhaf bir duygu sadece."

"Nasıl bir duygu?"

"Sanki gözetleniyormuşuz gibi hissettim."

İkimiz de çevremize bakıp araziyi gözlerimizle taradık.

"David, burada kimse yok. Duyguların seni yanılttı mutlaka."

"Ama genelde yanıltmaz," dedi ve gözlerini benden kaçırdı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor tabii."

"Yani, şey... biliyorum, beni ilgilendirmez ama..."

"Ama?"

"Sen ve Julian..." Çekingenlikle kulak memesini çekiştirdi. "Sen... Yani... Ona âşık mısın?"

Sırıttım. "Off David, hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Çekinerek gülümsedi ve omuzlarını silkti. "Merak ediyorum işte."

"Peki o halde söyleyeyim, Julian ve ben yakın arkadaşız, seninle olduğumuz gibi."

Söylediklerim tam olarak gerçekleri yansıtmıyordu ama yanıtım David'in hoşuna gitmiş olmalı ki yüzünde yeniden o kendinden emin David sırıtması belirdi. "Süper, desene hâlâ şansım olabilir."

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. "İnan bana, şu aralar daha fazlasına hazır değilim. Hayatım yeterince karmaşık zaten. Hadi yürü şimdi, biraz daha oyalanırsak hava kararacak."

David elindeki büyük feneri kılıç gibi havaya kaldırıp önden yürümeye başladı ve, "Hiç üzülme, güzel kız," dedi. "Cesur beyaz atlı prensiniz sizi canavarlardan koruyacaktır."

Yine kendimi tutamayıp güldüm ve David'i izledim. Eski dökümhaneye yaklaştıkça ruh halim bozuluyordu.

İçimi kemiren bir duygu, karanlık bir içgüdü gibi mideme çökmüştü. Bu arada güneş epeyce alçalmıştı ve dökümhane binasının gölgesi tarlaların üzerine yayılmıştı. Ağustos böceklerinin cırla-

malarının burada tehditkâr bir havası vardı ama sanırım yalnızca bana öyle geliyordu.

Çürümüş parmaklıklı kapının önüne geldiğimizde bir kez daha çevreme bakındım. Şimdi bende de izlendiğimize dair bir duygu uyanmıştı.

Ama görünürde kimse yoktu.

Acaba bizi kırık camların ardından Kevin mı izliyor, diye düşünmeden edemedim.

41

Pas kırmızısı. Evet, ilk bakışta bu eski binayla bağdaştırdığım renk pas kırmızısı oldu. Ayrıca henüz kapının önüne bile ulaşmadan küf ve çürük kokusu almıştım.

Kapı kemerinin üzerindeki ULFINGEN DEMİR TESİSLERİ tabelası 1876 yılından kalmaydı ve gerçekten de tarihî görünüyordu. Anlaşılan bina pek elden geçirilmemişti.

Bekçi kulübesinin çatısı çökmüş, camları patlamıştı. İçeriyi ısırgan ve çeşitli otlar sarmıştı.

Üzerinde GİRMEK YASAKTIR tabelasının asılı olduğu ve bana hemen Kevin'ın odasını anımsatan kapı, içler acısı bir durumdaydı. Menteşelerden çıkıp yan olarak asılı kalmış, alt kısmı toprağa gömülmüştü. Ama yine de fabrika bahçesine rahatça girebilmemizi sağlayacak kadar aralıktı.

Fabrikanın faaliyeti durduktan sonra da bu bahçede çeşitli partiler düzenlenmiş olmalıydı. Ateş yakılmış iki yer, paslanmış kola kutuları, çok sayıda sigara izmariti, pizza kartonları ve her yere saçılmış çöpler dikkatimi çekti

Arazi gözüme çok büyük göründü. Ayrıca kırmızı tuğlalı geniş atölyeden oldukça etkilenmiştim. Aradan geçen yüz elli yıldan fazla süre taş binayı yıpratamamıştı. Bina yüzeyindeki püskürtme

boyalarla yazılmış yazılara bakılmazsa taşlar hâlâ örüldükleri yıllardaki özelliğini taşıyordu.

Buna karşılık pencerelerde tek bir sağlam cam kalmamıştı ve binayı çevreleyen siyah çatı oluğu da pastan dökülüyordu.

David ana binanın yanındaki iki depo barakası ile büroların yer aldığı alçak yapıyı gösterip, "Nereden başlayalım?" diye sordu.

"Belki önce şuradan," dedim ve avazım çıktığı kadar, "Kevin!" diye bağırdım.

David yanımda önce korkuyla irkildi ama sonra o da seslenmeye başladı.

"Kevin! Hey, neredesin? Çık dışarı! David geldi!"

Birkaç kez bağırdıktan sonra bir yanıt alabilmek için susup bekledik. Ama çıt çıkmıyordu. Kevin de ortalıkta yoktu.

Çevremiz ağustos böceklerinin cırlamalarıyla sarılmıştı. Arada bir de bir kuş cıvıldıyordu.

"Ne diyorsun," dedi David usulca. "Acaba aradan geçen süre içinde ölmüş müdür? Sen çok hastalıklı göründüğünü söylemiştin."

Bu düşünce az önce beni de buz gibi sarıp sarmalamıştı. "Umarım öyle değildir," diye fısıldadım.

"Umarım." David biraz titriyordu. "Kömürleşmiş cesedi göl kıyısında daha yeni gördüm. Bu manzara bana yüz yıl yeter."

"Mutlaka yaşıyordur," dedim. Kendimi de ikna etmek için sesimi bu kez yükseltmiştim. Oysa söylediğimden hiç de emin değildim. "Hadi gel de araştıralım."

David önce duraksadı ve zaten solgun olan rengi daha da attı. Sonra alnını buruşturup bakışlarını iç avluda gezdirdi.

"Oldukça geniş bir arazi. Ne dersin, iş bölümü yapalım mı?"

"Sakın ha, beyaz atlı seni! Burası tek başıma kalmaya cesaret edemeyeceğim kadar korkutucu bir yer."

David gülümsedi ama kendini buna zorladığı belliydi. "Doğrusunu istersen bence de öyle. O halde küçükten başlayarak sırayla ilerleyelim. Önce idari binaya girelim."

Biraz rahatlamıştım. David'in peşine takıldım. Alçak binanın camları kırılmıştı, biz de pencerelerinden birinden içeri girdik. Burada saklanmaya uygun bir yer yoktu. Yırtılmış bir deri ceket ile çoktan sönmüş bir ateşin küllerine bakılırsa buraya yıllardan beri kimseler girmemiş gibiydi.

David ceketi ayakkabısının ucuyla yerden kaldırırken, "Kesinlikle Kevin'a ait değil," dedi. Şimdi ceketin sırtındaki yazıyı okuyabiliyorduk: BON JOVI FOREVER.

"Kevin, Bon Jovi dinlemektense kulaklarını kestirirdi."

"Yani..." dedim omuzlarımı silkerek. "O kadar da kötü değiller bence."

"Yorum yok."

Pencereden girdiğimiz gibi dışarı çıktık ve iki depo hangarına yöneldik. Buraları arayıp taramak kolaydı çünkü her bir barakanın içinde beyaz boyaları dökülmüş, dörder adet kocaman metal iskeleler vardı. İskeleler bana devasa balık kılçıklarını çağrıştırmıştı. Bunların içinde eskiden muhtemelen çubuklar ve borular depolanıyordu.

Her iki hangarın da çatıları delik deşikti. Açık yerlerden içeriye sızan kızıl akşam güneşi, sahneye gerçeküstü bir görüntü katıyordu. Sac duvarları yalayan meltem, kulağa fısıltı gibi geldiği için bu izlenimi yoğunlaştırıyordu.

Fısıltı, *git buradan Doro. Git buradan,* der gibiydi.

Ellerimi kulaklarıma bastırma ihtiyacı duysam da buna direndim. Zaten bir yararı olmazdı. Dikkatimi aramaya vermek için mücadele ettim.

Öteki depo hangarının kum zemini ayak izleriyle doluydu. Çoğu köpek ve tilkilere ait olmalıydı. El fenerini kullanmamıza karşın kendimizinkiler dışında insan ayak izlerine rastlayamadık.

"Anlaşılan buraya da girmemiş," dedi David. "Bu durumda doğruca atölyeye gidiyoruz. Oraya girmeyi hiç istemiyorum ama böyle olacağı aklıma gelmişti."

Ben de aynı şeyleri düşünüyordum çünkü doğruyu söylemek gerekirse büyük hangarın dehşet verici bir görüntüsü vardı. Terk edilmiş karanlık bir kiliseye benziyordu.

"Hadi o zaman, David. Bir an önce girelim de bitsin."

Geniş kemerin altında bulunan demir kapıdan girdik. Kapıyı açarken pas içindeki menteşeler büyük bir gıcırtı kopardı. Gürültü, beton zeminde attığımız her adım gibi yüksek duvarlarda ürpertici bir şekilde yankılandı.

Buranın çatısı da delik deşikti ve şimdi epeyce zayıflamış olan akşam güneşi bu deliklerden içeri süzülüyordu. Ama taş duvarlardan boğucu bir serinlik yayılıyordu.

Bir mozolenin içi gibi, diye düşündüm. Oysa böyle bir mezarı olsa olsa televizyonda görürdüm.

Kendimi çevreye bakınmaya zorlayarak bir iz bulmaya çalıştım. Buraya kısa bir süre önce birinin girdiğini gösteren bir işaret peşindeydim. Gelgelelim insan bu koskoca hangarın neresine bakacağını bile şaşırıyordu.

Dökümhane devasa kazanlar, borular, iş tezgâhları, masalar, dolaplar, demir merdivenlerle doluydu ve sanki duvarlardaki ölüm sessizliğinden kurtulmak için eskiden burada çalışmış işçilerin dönmesini bekler gibiydi.

Az önce gezdiğimiz depolarda olduğu gibi burası da pas kokuyordu. Ama burnuma ayrıca kurumuş yaprak, toprak ve çürük

kokusu da geliyordu. Bu kırmızıya çalan kahverengi, küflü kokunun midemi kasmaya başladığını hissediyordum.

Etrafa bakınıp Kevin'ın adını tekrar tekrar seslenirken onun fotoğraf çekmek için buraya neden sıklıkla geldiğini anlayabiliyordum. Eski dökümhane istediği kadar ürkütücü olsun (ki bir zamanlar gürültülü bir yaşamın sürdüğü ama sonra terk edilmiş bir yer bence herkese ürkütücü gelir) bu hangarın büyüleyici bir yanı da vardı.

Burada insanların yıllar önce yarattığı şeyler, doğanın gücüyle karşı karşıya gelmişti. Beton zemin birçok yerden çatlamış, aradan otlar fışkırmıştı. Hepsi uzamış ve paslı borulara dolanarak devasa çelik kazanların çevresini ve taş duvarları sarmıştı. Otların araları örümcek ağlarıyla örülüydü. Her yerde sinekler ve sivrisinekler uçuşuyordu. Çatı kirişlerine kuşlar yuva yapmıştı ve pencerelerden birinden meşe ağacının bir dalı içeri girmişti. Ağacın kökünün yarısı toprağın içindeydi, yarısı da eski bir iş tezgâhının ayaklarına dolanmıştı. Elli yıl kadar sonra burada gerçek bir ağaç kök salmış olurdu herhalde.

İnsanların nesli tükendikten ya da biz kendimizi bir şekilde yok ettikten sonra dünya herhalde böyle görünecek, diye düşündüm.

Kevin'ın fotoğraflarıyla anlatmaya çalıştığı buydu belki de. Fotoğrafların her biri nesnelerin yıkılışını yansıtan çok önemli birer sanat eseriydi.

David, en son olarak araştırdığımız iki çelik kazanın arasından doğrulurken, "Kevin bu hangarda değil," dedi. Kafesli bir asansör boşluğunun yanından, karanlığa doğru inen bir merdiveni gösterdi. "Şimdi bir tek zemin kat kaldı."

Bodruma inmenin düşüncesiyle ürpererek yutkundum ama sesimi çıkarmadım. Buraya gelmek benim fikrimdi ve madem başlamıştık, sonunu da getirecektik.

Kevin'ı aşağıda arama fikrinden David'in de huzursuz olduğu açıkça belliydi. Orada belki de Kevin'ın cesedini bulacaktık.

Bu arada dışarıya akşam karanlığı çökmüştü ve birazdan gece olacaktı. Duraksayarak da olsa merdivenlerden inmeye başladık ve bodrum katının çok büyük olduğunu anladık. Buraya saklanmış birini bulmak kolay olmayacaktı.

Rahatsız edici serinlik her adımla birlikte yoğunlaşıyor, aşağıya ulaştığımızda grimsi yeşil küf ve nem kokusuyla birleşiyordu.

Karanlık koridorlardan birinden damla sesleri ve ürkmüş farelerin ciyaklamalarını duydum.

"Fareden nefret ederim," diye mırıldandım kendimle konuşur gibi.

"Ben de," diyen David, feneri iki yöne ayrılan ve sol tarafta yeniden çatallaşan koridora tuttu. Bodrum katı dökümhanenin tamamını kapsıyordu.

David, "Lanet olsun," diye çıkıştı. "Tam bir labirent burası. Nereden başlayacağız şimdi?"

"Feneri şuraya tutsana, burada bir şey var," dedim duvarı göstererek.

"Personelden başlayalım," diye önerdim ve David de sesini çıkarmadan elinde feneriyle önümden yürüdü. Beyaz atlı David şimdi yine korkak ve sıska bir oğlana dönüşüvermiş, solgun yüzündeki çiller bile sanki sönükleşmişti.

Toplu kullanılan geniş bir duş alanının ve tuvaletlerin önüne gelmiştik. Her iki alanın zeminine mavi fayanslar döşenmişti, her

yer kir içindeydi ve yosun kaplıydı. Burada eminim artık kimse duş almak istemezdi.

Sonra büyük bir salona girdik. Burası hem dinlenme yeri hem de soyunma kabinlerinin bulunduğu bir alandı. Duvarlara boydan boya metal dolaplar yerleştirilmişti. Ortadaki büyük masanın çevresinde de çok sayıda sandalye vardı.

Burası bütün arazi üzerinde bana en az boğucu gelen yerdi. Bunun nedeni, bir miktar gün ışığının içeri girmesini sağlayan tavandaki küçük pencereler olmalıydı.

Üstelik burası üst kat ve yandaki duş alanı kadar harap durumda değildi. Gerçi yerler yine burada da çöp ve kurumuş yaprak doluydu ama masa, sandalyeler ve dolaplar sağlam sayılırdı. Dahası, dolap kapaklarının çoğunun üzerindeki asma kilitler, koridor boyunca yerde duran demir çubuklar kadar paslanmamıştı.

Arka duvarda (izinsiz giren bir ziyaretçinin üstüne FUCK YOU! yazdığı) bir kara tahta, çoktan durmuş bir saat, üzerini toz kaplamış resimli bir takvim (*Stars and Girls 1995)* ve üzerine dart oklarının saplanmış olduğu bir mantar pano asılıydı.

"Kevin buraya gelmiş olabilir," dedim ve odanın boz rengi sessizliğine yayılan sesimin yüksekliğinden kendim bile irkildim.

Takvimin yapraklarını merakla çeviren David *(erkekler böyledir işte)* dönüp bana baktı.

"Bunu nereden çıkardın?"

"Bilmiyorum. Öyle bir duygu işte. Bazen başkalarından daha fazla şey gördüğüm olur, biliyor musun?"

David'in bakışlarını görünce, az önce söylediklerimin yoruma açık olduğunu hemen anladım.

"Hayır, halüsinasyonları kast etmiyorum. Bende sineztezi var."

"Sinestezi..." diye tekrarlayıp başını salladı. "Evet, tabii."

Bunun nasıl bir şey olduğunu sormadı çünkü yanlış bir şey söylemekten korkuyordu.

"Bunlar bazen başkalarından daha çok şeyi algılayabilen insanlardır," diye açıklama yaptığım sırada önsezimin nedenini ansızın anladım.

Kevin'ın odasındaki fotoğraflardan birinde gördüğüm bir şeydi. Bunun bir anlamının olup olmadığı konusunda önce kararsız kaldım ancak sonra iç sesim bana fısıldadı ve bu ses bu defa bana aitti.

İyice baksana Doro! Evet, fark ettin değil mi?

Metal dolapların hepsinin kapaklarına siyah plakalar iliştirilmişti. Üzerlerinde 1'den 70'e kadar beyaz rakamlar yazılıydı. Dönüp 66 numaraya baktım. Bu numarayı taşıyan dolap hemen sağımda yukarıdaydı, böylece önsezimde haklı olduğumu anladım.

"İşte bu!" diye bağırdım. "Bunu Kevin yaptı, her türlü iddiaya varım."

"Neyi?"

David koşarak yanıma geldi. Plakanın üzerine kara tahta tebeşiriyle çizilmiş üçüncü altı rakamını gösterdim.

"Altı yüz altmış altı," dedim. "Bu rakamı sümenin üzerine de yazmıştı. Hem de birçok kez."

"The Number of the Beast," dedi David.

"Ne?"

"Iron Maiden grubunun albümü işte, Kevin bayılırdı. Metalciydi o, bir de şu şeytana tapma ıvır zıvırına çok düşkündü."

Başımı kaldırıp yan yana dizili altılara bakarak, "Şeytan..." diye fısıldadım. O sırada istemsiz olarak bir adım geri gittim ve bir ayağım yumuşak bir şeye takıldı.

Arkama dönüp korkuyla yere baktım ve çığlığı kopardım.

Üzerine basmaktan son anda kurtulduğum fareden geriye gözsüz bir kafa, tüylerinin ve iskeletinin bir kısmı kalmıştı. Kuyruğu ısırılıp yenmişti ve kadavranın iç kısımlarında iri iri kurtlar geziniyordu.

Öğürdüm, elimi ağzıma bastırdım ve yan taraftaki tuvaletlere koştum. Lavaboya son anda yetiştim ve boğazım yanıp dizlerimin bağı çözülünceye kadar tekrar tekrar kustum.

Sonra David'in yanına döndüm. Kibarlık yapıp arkamdan gelmemişti. Bacaklarım hâlâ titrediği için yürürken duvara tutunuyordum.

"Biraz daha iyi misin?"

"İdare eder."

Farenin dolabın yanında yattığı yere baktım. Ona bir daha yaklaşmak istemiyordum ama yok olmuştu.

"Merak etme," dedi David. "Ayağımla şu köşeye fırlattım, üzerini de kâğıtla örttüm. Bakma oraya."

"Teşekkür ederim," dedim titrek bir sesle. Hastanedeki yeme bozukluğu olan oda arkadaşım beni görse, *boğazın kusmaktan yara olacak,* derdi. Bu konuda çok deneyimliydi.

Fare ölüsünü unutmaya çalışırken 66 numaralı ama sonradan 666 numaralı olan asma kilide uzandım. Kilitliydi. Tutup sarstım.

"Hiç uğraşma, ben denedim," dedi David. "Bu kilit diğerlerine göre daha yeni. Yerinden kımıldamıyor."

"Daha iyi ya."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğim ortada," dedim. "Yeni bir kilit, üçüncü bir altı rakamı, demek ki içeride bir şey var. Ve de Kevin koymuş."

"Evet, ama..." David'in yüzünde umutsuz bir ifade belirdi. "Bu lanet olası şeyi nasıl açacağız peki?"

"Koridorun başında, merdiven ağzında..." dedim kapıyı göstererek. "Yerde demir çubuklar vardı. Belki dolabın kapağını onlarla kırabiliriz? Teneke pek sağlama benzemiyor. Hem sen bir kahraman değil miydin?"

David hafif de olsa gülümseyebilmek için yüzünü çarpıttı. Sonra dolaba işaret etti.

"Kevin şeytanın birinden kaçıyorsa..." dedi. "Burada da Şeytan'ın peşine düşmesine neden olan bir şeyi sakladıysa o zaman polisi aramamız daha doğru olmaz mı?"

"Elbette öyle yapacağız. Ama önce dolabın içinde ne olduğunu öğrenmeliyiz. Sana inanmaları için elimizde bir kanıt olmalı. Dolap boşsa, üstelik yanında ben varsam, bundan sonra kimse tek bir sözüne bile inanmaz. Polisin gözünde hortlak gören kafayı yemişin biri olduğumu unutma. Sen de aynı duruma düşmemelisin."

David'in gözlerinde sanırım hayranlık vardı. "Çok soğukkanlısın."

"Başka çarem yok," dedim. "Tek seçeneğim, hakkımdaki fikirlerini değiştirmeleri için polislere aksini kanıtlamak."

David, el fenerini saldırıya geçecekmiş gibi kaldırıp, "Tamam," dedi. "O halde beyaz atlı kahramanımız şimdi zifiri karanlık canavar mağarasına dalar ve demiri getirir. Solgun yüzlü prensesin o süre içinde bir sandalyeye oturup dinlenmesi gerekiyor. Kusura bakma ama yine kusacakmış gibi bir hâlin var."

"Tamam, ben de seni seviyorum," dedim sırıtarak. "Ama karanlık iyice bastırmadan acele et bakalım."

David kapıya doğru yürüdü, sonra bana doğru dönüp Schwarzenegger pozu verdi. "I'll be back,"[3] diye Terminatör'ün Alman aksanlı İngilizcesini taklit etti.

Sonra köşeyi dönüp kayboldu.

---

3 (İng.) Geri döneceğim. (ç. n.)

42

Masanın altındaki sandalyelerden birini çektim, üstündeki onlarca yıllık tozu silip oturdum. Sonra başımı kaldırdım, kapalı dolaba bakarken şakaklarımı ovdum.

Midem hâlâ bulanıyordu. Kustuğumdan beri baş ağrım geri dönmüştü, boğazım yanıyordu. Keşke yanıma su alsaydım, diye düşündüm.

David'in adımları koridorda önce yankılanıp ardından kesildikten sonra dinlenme salonunu boğucu bir sessizlik kaplamıştı. Tepedeki camları patlamış küçük pencerelerden içeriye doğru esen rüzgârın sesi duyuluyordu yalnızca.

Şakaklarım gitgide daha hızlı atıyordu, sanki bir şey kafamın içinden dışarı çıkmak ister gibiydi. Öyle bir şey ki...

Yukarıya, Kai'in o renkli kuklanın asılı olduğu odasına çıkıyorum. Kai yırtınırcasına ağlamaya devam ediyor.

"Anne! Annemi istiyoruuuum!"

Başımın içi öfkeden koyu kırmızı. Bea'nın telefonu bardağı taşıran son damla oldu.

Bir daha telefonu asla açmayacağım, *diye içimden yemin ediyorum.* Lanet olası hain!

Bana yaptıkları için Bea'dan nefret ediyorum. Bu cadaloz oldu olacak kalbimi göğsümden çıkarıp alsın ve yere atıp üzerinde tepinsin!

Ben'den de nefret diyorum. Demek bana karşı ciddi değilmiş. Duygularımla oynamış... Beni önemsemiş olsaydı, en yakın arkadaşımla (ki artık değil) öpüşüp koklaşmazdı.

Bea'nın dili dolanarak, "Elini kazağımın içine soktu," demesi kulağımda yankılanıyor, bu sahneyi düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Ağlamak istiyorum ama olmuyor. Bir şey durduruyor beni ve bu şeyin çılgınlık derecesinde öfke olduğunu kavrıyorum.

Sonra Kai'in odasının önünden geçip kendi odama giriyorum ve Ben'in gülümsediği portreyi hırsla elime alıyorum. Birkaç dakika öncesine kadar hoşuma gidiyordu bu resim. Çünkü Ben hoşuma gidiyordu. Ama şimdi bana yalnızca itici geliyor. Öylesine itici ki nefret dolu bir çığlık eşliğinde parçalıyorum.

Yırttığım parçaları, yeniden ve yeniden parçalıyorum, sonunda halının üzeri kâğıt parçalarıyla kaplanıyor.

"Anneee!"

Şu Bea fahişesi ile Ben salağına duyduğum öfke yetmiyormuş gibi, Kai'in çığlıkları sağlam kalmış son sinirimi de koparıp atıyor.

"Sus artık!" diye ciyaklıyorum. "Sus diyorum sana!"

Ayağımı yere vura vura koridoru geçip Kai'in odasının önüne geliyorum, kapıyı hiddetle açıp içeri giriyorum.

Kai karyolasında ayakta durmuş, elleriyle ahşap çubukları kavramış. Parmaklıklar ardındaki mahkûmlara benziyor. Başı bağırmaktan kıpkırmızı kesilmiş, gözleri inat uğruna döktüğü gözyaşlarından şişmiş ama hâlâ ağlıyor. Hatta ben yanına geldiğim **için şimdi daha da yüksek sesle bağırıyor.**

Öfkemden alt dudağımı ısırıyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve sırtımı duvara bastırıyorum.

Sonra ağlamasını sanki bu yolla kesebilecekmişim gibi gözlerimi Kai'a dikiyorum. Ama o sinir bozucu bir şekilde bağırmayı hâlâ ve hâlâ ve hâlâ sürdürüyor.

Yumruklarımı sıkıyorum ve bütün bedenim titriyor. Ve sonra...

Sonra ne oldu? Bilmiyordum. Anımsamak ve o sahneyi gözümün önüne getirmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım başaramıyordum.

Beynimin içindeki o kalın ses, *sonrasında olanları pekâlâ biliyorsun,* diyordu. *Hem de çok iyi biliyorsun! Hadi, anımsa! Ne yaptın sen Doro?*

43

Arkamda duyduğum hışırtıyla hemen döndüm. David'in fareyi fırlattığı köşeden geliyordu. David fare leşinin üstüne duvar panosundan aldığı bir gazete kupürünü örtmüştü. Kâğıdın ortasında dart okunun deliklerini görebiliyordum.

Kalbim, nedenini açıklayamadığım bir korkuyla yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Oysa görünürde bir şey yoktu.

Rüzgârdan oluyor, diye kendimi yatıştırmaya çalıştım. *Üstteki pencerelerin kırık camlarından içeriye vuran rüzgârdan oluyor.*

Hayır, bu kadar basit değildi, gazete kâğıdı yalnızca yukarıdan havalandırılmıyordu, *alttaki* bir şey de onu hareket ettiriyordu.

Kurtlar!

Boğazımın içinin yeniden ekşidiğini duyumsadım. Başımı hemen çevirip bir kez daha o karanlık tuvalete koşmak istedim. Sanırım yine kusacaktım ancak midemde dışarı çıkacak bir şey kalmadığını da biliyordum. Ama ne ayağa kalkabildim ne de başımı çevirebildim. Sanki gözüm o sararmış ve şimdi açıkça hareket eden kâğıt parçasına yapışıp kalmıştı.

Kâğıdın altında bir şey vardı. Ve bu şey kurtlardan büyüktü. Dahası fare ölüsünden bile büyüktü. Bu...

Bir eldi!

Hayır, iki eldi!

Uzanıp kâğıdı yana savurdular. Şimdi fare kaybolmuştu, onun yerine beton zeminden bir kafa çıkıyordu. Kafa sanki akışkan, kurşuni renkte bir maddenin içinden yükseliyor gibiydi. Kendini gitgide yukarı doğru itiyordu. Sonunda yüzü tanıdım.

Kai'dı bu.

İki küçük eliyle betondan destek alarak diplerden yükseliyor ve bana bakıp haince sırıtıyordu. Sanki koyu bir sıvının içinden bir şey çekiliyormuş gibi şapur şupur sesler çıkarıyordu.

Tiz bir çığlık atıp oturduğum yerden fırladım, arkamdan sandalyenin gürültüyle devrildiğini duydum. Ama kardeşimden gözümü bir an olsun ayıramadım. Kai şimdi birkaç metre ötemde duruyor, sarı saçlarına bulaşan kurşuni maddeyi eliyle siliyordu. Oysa bu madde aslında sert beton zemin olmalıydı.

Kai şimdi ağzını yayarak bir kez daha sırıttı. Ağzının içinde onun yaşına göre çok büyük olan bir dizi çürük diş göründü. Oysa Kai'ın beyaz, küçücük süt dişleri vardı. Ağlarken ağzını ardına kadar açtığı için dişlerini görebiliyordum.

Hayır, bu o değil!

Bu Kai değil!

"Sen Kai değilsin!" diye haykırdım ona. "Seni görmüyorum! Çünkü yoksun!"

"Elbette görüyorsun beni," diye gürledi Kai'a benzeyen şey. Ses öylesine kalındı ve içi öylesine boştu ki sanki cehennemin derinliklerinden yükseliyordu. "Seni götürmeye geldim, ablacığım! O zaman bana yaptıklarına birlikte bakabiliriz. Sonsuza kadar!"

Hareket edemiyordum, felç olmuştum âdeta. Ama bağırabiliyordum. Bağırdım da.

Korkuyla haykırırken Kai'ın küçük ellerinin beni gelip yakalamasını, o dehşet verici sesin geldiği yere, derinlere çekmesini bekliyordum.

Gözlerimi iri iri açıp mora çalan yüzünün, yüzüme yakınlaşacağı ana kendimi hazırladım.

Tam o sırada hayalet yok oldu.

Kai gitmişti.

Yerdeki delik de.

Şimdi yerde yine fare ölüsü yatıyor, üzerinde kurtlar geziniyordu. Bu tabloyu gördüğüme neredeyse sevinmiştim.

Gazete kâğıdının parçaları tepedeki kırık camdan içeri esen akşam rüzgârıyla uçuşuyordu. Kâğıt önce hışırdadı, sonra duvara yapıştı.

Kesik kesik soluyarak öylece durdum. Kalbim çılgınca atarken az önce yaşadıklarımı kavramaya çalıştım. Kai'ın bana yeniden görünmesi yaşadığım stresle ilgili olmalıydı.

Bunun şaşılacak bir yanı yok, diye düşündüm. Çok zor bir gün geçirmiş, tükenmiştim. Soyunma odasının birinde çırılçıplak kalmış, yardım çağırmak zorunda kalmıştım. Dahası az kalsın işimi kaybedecektim, herkesin öldü sandığı bir çocuğun odasına girmiştim, şimdi de dışarıdan baktığımda bile gözüme tekinsiz görünen bir demirhanenin bodrumunda tek başıma kalmıştı. Ayrıca saat epeyce geçti ve birazdan her yer kapkaranlık olacaktı.

Bütün bunlar ağır stres altında olduğumu gösteriyordu.

Dinlenme salonu kan kırmızı bir renge bürünmüştü. Dışarıda güneş batıyordu. Birazdan hava kararacaktı ve ben eski bir demir dökümhanesinde bir fare ölüsü ve üzerindeki canlı arkadaşlarıyla birlikte oturuyor olacaktım.

"David!" diye bağırdım koridora doğru. "David, nerede kaldın, Tanrı aşkına?"

Kapıya doğru yürüdüm ama yanıt alamadım. Karanlık koridora ölüm sessizliği çökmüştü.

"David, bırak şu boktan işi, gel artık!"

Uzaktaki bir farenin ciyaklaması dışında çıt yoktu.

"David, hadi ama artık! Hava kararıyor, el feneri olmadan seni arayamam. Buradan çıkmak istiyorum artık."

Yine ses yoktu.

Bu işte bir şeyler var. Çoktan dönmüş olmalıydı.

Beni bırakıp gitmiş olabilir mi?

Hayır, asla yapmaz bunu. Tamam, cesurluk abidesi değil ama yine de beni bırakıp kaçmaz.

"David?" sesim heyecandan titriyordu. "Merdivene doğru geliyorum. Oralarda bir yerdeysen ışığı bana doğru çevir. Beni duymuyor musun sen? Pislik yapma David!"

Hâlâ yanıt alamıyordum. Yine titremeye başlamıştım ama bu kez korkumun daha gerçekçi sebepleri vardı.

Orada öylece durmanın bir yararı yoktu. Buradan çıkmalıydım ama öncesinde o dolabın içinde ne olduğunu öğrenmeliydim.

Bundan da önemlisi, önce David'i bulmalıydım!

Bir elimi duvara sürterek koridorun karanlığında ilerlemeye başladım ancak birkaç adım sonra dinlenme salonundan sızan hafif ışık da yok olmuştu.

Öteki elimi ileriye doğru uzatıp çekinerek de olsa yürümeye devam ettim. Tanımadığı bir yerde yolunu bulmaya çalışan kör biriydim sanki. Körlerle ilgili her zaman söylendiği gibi, bu karanlığın içinde kulaklarımın her zamankinden daha iyi duyduğu izlenimine kapıldım. Işık altında olsam belki de duyamayacağım sesler geliyordu kulağıma.

Yukarılarda bir yerde hava akımı fısıldar gibi sesler çıkarıyor, yanımdaki taş duvarda usul usul bir şey sürünüyordu. İşçilerin duşlarından su damlıyordu. Bir hışırtı ve çıtırtı vardı, mutlaka farelerden geliyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Burada binlerce fare olmalıydı.

Mutlaka böcekler, örümcekler, solucanlar da vardır. Sonra kurtlar ve de...

"Kes artık!" diye kafamın içindeki sese emrettim ve kendimi yaşadığım bir güzelliği anımsamaya zorladım.

Julian ve ben duvarın tepesinde...

Evet, şimdi renklerini göremesem de bu güzel bir tabloydu. Titreşiyor ve gitgide soluyordu. Bozuk bir televizyonda olduğu gibi. Bu bodrumda açıkçası çok korkuyordum.

Sık sık durup derin soluklar aldım ve düşe kalka koşarak kaçmanın aptalca olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama içimden, bir nebze ışık buluncaya kadar koridorda hızla koşmak geçiyordu. Aydınlığı ve güneşi böylesine özlediğim bir an daha önce hiç olmamıştı.

Derken önümde soluk bir ışık görür gibi oldum. Yerde uzanan tuhaf bir ışık huzmesiydi bu.

Adımlarımı hızlandırarak ışığa doğru koştum.

Yerde el fenerini görünce irkildim. Sonra yanında hareketsizce yatan bedeni fark ettim.

"David! Olamaz... David!"

Dördüncü Bölüm

GERÇEK RENKLER

44

Her yer kan içindeydi. Karanlık koridorda, kanlar David'in başına dökülmüş yağ gibi simsiyah duruyordu.

Uzun bir aradan sonra ilk kez cep telefonu kullanmıştım. Telefonu David'in pantolon cebinde bulmuş, merdivenleri koşarak çıkmış ve bağlantı sağlanıncaya kadar binadan uzaklaşmıştım.

İmdat numarasını çevirmiş, ambulans ve polis gelene kadar dökümhanenin kapısında beklemiştim. Sonra onlara yolu göstermiş ama aşağıya inecek gücü kendimde bulamamıştım.

David'in yanına dönmediğim için korkaklığıma kızmıştım sonra. Ama elimde değildi, çok korkmuştum.

Ambulans geldiğinde güneş batmıştı. Muhtemelen birileri bodrumda gizlenmişti. Paslı bir demir çubukla David'i yere serip başından kanlar akarken onu orada öylece bırakan biri...

Aşağıya inersem benim de başıma aynısının gelmesinden korkmuştum. David için zaten bir şey yapamazdım. Öylece yerde yatıyor, hafif hafif soluk alıp veriyordu. Çift renkli gözleri kaymıştı, yalnızca beyazları görünüyordu.

Polis, telefonumdan on dakika sonra gelmiş ve kim olduğu bilinmeyen zanlıyı aramaya koyulmuştu. Gelgelelim bodrumda kimseyi bulamamıştı.

David'e bunu her kim yaptıysa kaçmıştı.

Polis evimize telefon ettikten sonra koşarak gelen annem ve Frank Nord'la birlikte karakoldaydık şimdi. Polis bu kez boşuna çağırılmamıştı, gelgelelim annemin terapistimle birlikte çıkagelmesi beni çok rahatsız etmişti.

Polislerin bakışlarından da rahatsızdım. Bu arada öğrenmiştim, Sandra'nın babasının adı Peter Strobel'di ve adam bana yine o gece olduğu gibi bakıyordu.

Kafayı yemişsin, diyordu bakışları. *Tek sözüne inanmıyorum.*

"Yani Kevin'ın yaşadığından ve onu geçen gece çardakta gördüğünden kuşkun yok, öyle mi?"

Peter Strobel'in rengi taş grisiydi. Ve bu renk, sert ve kemikli yüzüne, kırlaşmış kısa sakallarına ve iri cüssesine çok uygundu. Benim gözümde polis memurundan çok bir askere benziyordu.

"Evet, size bunu defalarca anlattım," dedim bezgin bir ifadeyle ve sağlık memurlarından birinin verdiği battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı doladım. Boğucu yaz gecesine karşın üşüyordum. Yaşadığım şokun etkisiydi bu.

"Evet, anlattın," dedi Strobel. "Ancak sana inanmıyorum. Yoksa David'e de Kevin'ın vurduğunu mu yutturmaya çalışacaksın bize?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır... Yani bilmiyorum. Belki oraya inerek onu ürküttüğümüz için Kevin yaptı. Ama belki de başkasıydı..."

"Ya da Kevin'ın peşinde olan şu herif... Şu... Nasıl demiştin? Şeytan mı?"

"Onu öyle tanımlayan Kevin'dı."

"Ha, doğru ya," dedi Strobel. "Unutmuşum bak!"

Sinirli bir kahkaha attım. "Nasılsa tek bir sözüme inanmıyorsunuz, ne fark edecek?"

"Haklısın. İnandığım şeyin ne olduğunu bilmek ister misin? David'in kafasına sen vurdun. Şu komplo teorine inanması için

çocuğa göz süzdün, o da yakınlığını gerçek sandı belki de. Öyle ya, onu ıssız bir yere sürüklemişsin, çocuk ümitlenmiş olabilir. Eminim niyetin ona zarar vermek değildi, kendini savunmak istedin yalnızca. Ama sonra..."

"Ağır ol Peter," diye polisin sözünü kesti Nord. "Bunlar dayanağı olmayan suçlamalar. Doro bunu yapabilecek bir kız değil."

"Hastandan böyle bir davranış beklemiyor olabilirsin," dedi Peter Strobel. "Gelgelelim bodrumda kimseyi bulamadık. Zavallı David yerde öylece yatıyordu, yanında da kafasına vurulan boru duruyordu ve üzeri parmak izi doluydu."

Hâlâ titreyen ellerime ve tişörtüme sıçramış kan lekelerine baktım. "Size daha kaç kez söyleyeceğim? Boru bütün ağırlığıyla David'in kolunun üzerinde duruyordu. Tutup kenara çektim, hepsi bu. Siz gelinceye kadar öylece bıraksa mıydım?"

"Geçen gece yaşananlardan sonra kızım hakkında düşündüklerinizi anlayabiliyorum," dedi annem. Bizden sakıncasızlık raporu isteyen okul müdürüyle görüşürken olduğu gibi sakin ve kararlı konuşuyordu. Sesinin kendinden emin çıkması için ne kadar çaba harcasa da yorgun, bitkin ve çaresizdi. "Ama sizi temin ederim ki Doro asla şiddet uygulayacak bir kız değildir. Bugüne kadar böyle bir şey yapmadı, yapmaz da."

"Ben yapmadım," dedim bir kez daha üstüne basarak. "Başka biri yaptı ve polis benimle uğraşarak zamanını boşa harcarken bu kişi rahatlıkla saklanabilecek."

"Ya, öyle mi?" Strobel ifadesiz gözlerle yüzüme baktı. "Belki de tam tersidir ve sen şu yabancı hikâyesini uydurarak benim zamanımı boşa harcıyorsundur? Aslına bakarsan bütün deliller aleyhinde."

"Şimdi, lütfen beni dinle," diye lafa girdi Nord. "Şu bodrumda kimseyi bulamamanız, orada üçüncü bir kişinin olmadığı anlamına gelmez. Eski fabrikaya sürekli girip çıkanlar oluyor. Özellikle de

serseriler, bunu sen de biliyorsun. Julian daha geçen gece birini görmüş, kasabada dolaşıyormuş. Julian adamın çok sarhoş olduğunu ve zorbalık ettiğini anlatmıştı. Doro ve David bodruma inip bu adamı ürkütmüş olamazlar mı?"

"Elbette." Peter Strobel başını sallayıp dudaklarını büzdü. "Evsizin biri oraya girmiş olabilir. *Her şey* olabilir. Ancak ben veriler ve en akla yakın olanlar üzerinden yürürüm. Kız yalnızca boruyu kenara çektiyse tişörtüne nasıl kan sıçramış?"

"Neden kimse beni dinlemiyor?" diye bağırdım ve yumruğumu Strobel'in masasına vurdum. "David'in kafasını yan yatırmak için kaldırdığımı size söyledim! İlk yardım kursunda öğrendiklerimi uyguladım."

Strobel sıçrayıp geri çekilmişti. Bir şey söylemek üzere yeniden öne doğru eğildiği sırada Frank Nord ondan önce davrandı.

"Konuşabilir miyiz Peter? Baş başa."

Strobel bana burnundan soluyarak baktı, sonra da Nord'a dönüp başını salladı. "Tamam, koridora çıkalım."

Kalkıp kapıya doğru yürüdüler. Nord'un polise ne anlatacağını merak ediyordum.

Bunu tahmin etmek çok mu zor, diye kıkırdadı beynimin içindeki alaycı ses. *Şunu diyecek: Merak etme Peter, ilaçlarını artıracağım, o zaman kuzu gibi olur. David'e mutlaka serserinin biri saldırmıştır. Biz eski dost değil miyiz? Üstelik az kalsın dünür oluyorduk. Bu işi çözebiliriz, ne dersin?*

İçimdeki sese karşı koyup kapıdan çıkmak üzere olan Strobel'in arkasından seslendim. "Dolabın içine baktınız mı? İçinde ne olduğunu gördünüz mü? İçindekini oraya Kevin sakladı ve bu yüzden birisi onun peşine düştü."

Polis ansızın durdu, derin bir soluk alıp bize döndü. "Size bir öneride bulunmak isterim Bayan Beck," dedi anneme bakarak. "Bu ufaklık benim kızım olsaydı çoktan psikiyatri kliniğine geri yollamıştım."

45

On dakika sonra Nord ve polis memuru, annemle birlikte beklediğimiz odaya döndüler.

Strobel gidebileceğimizi söylerken gözümü korkutacak şekilde yüzüme baktı. Beni hâlâ zanlı olarak gördüğünü ve çağırıldığım zaman hemen gelmem gerektiğini belirtti. Reşit olmadığım ve ambulansı çağırdığım için beni bıraktığını sözlerine eklemeyi ihmal etmedi. Ayrıca bir aptallık yapıp kaçmayacağıma dair Nord'un güvence verdiğini de ifade etti.

Nord'un onunla baş başa konuşmak istediği *buydu* demek! Paranoyak olduğuma hâlâ inanıyor ama beni tehlikeli bulmuyordu. Az önceki alaycı sesten bir farkı yoktu yani.

"Doğruyu söyledim," diye isyan ettim karakoldan çıkıp otomobillerimize doğru yürürken. "Bana neden inanmıyorsunuz?"

"Yeter," dedi annem sert bir sesle. Ağlamamak için kendini zor tuttuğu yüzünden okunuyordu. "Tanrı aşkına yeter, Doro!"

Diğer zamanlarda dudaklarından sevgiyle dökülen *tatlım* sözcüğü ile kısa bir süre önce kurduğumuz ittifak çok uzaktı şimdi.

Şimdi yine *Doro* idim.

Kızı, Doro.

Onu durmadan üzen, polis memurunun bile tımarhaneye sokulmasını önerdiği deli kız.

"Hayır, vazgeçmeyeceğim," dedim ben de ağlayarak. "Bu kez vazgeçmeyeceğim çünkü yaşadığım sanrı değildi. Ben yapmadım. David'in başına o olay geldiğinde yanında bile değildim. Kırmak istediğimiz dolabın başındaydım. Çünkü asıl mesele bu dolap. İçinde her ne varsa, David'i bu yüzden kanlar içinde yere serdiler. Bu şey ayrıca Kevin'ın yaşadığının da kanıtı. Belki Kevin'ın minibüsünün içinde ölen kişinin kim olduğunu da kanıtlayacaktır."

Annem yumruklarını sıkmış gökyüzüne bakıyordu. Yıldızlı bir yaz gecesiydi ve ay, dev bir orak gibi tepemizde duruyordu. Gümüş rengi ışığı, annemin yanaklarından süzülen yaşlara yansımıştı.

"Pekâlâ Doro," dedi Nord. "Eğer kanıt o dolaptaysa biz de şimdi gidip içine bakıyoruz."

Nord'un yüzüne şaşkınlıkla baktım. "Ciddi misiniz?"

"Evet, hem de çok ciddiyim. Sen gece vakti fabrikada soluğu almadan en iyisi üçümüz birden gidelim."

"Yani polis dolaba gerçekten..."

Nord başını iki yana salladı. "Hayır, dolabın içine bakmadılar. Strobel buna gerek duymadı."

"Ya siz? Bana inanıyor musunuz yani?"

"Birlikte kontrol etmeyi öneriyorum sadece. Şimdi, hemen."

"Bay Nord..." diye lafa girdi annem. Kendini toparlamış gibi görünüyordu. "Bizimle geldiğiniz için size çok teşekkür ederim ama bizim için bunu yapmak zorunda değilsiniz. Zaten yeterince sorununuz var, şimdi bir de..."

"İsteyerek yapıyorum," diye annemin sözünü kesti Nord. "Bunu terapinin bir parçası olarak görelim. Hem kim bilir, belki de kızınız haklıdır?"

"O halde daha fazla zaman kaybetmeyelim," dedim.

"Doro!" Annemin yüzünden yine yaşlar süzülüyordu. "Doro, neden hâlâ vazgeçmiyorsun? Bizi sürekli sıkıntılara boğduğunun farkında değil misin? İyileşmen için daha ne yapmam gerekiyor?"

"Ben iyiyim anne," dedim uzanıp ellerini tutarak. "Lütfen bana güven. Hayal kurmuyorum, ayrıca David'e de bir şey yapmadım. Bu kasabada yolunda gitmeyen bir şeyler var. Sen de böyle hissetmiyor musun?"

"Hayır Doro," dedi annem hıçkırarak. "Kimse böyle hissetmiyor. Senin dışında hiç kimse!"

Nord, "Gelin, en iyisi gidip bakalım, olur mu?" diye araya girdi. "Otomobilinizde el feneri var mı?"

"Korkarım hayır," dedi annem gözyaşlarını kâğıt mendille silerken.

"O halde siz otomobilinize binip önden ilerleyin," dedi Nord ve kararlı adımlarla karakola doğru yürüdü. "Strobel'den üç el feneri ödünç alacağım. Ama sanırım önce onu ikna etmem gerekecek."

46

Demir dökümhanesi gecenin karanlığında çok daha ürkütücü görünüyordu. Bütün ıssızlığı ve terk edilmişliğiyle bizi ay ışığında bekliyordu. Elimde olmadan, cadılar bayramının gece programlarında gösterilen korku filmlerini anımsadım. Hayaletli şatolar ve lanetli evlerde geçen o siyah beyaz filmlerde hortlaklar, vampirler ve kurt adamlar kötülük yağdırırlardı.

Ya da bizzat Şeytan.

Şeytan.

Kevin'ın bu sözcükle kimi kast ettiğini düşünmeden edemiyordum.

666 sayısıyla tanımladığı o iblis, o Şeytan kimdi?

Ne yapmıştı?

Kevin onun hakkında neler biliyordu?

Eski fabrikaya giden caddeyi bulmamız biraz zaman almıştı. Daha doğrusu burası cadde değil, düzgünce bir patikaydı. İki yanında da mısır ve buğday tarlaları uzanıyordu.

Annem yolu birkaç kez şaşırmış, ya erken ya da geç sapmıştı ama hiç sesini çıkarmıyordu. Yüzünde soğukkanlı bir ifadeyle sürekli önüne bakmış, söylediğim her şeye hafifçe başını sallayarak ya da belli belirsiz homurdanarak karşılık vermişti.

Annemi böyle görmek canımı acıtıyordu. İçinde ne fırtınalar koptuğunu çok iyi biliyordum. Beni okul tuvaletinden çıkarıp psikiyatri kliniğine götürdüğü günkü gibi davranıyordu yine. Çok acı çekiyor, tarifsiz üzülüyordu.

Kızım yine delirdi, diyordu beden dili. *Yendi sanıyordum ve onunla yakın arkadaş olabileceğimize inanmıştım ama şimdi yine delirdi. Onun için ne yapabileceğimi artık bilemiyorum...*

47

Sonunda fabrikanın önüne vardığımızda Nord'un otomobili giriş kapısının önünde bekliyordu. David'le kullandığımız yaya yolunun aksi yönünden gelmiştik. Nord farlarını söndürmemişti ve elindeki feneri bize doğru sallıyordu. Bu iş için Strobel'i ikna etmesi anlaşılan çok uzun sürmemişti.

"Alın," dedi Nord biz otomobilden indikten sonra. Anneme ve bana birer el feneri uzattı. "Dikkatli kullanın. Bunların ışığı sıradan el fenerlerinden daha parlak ama çok ısınıyorlar."

Annem bezgin bir ifadeyle dökümhaneyi gösterip, "Sizce buraya girmemiz gerekli mi?" diye sordu.

Nord başını salladı ve önce bana, sonra da anneme baktı. "Doro'nun yanılıp yanılmadığını ancak böyle anlayabiliriz."

"Hadi gelin," dedim büyük kapıdaki aralıktan geçerek. "Birazdan göreceksiniz."

Nord annemi önüne kattı ve peşimden yürümeye başladılar. Farların ışığında gölgelerimiz uzadıkça uzarken fabrika binası kocaman, siyah pencere gözleriyle bize bakıyordu. Başımızın üzerinde yarasalar uçuşuyordu ve avluda adımlarımızın çıkardığı gıcırtılardan başka ses duyulmuyordu.

Atölye hangarının paslı demir kapısı hâlâ açıktı. Oradan geçip doğruca bodrum merdivenine yöneldik. Elimizdeki fener, bildik

el fenerlerinden çok daha parlak bir ışık yayıyordu gerçekten de. Böylece merdivenleri inerken yerdeki koyu renkli lekeyi hemen fark ettim. David'in kurumuş kanı, biri sanki tozlu beton zemin üzerine kahverengi boya dökmüş gibi duruyordu.

David'i düşününce gözlerim doldu. Omzuma bir battaniye saran sağlık memurunun, David'in nasıl olduğunu sorduğumda, zor durumda kaldığını anlatan bakışları gözümün önüne gelmişti.

"Başından yaralı," demişti adam. "Yarası pek iyi görünmüyor. Arkadaşın için dua et."

Arkadaşım.

Evet, David gerçekten arkadaşımdı. Bu sıska, solgun benizli, gözleri çift renkli, ateş kırmızısı saçlı ve çilli çocuğa nasıl ısındığımı şimdi daha iyi anlıyordum. Güvensizliğini soğukkanlı bir maske ardında gizlemeye çalışan başına buyruk, eğlenceli bir kişiliğe sahipti. Özellikle öteki ben'ini gizlemeye çalışmasıyla birbirimize benziyorduk. Çünkü bir anlamda David de kafayı yemişti.

Şimdi hastanedeydi ve muhtemelen ölümle pençeleşiyordu. Hem de benim yüzümden.

Bu nedenle buraya yalnızca kendim için dönmemiştim. David için de gelmiştim. Kevin'ın Şeytanının önünü kesmeliydik.

"Üzülme Doro, kurtulacaktır."

Nord'un gelişini hiç duymamıştım. Yanımda durmuş, benim gibi yerdeki lekeye bakıyordu.

"Benim yapmadığıma inanıyor musunuz?"

Nord'a soran gözlerle baktım, sonra bakışlarımı merdivenin son basamağında duran anneme çevirdim. Annem başını yana çevirdi ancak Nord ısrarla gözlerimin içine bakıyordu.

"Evet, sana inanıyorum Doro. Nedenini merak ediyor musun?"

Başımı salladım.

"Çünkü bu defa şiddetle itiraz ediyorsun," dedi Nord. "Kendini hiçbir şekilde suçlu hissetmiyor gibisin. Kardeşinin öldüğü geceden farklı olarak."

Annem şimdi yeniden yüzüme baktı. Bakışlarından bir anlam çıkarmaya çalıştım ama yapamadım. Annem o gece olanları biliyor muydu? Beni korumak için mi susmuştu yoksa? Benim korunmamı gerektirecek bir şey mi olmuştu?

Ne yaptın sen Doro... Ah, ne yaptın...

Anımsadıklarım, Kai'ın ölümüyle ilgili hissettiğim suçluluk duygusunu açıklamama yetmiyordu hâlâ. Kopuk kopuk parçalar vardı. Yalnızca birkaçını birleştirebildiğim bir yapbozun parçaları... Ama en önemli parça henüz eksikti.

"İlerleyelim," dedim, duvardaki levhaları göstererek. "Dolaplar şurada, sağ koridorun sonunda."

Koridorda yürümeye devam ettik. Duvara tutunarak yürürken az önce karanlıkta duyduğum sürünmeye benzeyen sesin kaynağını görünce dehşetle ürperdim. Hemen üstümüzdeki rutubetli duvar, tespih böceği kaynıyordu. Sanki bir öfke tufanı içindelerdi, yer altı dünyalarında bir günde iki kez huzurlarını bozmuş olan davetsiz misafirlere kızmışlardı sanki.

Hadi git Doro! Git buradan!

Derken koridorun sonuna geldik ve tuvaletlerden kusmuğumun keskin kokusu yayılınca utandım.

Hızla dinlenme salonuna girip yanımdakileri doğrudan 66 numaralı dolaba yönelttim ve korkuyla kalakaldım.

"Hayır, olamaz!"

"Ne oldu?" diye sordu Nord yanıma gelerek. O sırada annem ifadesiz bir yüzle kapıda bekliyordu.

Kırılmış sac kapıyı gösterirken sadece, "Dolap..." diyebildim. Kapı zorlanarak açılmıştı ve yerinden sökülmüş sürgü, hâlâ sağlam

olan asma kilidin ucunda sallanıyordu. "Biri bizden önce buraya gelip dolabı boşaltmış!"

Öfke ve heyecanla titreyerek el fenerimi yukarıya doğru tuttum ve parmak uçlarımda yükseldim. Dolap boştu, içinde kalın bir toz tabakasıyla örümcek ağlarından başka bir şey yoktu.

Sonra tozların içinde küçük bir iz keşfettim. Fenerimin ışık huzmesi gölge yapmamış olsaydı bunu göremeyecektim. İze bakılırsa, dolabın içine daha önce kare şeklinde bir şey konmuş olmalıydı.

Sonra kapağı dışarıdan inceleyip öfkeyle çarptım. "Bok herif, levhanın üstündeki üçüncü altıyı da silmiş."

"Emin misin?" Nord beni tartarak süzüyordu.

"Elbette eminim," diye çıkıştım. "Size anlatmıştım. Dolap kilitliydi ve David kilidi kırmak için demir çubuk getirmeye gitmişti. Ben de sandalyede oturuyordum, şu yerdeki..."

Hayretler içinde bakakaldım. Yerdeki sandalye de yoktu. Sanki işçiler az önce paydos etmiş gibi bütün sandalyeler özenle masanın çevresine dizilmişti.

"Ama bu..."

Işığı salonda gezdirdim ve gözlerime inanamadım. David'in ayağıyla köşeye fırlattığı kurtlu fare leşi de yok olmuştu. David'in farenin üstünü örttüğü ve rüzgârda titreşen gazete kâğıdı da görünürde yoktu.

Tahtadaki FUCK YOU yazısı bile silinmişti. Bir kâbusun içine düşmüştüm! Sanki her an uyanacak ve...

"Doro? Ne dediğimi duydun mu?" Annemin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Anne, lütfen inan bana. Biri buraya gelmiş ve..."

"Yeter, sus!" diye bağırdı annem. "Artık dayanamıyorum. Gece vakti bu bodrumda olmak da istemiyorum. Kanıtlanacak ne varsa kanıtlandı işte!"

"Neymiş o kanıtlanan? Benim deli olduğum mu? Her şeyi yalnızca hayal ettiğim mi? Sen gerçekten benim David'i..."

"Doro, yeter!" Annem bana daha önce hiç böyle bağırmamıştı ama şimdi tamamen kontrolden çıkmış gibiydi. "Bu konuda tek bir söz daha edersen seni kliniğe geri yollarım!"

Güzel yüzü gözyaşları içindeydi. Bakışlarındaki çaresizlik gözümden kaçmadı. Aynı çaresizliği şimdi ben de hissediyordum. Ne var ki annem ve ben şu anda farklı cephelerde duruyorduk.

"Gücüm kalmadı artık Doro, dedi annem. "Bunu anla artık!"

Dönüp koridorda koşmaya başladı ve çok geçmeden demir merdivenden gelen ayak seslerini duydum.

Frank Nord eliyle omzuma dokundu. "Kendini onun yerine koymaya çalış," dedi. "Durumunun yeniden kötüleşmesinden kaygılanıyor, senin için korkuyor. Özellikle de senin sorumluluğunu tek başına taşıdığı için... Ama bunları yarın öğleden önce konuşalım. Randevularım arasında boş bir zaman ayarlayıp seni göreceğim."

Aklıma yine kurt masalı geldi ve sesimi çıkarmadım. Şeytan benden önce davranmıştı.

David söylediklerimi onaylayabilecek tek kişiydi. Şeytanı görmüş olmalıydı. Belki bir gün bize bunu anlatır, o ismi söylerdi. Böyle olmasını onun adına çok istiyordum.

Ancak o güne kadar beni anlayabilecek kimsem yoktu.

48

Duş alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra (ki ağzımdaki ekşimsi tat hâlâ tamamen kaybolmamıştı) banyo kapısına vuruldu.

Annem içeri girdi. Atkuyruğunu çözmüş, ağlamaktan şişmiş gözlerini görmememem için birkaç saç tutamını yüzüne düşürmüştü.

"Al, iç şu ilacı."

Bana bir bardak su ile gümüş rengi ambalajlı ilaçlarımı uzatıyordu. Pakette üç tablet kalmıştı. Bu durumda Nord'da yeni bir Nepharol reçetesi yazdırmam gerekecekti.

Annem küvetin kenarına ilişip, "Özür dilerim," dedi. "Sana bağırmak istememiştim."

Başımı sallayıp hapı bir miktar suyla yuttum.

"Lütfen tatlım, kızma bana." Annem kolumu tuttu. "Mesele yalnızca..."

Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu ve konuşmayı sürdürmeden önce kendiyle savaştığı açıkça ortadaydı.

"Sana daha önce anlatmamıştım ama artık zamanı geldi diye düşünüyorum. Senin için neden böyle kaygılandığımı anlamanı istiyorum."

"Kai'la mı ilgili?" diye sordum ve annemin yanına oturdum. "Yoksa sen..."

"Hayır, tatlım," dedi annem usulca ve yanağımı okşadı. "Kai'la bir ilgisi yok. Hem onun ölümünden kendini neden sorumlu tuttuğunu da anlamıyorum. Ortada bunun için bir neden yok."

Alt dudağımı ısırdım. En çok istediğim şey, annemin haklı olmasıydı.

"Hayır," dedi annem. "Konu deden, hayatım. Benim babam. Ona çok düşkündüm, bilirsin. Tanıdığım en güler yüzlü ve en ince ruhlu insandı. Sen de özel yeteneğini ondan aldın."

"Biliyorum. Daha önce anlatmıştın. Dedem de sinestezikti."

Annem hafifçe gülümsedi. "Evet, o da senin gibi insanların renklerini görebiliyordu. *Gerçek renklerini*... Öyle derdi hep. Bu nedenle resim yapmayı çok severdi. Eğer fırsat bulabilseydi mutlaka muhteşem bir sanatçı olurdu. Bu konuda da birbirinize çok ama çok benziyorsunuz. Ancak..."

Gözlerini ayaklarına doğru indirdi, çevresi beyaz çiçek desenli mavi yer paspasına baktı ve yine ne diyeceğini bilemedi.

"Ancak zamanla bu yeteneği kontrolden çıktı," dedi annem. "Ondan başka kimsenin göremediği renklerden söz etmeye başladı. Ona göre bu renkler her yerdeydi. Ve çok zorlanıyordum, tatlım. Hemen hemen senin yaşlarındaydım, neler olup bittiğini çözemiyordum. Babam renklerin gökten yağdıklarını ve kötücül olduklarını söylüyordu. Çirkin ve kötücül renklerdi bunlar ve hepimizi zehirlemek istiyorlardı. 'Görüyor musun onları?' diye sorup duruyordu babam. 'Yoksa göremiyor musun? Baksana, duvardan aşağıya akıyorlar.' Elbette göremiyordum. Bu renkler yalnızca onun zihnindeydi."

Anneme şaşkınlıkla baktım. "Peki bu, dedemin delirdiği anlamına mı geliyor?"

"Beyin tümörü vardı. Çok hızlı ilerlemişti ve babam artık ameliyat edilemez durumdaydı. Altı hafta sonra da öldü."

Annem hıçkırınca kolumu onun omzuna doladım. O güne kadar dedemin yaşamından, zeytinlerinden, özel yeteneğinden ve çizdiği resimlerden konuşmuş, ölümünden hiç söz etmemiştik.

"Onu son kez ziyaret ettiğimde..." dedi annem. "Odada bir süre baş başa kaldık ve babam yine renkleri anlatmaya başladı. Renklerin odada olduklarını ve bizi sarmaladıklarını söylüyordu. 'Bana inanıyor musun?' diye soruyordu sürekli. 'Tabii ki inanıyorsun.' Sonunda ben de evet, dedim. Onu rahatlatmak ya da mutlu etmek için değil, kendim için yaptım bunu. Çünkü artık dayanamıyordum. Bundan dolayı kendimi bugün hâlâ suçlarım. Çünkü hemşire odaya girer girmez babam kıza haykırarak gitmek istediğini, hasta falan olmadığını söylemişti. Ne de olsa kızı da renkleri görüyordu."

Annem bana sımsıkı sarılıp daha şiddetli ağlamaya başladı. Küvetin kenarında birkaç dakika boyunca öylece oturduk, sonra annem gözlerini gözlerime dikti.

"Artık yalan söylemek istemiyorum tatlım. Ve sürekli güçlü olmaktan da bıktım. Bu belki benim anne olarak bir yenilgim ancak Kai'ın ölümünden sonra çok şey değişti ve bunlarla baş etmeyi öğrenmek zorundayım. Bu nedenle sana bütün kalbimle yalvarıyorum, kendini ve ikimizi güç durumlara sürüklemeyi bırak artık. Yarın terapiye git, ders çalış ya da hiçbir şey yapmadan öylece uzan ve tatilin tadını çıkar. Ama bu korku hikâyelerinden Tanrı aşkına vazgeç artık!"

Kollarımdan sıyrılıp ayağa kalktı. "Bana söz ver Doro. Şimdi, burada."

"Yarın Nord'a gideceğim," dedim. "Söz."

Daha fazlasının sözünü veremezdim, vermek de istemiyordum. Çünkü çok şey yaşanmıştı artık.

49

Büyükannemin çok sevdiği bir söz vardı. Bu sözü, oturma odasında üst üste yığdığı yastıklardan birine işlemişti ve genelde bu yastık en üstte dururdu.

Dünya seni öfkelendiriyorsa bir şarkı söyle.

Büyükannem şarkı söylemeyi çok sever, sürekli bir şeyler mırıldanırdı. Üstelik dünyanın onu öfkelendirmesini beklemeden. Ben de onu dinlemeye bayılırdım. İleri yaşına rağmen mükemmel bir sesi vardı ve bu sesi annem de miras almıştı. Gerçi annem büyükannem kadar sık şarkı söylemezdi ama bu sabah söylüyordu ve onun şarkısıyla uyandırılmak çok güzeldi. Kim bilir, belki de büyükannemin o en sevdiği sözü anımsamıştı?

Gece pek uyuyamadım. Kafamın içinde binbir düşünce dolanıp duruyordu. Sonra sabaha karşı Nepharol etkisini göstermeye başladı ve derin bir uykuya daldım, hiç düş görmedim.

Pencerenin önünde beni yine boğucu bir yaz günü bekliyordu, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Hava benimle âdeta alay eder gibiydi. On iki saatten daha kısa bir süre önce David'i kanlar içinde bulabilmek için zifiri karanlıktaki bodrumda usulca yürüdüğümü, güneş bana unutturmak istiyordu sanki.

Neyin var senin, der gibiydi pırıl pırıl yaz havası. *Bak her şey yolunda. Güneş bütün güzelliğiyle parlıyor.*

Bunlar doğru değildi elbette ve bu yüzden annemin mutfaktan yayılan şarkısı bana çok iyi gelmişti.

Annem radyodaki bir şarkıya eşlik ediyordu. Üstümü giyip aşağıya, annemin yanına indiğimde şarkıyı tanımıştım. Cyndi Lauper'in *True Colors*[4] şarkısıydı bu ve epeyce eski olsa da hoşuma gitmişti.

Yıllar önce İngilizce dersinde bu şarkının sözlerini işlediğimizde öğretmenimiz, yeni müzik akımlarının, eski parçaların yerini hiçbir zaman tutamayacağını söylemişti. Ve o zaman öğrenmiştim, bu *gerçek renkler* aslında bir deyimdi ve insanların gerçek yüzünü görmek anlamına geliyordu.

Hoşuma gittiği için şarkıyı aklımda tutmuştum. Bu İngilizce deyim için acaba sinesteziklerden mi ilham aldılar, diye düşünmüştüm.

Mutfağa girdiğimde annem hâlâ şarkı söylüyordu. Sırtı bana dönüktü ve evyede bir işle uğraşıyordu. Şaşırmıştım.

Musluğun altına tutuğu Kai'ın tavşanı değil miydi? Tanrı aşkına, neden böyle bir şey yapıyordu ki?

Sonra ansızın bir terslik olduğunu aldım. Mutfak saati on biri on dokuz geçeyi gösteriyordu. Annem neden hâlâ evdeydi? Çoktan işe gitmiş olmalıydı.

On biri on dokuz geçiyor, diye irkildim. *Yine!*

Annem ve Cyndi Lauper, şarkılarına devam ediyorlar, gerçek yüzümü gördüklerini, beni bu nedenle sevdiklerini anlatıyorlardı. Sonra annem bana doğru döndü ve ben donup kaldım.

Annemin sesiyle şarkı söyleyen şey annem değildi. Arkadan anneme benziyordu. Ancak önden bakınca bambaşkaydı. Dehşet vericiydi, kocaman kapkara gözleri vardı ve bu gözler öylesine karanlıktı ki gün ışığını bile yutuyordu. Karşımda Böcek Kız duruyordu.

4 (İng.) Gerçek Renkler. (ç. n.)

"Ee, Doro, bu şarkıyı sever misin?" diye sordu bana. Sesi şimdi ne tatlı ne de güzeldi. Aksine, benimle şimdi devasa ve kötücül bir şey konuşuyor gibiydi.

"Bence sevmelisin," dedi böcek gözlü şey ve sırıttı. "Senin için yazılmış gibi."

"Sen... kimsin?" diye kekeledim.

"Aşk olsun, bildiğini sanıyordum. Ama biraz düşünürsen bulacaksın. Ancak bundan da önemlisi... senin gerçek renginin ne olduğu Doro. Kendine bunu hiç sormuş muydun? İnsanlardan neyi gizlemeye çalışıyorsun? Nedir senin gerçek yüzün?"

Hâlâ kıpırdayamıyordum. Çıplak ayaklarım zemine yapışmıştı âdeta.

Güçlükle, "Beni... rahat bırak," diyebildim ve ağzımın bile uyuştuğunu hissettim.

"Hayır..." dedi yaratık başını iki yana sallayarak. "Çıldırmış gibi davranmaktan vazgeçmezsen seni rahat bırakmayacağım."

En büyük çılgınlık, seni burada görüyor olmam, diye düşündüm ama bunu dillendiremedim.

Böcek kız düşüncelerimi okumuş gibiydi. Sırıtarak dişlerini yaladı.

"Hayır, canım, senin en büyük çılgınlığın hâlâ yanıt arıyor olman. Oysa en önemli şeyi gördün bile."

Ne demek istiyordu?

"Demek istiyorum ki... yanıtı çoktan gördün ama bir kez daha kaçtın ondan."

Bunları söyleyerek öne doğru atıldı ve beni omuzlarımdan yakaladı. Dehşet içinde geri çekilmek istedim ama yapamadım. Şimdi gözlerimi, onun kocaman ve kapkara, petek şeklindeki gözlerine dikmiştim. Sonsuz bir kara deliğin içine düşüyordum sanki. Bu

gözlerde binlerce yansıma görüyordum. Ölüm korkusuyla ağzını ayırmış, bağıramayan ve kaçamayan bir kızdı bu.

"Bak oraya!" diye tısladı Böcek Kız. Yüzüme vuran soluğu, uzun süre kızgın güneşin altında kalmaktan acımış bebe yağı kokuyordu.

Yeniden, "Bak artık oraya!" diye tiz bir sesle bağırdı ve beni iterek kendinden uzaklaştırdı.

Arkaya doğru düşerken kollarımı açtım ve...

50

... uyandım.

Nerede olduğumu önce anlayamadım. Yattığım yer kendi yatağım değildi. Ne eski evimizde ne halam Lydia'da ne yeni odamda ne de Tanrı'ya şükürler olsun ki klinikteydim.

Sonra uyku mahmurluğum geçti ve yerde yattığımı, yastığıma sağ elimle sımsıkı sarıldığımı fark ettim. Böcek kız beni ittikten sonra yataktan düşmüştüm.

Düş görmüşüm, diye düşünüp rahat bir soluk aldım ve doğruldum. *Tanrı'ya şükürler olsun, rüyaymış yalnızca.*

Tam oturduğum sırada bedenim yeni bir korkuyla sarsıldı. Mutfaktan tabak çanak ve radyo sesi geliyordu. *True Colors* çalıyor ama bu kez annem şarkıya eşlik etmiyordu.

Ter içinde olmama karşın üşüyor, titriyordum. Titreyerek giyinip kapıdan dışarı süzüldüm. Aşağıdan yine tabak çanak sesleri duyuluyor ve Cyndi Lauper şarkısını söylüyordu. Derken şarkının sesi ağır ağır kısıldı ve radyo programcısı saatin dokuz buçuk olduğunu, tüm günün güneşli geçeceğini duyurdu.

Mutlaka öyle olur, diye düşündüm yüzümde alaylı bir ifadeyle. *Mutfakta Böcek Kız işleri karıştırmazsa gün tabii ki güzel geçer.*

Sonra madenî bir şeyin yere düşmesiyle annemin alçak sesle küfrettiğini duydum ve rahat bir soluk aldım. Annem sık küfreden biri değildi ama ederse de İtalyanca yapardı.

Banyoya geçip yüzümdeki teri soğuk suyla yıkadım, ardından kum rengi kahve ve pasta hamuru kokularının beni beklediği mutfağa indim.

Annem hazırladığı keki fırına sürüyordu.

Solgun renkli hamurun üzerindeki mürdüm erikleri bana Kai'ı anımsattı. Ve de yüzünü.

Yüzü bu erikler gibi mor, kin doluydu...

Kendimi bu düşünceden çabuk sıyırdım ama kekten tek bir parça bile yemeyeceğimi biliyordum.

"Günaydın tatlım," dedi annem ve gülümseyerek fırını gösterdi. "Erikleri komşulardan biri getirdi. Sence de iyi bir işaret değil mi?"

"Olabilir," dedim. Annemin ne demek istediğini hemen anlamıştım. Anlaşılan deli kızı, komşular üzerinde pek kötü bir etki bırakmamıştı.

Bir de şu vardı: Gelen kadın, deli kız hakkında daha çok şey öğrenmek isteyen *meraklı* olabilirdi. Çünkü son aylarda bu konuda epeyce olumsuz deneyim edinmiştim. İnsanların yalnızca iyi yönlerini göremiyordum artık.

"Haa..." dedi annem. "Bir de az önce bir veteriner aradı. Yaralı bir köpekten söz etti. Senin bu konuyla ne ilgin var?"

Anneme durumu anlattım ve köpeğin iyileşmeye başladığını öğrenince rahatladım. Doktor Lennek, anneme benim için not bırakmış, istersem muayenehaneye uğrayabileceğimi söylemişti.

"Sonunda iyi bir haber de aldım," dedim. "Ama anne söyler misin, sen neden evdesin bugün? İzne mi ayrıldın?"

"Öyle de denebilir." Fokurdayan espresso demliğini ocaktan aldı, fincanına kahve koydu ve küçük masaya oturdu. "Aslında sana

dün akşam söyleyecektim ama... Her neyse, fark etmez. İşime son verildi."

"İşine son mu verildi?"

Başını salladı ve kahvesine bir miktar şeker ekledi. "Evet tatlım. İşime son verildi. Çünkü şefimi, yani o alçak, sırnaşık herifi tokatladım."

Şaşkınlıktan ağzım açık bir halde annemin yanına oturdum. "Ne yaptın ne yaptın?"

Annem kahvesini hızlı hızlı karıştırırken, "Adama öyle bir indirdim ki bunu kolay kolay unutamayacak," dedi. "Aslında ona en başta haddini bildirmeliydim ama bana karşı kibar davranıyor diye hep kendimi kandırdım. Çünkü o işi mutlaka istiyordum. İkimize bu şirin evi buldum, Bay Nord'un hemen karşımızda olması bana ideal görünmüştü. Ama adam zaman geçtikçe işi abarttı. Ardı arkası kesilmeyen komplimanlarına katlanırdım yine de. Ama dün bir de..." Annem gözlerini kaydırdı, yüzü sinirli bir ifade aldı. "Off, her neyse. Erkeklere güvenmeyeceksin, o kadar! Hele yıllardır evli olan birine! Bunu en iyi benim bilmem gerekir."

Ona hâlâ şaşkınlıkla bakıyordum. Evet, annem gerçekten de güzel bir kadındı. Birlikte ne zaman sokağa çıksak erkekler ona dönüp dönüp bakar ya da çok kibar davranırlardı. David bile annemin fotoğrafına hayranlıkla bakmıştı.

Onun iş dönüşü neden daima bitkin ve sinirli olduğunu artık anlıyordum. Dünkü sert tepkisi de şimdi mantıklı geliyordu. Hem bana hem de işsiz kaldığına üzülüyordu. Evet, ikisi birden ona ağır gelmişti.

"Bakalım," dedi ve kahvesini bir dikişte içti. "Bundan sonra ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yok tatlım. İş bulamazsam kiramızı bir yerden sonra ödeyemeyiz. Devlete, hele babana

yaslanmaya hiç niyetim yok. Bu durumda yeni bir iş arayacağım. Mecbur kalırsak başka bir yere taşınırız artık."

Önce bu haberi sindirmem gerekiyordu ama sonra annemin beni dikkatle süzdüğünü ve tepkimi çözmeye çalıştığını fark ettim. "Üzülme," dedim bunun üzerine ve annemin elini tuttum. "Birlikte üstesinden geliriz."

Annem elimi sıkıp gözlerimin içine baktı. "Gerçekten *birlikte* miyiz?"

"Evet, birlikteyiz," dedim kararlı bir sesle. "Birlikte. Başka sıkıntı olmayacak."

İç geçirerek elimi avucunun içinde bir kez daha sıktı. Sonra ayağa kalkıp fincanını evyenin içine bıraktı.

"Adamı gerçekten tokatladın mı?" diye sordum sahneyi gözümün önüne getirmeye çalışarak.

Şefiyle hiç tanışmamıştım ama annemi iyi tanırdım. Çok sabırlı bir kadındı ama birisi işi abarttığı zaman Sicilyalı damarının gazabına uğrar ve Etna Yanardağı'nın neden günümüzde hâlâ lav püskürttüğünü çabucak anlardı.

Annem yine başını salladı ama bu kez yüzüme bakmıyordu. Omuzları seğirdi, sanki ağlayacak gibiydi. Ama bana doğru döndüğünde kıkır kıkır gülmemek için kendini tuttuğu belliydi.

"Aklım almıyor," dedim gülmemeye çalışarak. "Annem kalkıp şefini tokatlamış!"

"Evet. Ve pişman bile değilim," dedi annem ve ikimiz birden kahkahalarla gülmeye başladık.

Gözümüzden yaşlar gelinceye kadar güldük, güldük...

51

Kısa bir süre sonra Miss Piggy'yi garajdan çıkarırken coşkulu halim çoktan uçup gitmişti. Böcek kız aklımdan çıkmıyordu. O olay sırasında terapide ne öğrendiysem uygulamıştım ama halüsinasyonum inatla baskın çıkmıştı. Sanki kapkara kötücül gözlü kız sanrıdan öte bir şey gibiydi. Bilinçdışımın bir mesajıydı belki de...

Bak oraya Doro!

Kendime gelebilmem için bir an önce açık havaya çıkıp hareket etmeliydim. Ayrıca David'in nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum. Onun için çok kaygılıydım, ambulanstaki sağlık memurunun halden anlar bakışlarını anımsadıkça daha da üzülüyordum. Belki yeni gelişmeler vardı ve iyi olmasını içtenlikle diliyordum.

Bisikletime atladım ve yarım saat geçmeden Mariannen Hastanesi'ne ulaştım. Burası ahşap balkonları bulunan büyük bir binaydı. Kasabanın dışında çam ağaçlarıyla çevrili bir tepeye kurulmuştu ve vadiye doğru bakan şahane bir manzaraya sahipti.

Miss Piggy'yi bisiklet parkına zincirle bağlarken arkama dönüp evimizin olduğu yöne doğru baktım. Ama Julian'la birlikte buraya baktığımız manzara platformu çok uzaktaydı. Üzerinde durduğumuz duvarı bile güçlükle seçebiliyordum.

Evden çıkarken Julian'ın mobiletini açık garajda görememiştim. Çevreme bakındım, mobileti hastanenin park alanında da bulama-

yınca biraz düş kırıklığına uğradım. Hastane girişinde ayaküstü de olsa Julian'la karşılaşabilmeyi ummuştum.

Onu özlüyordum. Ona karşı böyle duygular beslememem gerektiğini bilsem de elimde değildi. Duyguların karmaşık tarafı da bu değil midir zaten? İstediğin kadar bastırmaya çalış, yine de yok edemezsin. Duygular istenince devreden çıkarılamaz. Doğrusunu söylemek gerekirse o sırada çıkarmak da istemiyordum.

Julian için hissettiklerim acı verici ve karmaşıktı çünkü tek yanlıydı. Öte yandan güzeldi de. Julian'ı ne zaman düşünsem göğsüme sanki bir şey batıyor, kalp atışlarım hızlanıyordu ama bunun kötü bir yanı yoktu. Hatta aksine, güzeldi.

Ama yine de çok tuhaftı. Çelişkiliydi. Tam olarak tarif edemiyordum. Daha önce benzeri duyguları hiç yaşamadığım için belki de...

Telefonu durmaksızın çalan danışmadaki bitkin memureden, David'in hâlâ yoğun bakımda yattığını iki telefon görüşmesi arasında öğrenebildim. Kadın bunları söyledikten sonra başını çevirip telefona yanıt verdi ve ben de merdivenlere yönelip ikinci kata çıktım.

Servis kapısı kilitliydi. Buzlu camdaki bir yazı, zile basılması gerektiğini bildiriyordu. Ben de zile dokundum ve bekledim.

Az sonra iri yapılı, uzun siyah saçları örülü bir hemşire kapıyı açtı. Yaka kartının üzerinde *Ramona* yazılıydı. Bence bu isim ona çok uygundu. Hafif deodorantı gibi ismi de sandal ağacı rengiydi. Ramona'nın elindeki bir çıtanın arasına evraklar sıkıştırılmıştı. Ucundan da iple bağlı bir tükenmez kalem sarkıyordu.

"Selam," dedi kadın gülümseyerek. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"David Schiller'i ziyaret etmek istiyorum."

Ramona boşlukta sallanan tükenmez kalemi yakalayıp çıtaya tutturdu. "Akrabası mısın?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"O zaman maalesef giremezsin." Hemşire yüzüme üzülerek baktı. "Buraya yalnızca akrabalar ve reşit olanlar girebilir. Ne yazık ki kuralın dışına çıkamam. Kız arkadaşı mısın onun?"

"Evet," dedim. Öyle ya, Ramona'nın düşündüğü gibi olmasa da David'in arkadaşıydım.

Hemşire anlayışla başını sallayarak, "Durumunu öğrenmek istiyorsun herhalde," dedi.

"Bilinci açıldı mı?" diye sordum hemen.

Hemşire her yöne baktıktan sonra sesini alçalttı. "Dinle, aslında bilgi vermem yasak. Ama neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. David hâlâ uyutuluyor. Daha fazla bir şey söyleyemem çünkü bazı tetkikler yapacağız."

Kadın gözümün önünde bulanıklaşınca gözümdeki yaşları sildim. "Ölecek mi?"

"Hayır, öyle değil." Ramona önlüğünün cebinden bir paket kâğıt mendil çıkarıp bana uzattı. "Kesinlikle başaracak. Şanslı bile sayılır, durumu çok daha kötü olabilirdi."

Paketten bir mendil alıp burnumu sildim. "Ya şansı olmasaydı?"

"Bunu düşünmene gerek yok. Bence ona dua et. En çok buna ihtiyacı var."

"Edeceğim."

Ben yüzümdeki yaşları silerken Ramona gitmek üzere döndü.

"Bekler misiniz?" diye arkasından seslendim. "Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Servisinizde bir hasta daha var, Bayan Nord. Kendisi komşumuzdur ve ailesini yakından tanırım. Oğlu, annesinin muhtemelen kurtulamayacağını söyledi. Gerçekten hiçbir umut kalmadı mı?"

Ramona iç geçirip saç örgüsünden çözülen bir tutamı üfleyerek yüzünden uzaklaştırdı. "Lütfen anlamaya çalış canım, bu konuda bir şey söylemem yasak. Hastanın durumunu komşuna sorabilirsin."

"Evet, tabii," dedim. "Öyle yaparım."

Hemşire ciddi bir ifadeyle bana göz kırpıp, "Ama benden sana tavsiye..." dedi. "En iyisi hiç sorma. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet, anladım."

Tam teşekkür edecektim ki hemşire hızla dönüp buzlu camın arkasında kayboldu.

Yıkık bir halde çıkışa doğru yürürken aklıma bu sabah dinlediğim radyo programcısı geldi. Açıkça yanılmıştı. Bugünün tek güzel haberi, köpeğin iyileşmeye başladığıydı.

Demek ki Julian'ın annesi ölüm döşeğindeydi ve David de muhtemelen ömür boyu sakat kalacaktı. Eski okulumda bir çocuk vardı, kaskını yol boyunca motorunun gidonuna asmanın çok havalı olduğunu düşünürdü. Geçirdiği bir kazadan sonra ondan uzun süre haber alamamıştık. O da yoğun bakımda uyutulmuştu. Bir süre sonra makinelere bağlı olmadan soluk almaya başladığını öğrenmiştik.

Gözüme dolan yaşları Ramona hemşirenin kâğıt mendiliyle silerken bana doğru koşan adamı az kalsın göremeyecektim. Bernd Schiller'di gelen.

"Hey!" diye bağırdı çift renkli gözleriyle ateş saçarak. "Ne arıyorsun sen burada?"

Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar hazırlıksız yakalanmıştım ama David'in babası buna zaten fırsat vermiyordu.

"Neden yaptın bunu?" diye yüzüme haykırdı adam. Sesi, kırmızı mayolu küçük erkek çocuklarına havuza yandan atlamayı yasaklarken çıktığından çok daha gürdü şimdi. "Oğlumu kötürüm bırakacak kadar derdin neydi senin, lanet olası!"

"Hayır, ben ona hiçbir şey..." diye başladım ama sonunu getiremedim.

"Oysa sana bir şans vermiştim, seni kaçık!"

Beni kolumdan tutuğu gibi merdivene doğru çekti. Beni merdivenlerden aşağıya yuvarlamasından korkup tiz bir çığlık attım. Sonra beni bıraktı ve kinle yüzüme baktı.

"Defol! Seni bir daha oğlumun yakınında görmeyeyim! Anladın mı, akıl hastası? Yoksa seni bitiririm!"

Hırsla ve çaresiz bir öfkeyle titriyordum.

Adamın beni dinlemediğini bilsem de, "Yanılıyorsunuz," dedim. "David'e hiçbir şey yapmadım ben! Bodrumda başka biri daha vardı ve..."

"Senin gibiler hücreye kapatılmalı," dedi adam büyük bir ciddiyetle. "Anahtarı da uzaklara atılmalı!"

Sonra beni olduğum yerde bırakıp yanında yine Böcek Kız'ın durduğu buzlu camlı kapıya doğru yürüdü.

"Yaptıklarını onlara neden hâlâ söylemiyorsun?" diye gürlüyordu Böcek Kız.

Dehşetle döndüm ve hızla koşup hastaneden çıktım.

Bisikleti deli gibi kullanarak kasabaya dönerken beynimin içinden Böcek Kız'ın sesini atamıyordum.

Söyle onlara artık! Yanıtı biliyorsun.

52

Frank Nord'un yanına ulaştığımda yaprak gibi tir tir titriyordum. Bana verdiği su bardağını iki elimle bile tutamayacak durumdaydım. Bardaktan bacağıma sürekli su dökülüyordu ve sonunda bardağı, masanın üzerine attığım kâğıt mendillerin yanına bıraktım.

Olanları konuşabilecek duruma gelmem epeyce zaman aldı. Sonra içimde ne varsa döktüm. Ne varsa. Daha önce kendime sakladığım kâbuslarıma, halüsinasyonlarıma, Bernd Schiller'in polisinkiyle örtüşen ve az önce az kalsın bana kendimi kaybettiren suçlamalarına kadar her şeyi anlattım.

Hiçbir şeyi gizlemedim. Başka türlüsü olanaksızdı artık. Aksi halde tamamen aklımı oynatacaktım.

Kendimle biraz gurur duymadım değil. Çünkü altı ay önce olsa Bernd Schiller'le yaşadıklarım beni yere sererdi.

Herkesten deli damgası yemiş olmaya alışmanın belki de böyle bir yararı var, diye düşündüm. *Gerçi her defasında üzerine bir darbe iniyor ama zamanla üstesinden gelmeyi öğreniyorsun. Önce dayak yemeye alışması gereken boksör gibi.*

Yine de David'in babası suçlamalarıyla canımı çok acıtmıştı. David için duyduğu kaygının gözünü kör ettiğini anlamıştım elbette ama yine de...

Sözlerimi bitirdikten sonra Frank Nord epeyce bir süre sessizce boşluğa baktı. Koltuğunda arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış ve iki eliyle oluşturduğu üçgeni çenesine dayamıştı. Üzerinde koyu renkli giysiler olduğunu ve beni ciddi bir ifadeyle karşıladığını ancak şimdi fark edebilmiştim. Ramona hemşirenin önerisi aklıma geldi.

En iyisi hiç sorma.

Anlamıştım, Nord büyük bir gerginlik içinde karısını sonsuza kadar kaybetmeye kendini hazırlıyor olmalıydı. Ama yine de kendimi tutamamış, ona içimi dökmüştüm.

Nord'un görüşme odasındaki sessizliğe dayanamayacağımı anladığımda, "Şimdi beni kliniğe mi yatıracaksınız?" diye sordum.

Başını kaldırdı, ellerini indirip bacaklarının üstüne koydu. "Doktorların seninle hiç hipnagoji üzerine konuştu mu? Ya da hipnopompik imajlar üzerine?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, nedir bunlar?"

"Gördüğüne inandığın şeylerin muhtemel açıklaması," dedi Nord ve oturduğu yerde öne doğru geldi. "Belleğinde ısrarla bastırmak istediğin bir şeyler olduğundan eminim. Emin olduğum bir diğer şey de bu anının küçük bir kısmını bilinçli olarak kendinden uzak tuttuğun."

"Yani, Ben'in fotoğrafını yırttıktan sonra Kai'ın odasında olanları mı kast ediyorsunuz? Böcek kızın yanıtını bildiğimi savunduğu şey de bu, değil mi?"

Nord başını salladı. "Bu, zihninin bundan korkmasına yol açacak kadar ağır bir şey olmalı. Ve zihnin hatırlamanı engelleyerek kendini koruyor. Ama tam olarak başaramıyor, bunu da senin parça parça anımsadığın şeylerden anlıyoruz. Şu Böcek Kız, yaşadığın olayı sindirmek ve işlemek istediğinin bir işareti gibi geliyor bana. Kız seni bu yüzden sürekli sıkıştırıyor. Ama yaşananları nasıl ele

alacağını henüz bilmiyorsun. Bu da aklıma hipnopompik halüsinasyonlar ihtimalini getiriyor."

"Bu kız da böyle bir halüsinasyon mu?"

"Evet, başlarda kardeşini de görmen gibi. Çardakta gördüğünü sandığın Kevin da öyle."

Yerimden fırladım ve içimin yine öfkeyle dolduğunu fark ettim. "Kevin hayal değildi. Oradaydı, tıpkı dün dolabın kilitli olduğu gibi, ta ki biz..."

"Lütfen Doro," diye sözümü kesti Nord. "Sana bunu açıklamam için bana hiç değilse bir şans ver. Ben seni dinledim şimdi sen de beni dinle."

"Pekâlâ." İç geçirerek yeniden yerime oturdum.

"Kevin'la karşılaşmadan önce uyuyordun, öyle değil mi? Çardak kapısının çarpma sesine uyanmıştın. Buraya kadar doğru, değil mi?"

Başımı salladım.

"Bu sabah Böcek Kız'la karşılaştığında da uyuyordun, doğru mu?"

Yine başımı salladım ama acı acı gülümsüyordum. "Bütün bunları düşümde gördüğüme mi inandırmaya çalışıyorsunuz beni?"

"Sanırım sana önce uykuyla ilgili bazı açıklamalar yapmam gerekecek," dedi Nord. "Sen uyurken beynin, hareket merkezine asetilkolin adlı bir kimyasal iletici yollayarak bu merkezi devreden çıkarır. Böylece geceleri dolaşmanı ya da düşlerinde hareket etmeni, yatağından düşüp yaralanmanı engellemiş olur. Uyku felci adı verilen bu durum, uyanmanla birlikte kendiliğinden ortadan kalkar. Bu özelliğimizi, geceyi ağaçlar üzerinde geçiren atalarımızdan almışız. Ama bazen gerektiğinden hızlı uyandığımız olur. Örneğin bir gürültü yüzünden. Ya da sende sıklıkla olduğu gibi etkili bir düşten sonra."

"Bu, delilerin başına gelir demek istiyorsunuz öyleyse."

Nord eliyle savuşturdu. "Hayır, sinestezik olduğun için bu özel yeteneğe sahip olmayan insanlardan çok daha duyarlısın demek istiyorum. Şöyle de diyebiliriz, sen çok ince ayarlı bir enstrümansın. Zihnin çok daha fazla ayrıntıyı depolama gücüne sahip. Gördüğün şeyleri bana anlattığına göre, zihnin bu özelliğini sen uyanıkken de kullanabiliyor. Böyle zamanlarda bedenin hâlâ felç konumundayken algıların açılmış oluyor. İşte bu sırada halüsinasyonlar ortaya çıkabiliyor ve bunlar düşlerin, belleğin ve gerçeğin birbirine karıştığı resimler oluyor. Bunların hiçbirinin mantıklı bir bağlamda olmaları gerekmese de zihnin bunlara bir anlam bulmaya çalışıyor. Çünkü onun görevi bu. Böylece bütün bilgilerden kendine göre uygun bir sonuç çıkarıyor. Ve sen tamamen uyandığında ortaya yeni ve bağımsız bir anı çıkmış oluyor."

"Yani Kevin'ı yarı uykuluyken hayal ettiğimi mi söylüyorsunuz?" dedim ve kendimi tutamayıp yeniden güldüm. Bu, çaresizlik dolu bir gülüştü. "Julian'a ne diyorsunuz peki? Eve dönerken rastladım ona. Şimdi onun da mı hayal olduğuna inandırmaya çalışıyorsunuz yoksa beni?"

"Hayır, Doro, o karşılaşmanın kimse için kuşku götürür yanı yok. Ancak ya bu olayın bir bölümünü gerçekte yaşamadıysan? Ya düşünde Kevin'ı görüp onun üstüne çardağa gittiysen?"

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Ama bu... aptalca bir şey!"

Nord gözlerimin içine baktı. Bu bakışlara dayanmak kolay değildi. "Hadi Doro, söyle, bir düşten uyanıp sonra bunun gerçek mi yoksa düş mü olduğunu düşünmek zorunda kaldığın olmadı mı hiç? Dürüst ol!"

"Oldu tabii," dedim. "Rüyalarım şiddetli oluyor, biliyorsunuz bunu. Ne var ki gerçek ve halüsinasyon arasında kolayca ayrım yapabilen biriyim. Yoksa burada oturmuş size Böcek Kız'ı anlatıyor olur muydum?"

"Gerçek ile hayali nasıl ayırt ediyorsun peki?"

"Bir an başımı çevirip sonra yeniden oraya bakıyorum. Ve de böyle bir şey olabilir mi diye kendime soruyorum."

"Çok güzel," dedi Nord ve beni onaylayarak başını salladı. "Gelgelelim bir hipnopompik halüsinasyonda başını çeviremezsin. Söz konusu olan, kafanın içindeki bir düş imajıdır ve kıyaslama şansı bulamazsın. Bilinçdışın, zihnini yanıltır. Zihin, gördüğünü ve yaşadığını gerçek sanır. Kevin'ı gördüğün sırada olduğu gibi."

Öfke nöbeti geçirmemek için kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Laftan anlamayan, kafası karışık sersemin biriymişim gibi yüzüme acıyarak bakan insanlardan bıkmıştım.

"Pekâlâ," dedim. "Diyelim ki haklısınız. Diyelim ki Kevin'ı sadece düşümde gördüm. Peki göre göre neden onu gördüm? Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Dahası o sırada varlığından bile haberim yoktu."

"Gerçekten mi?" Yine bütün özgüvenimi alıp götüren o sakin sesiyle konuşuyordu. "İyice düşün Doro. Annenle kaza mahallinden geçtiğinizi anlatmıştın bana. Yanan aracı görmüşsünüz. Doğru, değil mi?"

"Bunu size söylemiştim."

"Polislerin hangi konuda konuştuklarını da duymuştun. Tam olarak ne duyduğunu anımsıyor musun?"

Önce gözlerimi kaydırdım, sonra bir an düşündüm. "Yönlendirdikleri yola sapmamız için bize işaret ettiler. Tarlalar arasından. Polislerden biri de bir kişinin öldüğünü söyledi."

"Konuşulanlardan başka bir şey daha anlayabilmiş miydin? Anımsamaya çalış Doro. Bu şu an çok önemli."

Şakaklarımı ovup polisleri gözümün önüne getirmeye çalıştım. Renkleri, üniformalarının pantolonu gibi cansız bir maviydi. Sonra motor gürültüsüne karşı yükselen seslerden birini duydum.

"Polislerden biri kundaklamadan ve gençlerden söz etti," diye anımsadım. "Ama daha fazlasını seçemedim, çevremiz çok gürültülüydü."

Nord başını salladı. Anlattıklarım ona yetmiş gibiydi. "Bak, epeyce bilgi verdin işte. Hepsini birleştirelim bakalım: Polis bir ölü olduğundan söz etti. Erkek formunda, doğru mu?

"Evet, doğru."

"Bir diğeri de gençlerden söz etmiş."

"Evet."

"Sen de bundan genç bir adamın öldüğü sonucunu çıkarmış olmalısın. Uykunda bu bilgiyi geliştirdin ve çardakta çarpılan kapıyla uyandın. Hatta kapının sesi uykunu öylesine ani bir şekilde böldü ki çardakta o genç adamı gördüğüne inandın. Sana yaptığım açıklamayı düşün. Zihnin daha iyi bir çözüm bulamayıp bu iki veriyi birleştirdi: Belleğindeki genç adamla, dış dünyadaki kapıyı yan yana koydu."

"Böyle olduğuna inanmıyorum." Sesim kısılmıştı. "Bu psikolojik saçmalık ne demek oluyor şimdi? Ben deli *değilim!*"

"Bunun delilikle bir ilgisi yok," dedi Nord sakince. "En azından senin kastettiğin gibi küçümseyici anlamda değil. Delilikle ilgili veriler senin aşırı duyarlı olan zihninde mevcut. Zihnin sana bir oyun oynuyor. Bunun için bir kanıta daha ihtiyacın varsa çardağın içindeki çocukla ilgili ilk konuşmamızı düşün. Çocuğun dış görünüşünü bana tam olarak tarif edememiştin, hatırladın mı?"

"Evet çünkü çardağın içi karanlıktı," dedim somurtarak. "Gecenin bir ortasıydı ve el fenerim ruhunu teslim etmek üzereydi!"

"Evet ama hatırlayamaman Kevin'ın nasıl göründüğünü bilmiyor olmandan da kaynaklanıyordu belki. Onu tanımıyordun ve bilinçdışın onu gözünde canlandırabileceğin kadar bilgiye sahip değildi."

Gözlerim yaşlarla doldu, hüngür hüngür ağlamamak için alt dudağımı ısırdım. Ellerim titriyordu ve içimdeki son güven kırıntısını da yitirmek üzereydim. Önümde sanki devasa bir uçurum açılmıştı ve içine düşmem an meselesiydi. Uçurumun derinliklerinden bir akıl hastası bana doğru kahkahalar atıyordu. Bu, benim kahkahalarımdı.

Nord koltuğunda biraz daha öne kayıp ellerimi tuttu. Ellerimi çekmek istedim ama yapamadım. Beni uçurumun içine yuvarlanmaktan yalnızca bu eller koruyordu şimdi.

Bana inansaydı keşke.

"Doro," dedi Nord usulca. "Gerçekler karşısında neden bu kadar direniyorsun?"

"Gerçek olamayacağı için..." dedim hıçkırarak.

"Ama gerçek, Doro. Kardeşinin ve o tuhaf kızın görüntülerinin hayal ürünü olduğunu biliyorsun ama Kevin'ın görüntüsünün de aynı şekilde halüsinasyon olduğunu kabul etmiyorsun. Neden Doro? Neden?"

Gözümü kırpıştırarak yaşlardan kurtulmaya çalıştım. "Bunu yaparsam ortada hiçbir gerçek kalmayacak çünkü. Bu da benim deli olduğum anlamına gelecek."

"Hayır, deli değilsin sen," diye itiraz etti Nord. "Aksine, buradasın. Bu da aklının başından beri olduğu gibi hâlâ üstün geldiğini kanıtlıyor. Gerçek ile gerçek olmayanı ayırt edebiliyorsun. Önemli olan da bu zaten. Aslına bakarsan yanıldığını biliyorsun. Bunu itiraf etmek ayıp değildir. İnan bana, Doro, insan ruhu sandığımızdan çok daha karmaşıktır. Hayatımızın her saniyesinde milyarlarca hücre birbirleriyle iletişime geçer. Ruh, pek çok özelliğini henüz bilmediğimiz bir evren gibidir. Bu nedenle çoğunlukla kendimiz için bile bir bilmeceyiz. Düşünür ve eyleme geçeriz ancak seçtiğimiz davranışlarımızı kendimize bile izah edemediğimiz zamanlar olur.

Hele ki senin örneğinde olduğu gibi, başka etkilerin de altındaysak. Sinestezin, kardeşinin ölümü, annen ve babanın ayrılmaları, şehir değiştirme... Kafanı meşgul eden çok fazla olay var ve bazen kaldıramıyorsun işte. Ama bunlarla daha iyi başa çıkmayı öğrenebilirsin, inan bana."

Ellerimi bırakıp koltuğunda geriye doğru kaydı. Derinin gıcırdamasını duydum. Kahverengi, sıcak bir sesti bu ve gözümde bir anda önem kazanmıştı. Çünkü *gerçek* bir sesti. Çünkü şimdi gerçeğe *ihtiyacım vardı.*

Gerçeğe tutunmaya çalışsam da bu çabam yeterli olmuyordu. Çünkü Nord bana inanmak istemiyordu.

"Kabul et," dedi alçak sesle. "Kevin'ı görmüş olamazsın. Bu tamamen olanaksız. Kevin öldü. Gördüğün senin kendi ruhundu."

Görüşme odası bir süre sessizliğe gömüldü. Yalnızca duvar saatinin hafif tıkırtısı duyulabiliyordu. Tıkırtı, sanki keskin bir bıçağın sesini andırıyordu.

"Sizce ne yapmalıyım şimdi?" diye sordum sonra. "Beni kliniğe mi yatıracaksınız?"

"Hayır, neden yatıralım? Deli olduğun yönündeki inancın onaylansın diye mi?" Nord bana yine içime işlediği hissine kapıldığım o delici bakışlarla baktı. "Doro... kardeşinin öldüğü günün gecesinde neler olduğu konusunda artık netleşmelisin. Asıl sorun burada gizli. Kevin'la ilgili hikâye, dikkati bu noktadan çekmeye yarıyor yalnızca. Kardeşini kurtaramadığın için başka birini kurtarman gerektiğine inanıyorsun. Kai'ın odasında o gece bir şey yaşanmış olmalı. Bunun üzerinde çalışmalıyız. Artık geçmişi bırakıp yeni bir hayata başlamalısın."

Tişörtümün altındaki kolyemi çıkarıp ucundaki madalyonu açtım. Meryem Ana resminin üzerinde yedi parça tahta kıymığı

duruyordu. Gerçekten oradalardı. Onlara dokunabiliyordum. Nord'un deri koltuğunun gıcırtısından çok daha inandırıcılardı.

"Bunun üzerinde düşüneceğim," dedim ve madalyonu kapattım.

Ancak üzerinde düşünülecek bir şey olmadığını biliyordum. Kai'la ilgili anımı bastırdığım konusunda elbette haklıydı Nord. Gelgelelim Kevin konusunda yanılıyordu.

53

Bana göre hayvanların rengi yoktur. Başkalarından bir şey gizlemedikleri için buna ihtiyaçları da olmaz. Biz insanların aksine onlar her zaman kendileri gibidir.

Fakat bizler her gün çeşitli rollere bürünürüz ve bu yüzden karşımızdakiler üzerinde çok farklı etkiler bırakırız. Evde annemin kızı, gün içinde öğrenci, bazen de birinin arkadaşı kimliğine bürünürüm. Ve belki de yakında üniversite öğrencisi olacağım. Belki günün birinde birinin sevgilisi ya da eşi olurum ancak bazıları için sanırım sonsuza kadar *deli kız* olarak kalacağım. Kesin olan şu ki insan bu rollerin her birinin içinde biraz farklı davranır ve çok ender durumlarda kendini olduğu gibi ortaya koyar.

Bir hayvanın böyle bir gereksinimi yoktur. Kendini olduğundan farklı göstermesi gerekmez. Ne istediğini, seni sevip sevmediğini her zaman açıkça ve doğrudan ortaya koyar. Bu yüzden hayvanların bizlerden üstün olduğunu düşünürüm, biz insanlar kendimizi olağanüstü zeki sansak da aslında sadece gereğinden fazla karmaşık canlılarız...

Siyah köpeği okşadığım sırada, o sadık kahverengi gözlerini minnetle bana çevirdiğinde böyle hissetmiştim. Nord'la yaptığım görüşmeden sonra altüst olmuştum. Ancak beni yeniden gördüğü

için köpeğin gösterdiği sevinç, beni gerçeklere döndürmüştü. Hayvanın yumuşacık tüylerine dokunmak apaçık bir gerçekti.

Köpeğin önüne çömeldim, yumuşacık dilini elimde duyumsadım. Tertemiz, samimi bir sevginin yayıldığı kahverengi gözlerine baktım. Hayatını kurtardığımızı biliyordu. Durumu epey düzelmişti. Doktor Lennek âdeta küçük bir mucize gerçekleştirmiş gibiydi.

Beyaz renkte yüksek parmaklıklarla çevrili bahçesine çıktığımızda, "Nero belli ki seni sevmiş," dedi veteriner. Burası yıllanmış elma ağaçlarının bulunduğu geniş bir bahçeydi. Biraz bizimkine benziyordu ancak çardak yerine buraya ahşaptan bir kameriye yapılmıştı. Doktor Lennek bu kameriyeyi hastaları için yeniden düzenleyip dışını parmaklıkla çevirmişti. Orada şu an köpek dışında üç ayaklı bir kedi, bir kaplumbağa ve kocaman bir ada tavşanı vardı.

"Nero mu?" diye sordum. "Adı bu mu?"

Lennek başını salladı. "Evet, çipini sonunda okuyabildim. Sahibi de Stuttgartlı Erich Sander."

"Stuttgart mı?" şaşırmıştım. "Peki köpek buraya nasıl gelmiş?"

"İşte sorun da burada," dedi Lennek, Nero'nun su kabını doldururken. "Bay Sander'e bunu soracaktım ancak kendisine iletişime geçemedim. Nero yedi yıl önce kayıtlara geçmiş fakat sahibine belirtilen adresten ulaşılamıyor. Bunun üzerine Stuttgart nüfus dairesini aradım ama onlar da bana yardımcı olamadılar."

"Adamın nereye taşındığını bilmiyorlar mı yoksa bunu açıklamaları mı yasakmış?"

"Bilmiyorlar," dedi Lennek. "Duruma bakılırsa Bay Sander, Stutgart'tan dört yıl önce ayrılmış ancak başka yere de ikamet kaydı yaptırmamış. Ama ölmemiş, nüfus müdürlüğü bunu kesin olarak söyledi."

Nero yerinden doğrulup su kabına doğru ağır ağır yürüdü. Lennek onu yıkamıştı ve siyah tüyleri güneşte parlıyordu. Ensesinde daha önce çamurun örttüğü küçük, bir beyaz leke fark ettim.

Lennek, "Sonra bizim hayvanları koruma derneğinden bir meslektaşımı aradım," diye devam etti. "Doktor hanım Stutgart'ta yaşıyor. Beni kırmayıp Sander'in adresine gidip baktı. Bugün telefonla görüştük ve bana Sander'in sosyal hizmetlerin konutlarında yaşadığını ve çevrede ağır bir alkolik olarak bilindiğini anlattı. Komşularıyla sık sık tartıştığı ve saldırgan davranışlar gösterdiği için evinden atılmış."

Beynimin içinde yine o boğuk ve sarhoş sesi duydum.

Onu gördün mü?

Birden kavradım. "Sanırım Erich Sander'in nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, burada, Ulfingen'de. Birkaç gün önce yoluma bir evsiz çıkmıştı. Çok sarhoştu ve bana *onun* yerini bilip bilmediğimi sordu. Kimi kast ettiğini şu ana kadar anlamamıştım." Bu söylediğim tamamen doğruyu yansıtmıyordu çünkü adamın Kevin'ı kast ettiğini düşünmüştüm. Ancak belli ki yanılmıştım. "Adam köpeğini arıyordu."

"Evsiz bir alkolik, üstelik bir de saldırgan." Lennek alnını buruşturmuş Nero'ya bakıyordu. Nero da şimdi başını kaldırmış, sanki ilginç bir şey keşfetmiş gibi gözlerini bahçe parmaklıklarına dikmişti. "O zaman hayvanı bu duruma kimin getirdiğini merak etmemize gerek kalmıyor."

"Evet. Sanırım yalnızca hayvana zarar vermemiş. Nero'yu size birlikte getirdiğimiz arkadaşım David de başına çok ağır bir darbe aldı. Bunu da Sander yapmış olabilir."

"Bu adamın izini süreceğim," dedi Lennek. "Kuşkumuzda haklı çıkarsak o zaman Nero'nun durumunu..."

Nero ansızın hırlamaya başladı. Hâlâ parmaklıklara bakıyor, saldıracakmış gibi dişlerini gösteriyordu. Sonra sanki bir yeri ısırılmış gibi fırladı, Lennek'in ve benim yanımdan geçip açık duran parmaklık kapısına doğru koştu. Arka ayaklarına baskı yapan, onu az kalsın felçli bırakacak olan kan pıhtısı henüz iyileşmemişti. Havlayarak parmaklıklara doğru koşarken bacakları sanki her an bükülecekmiş gibi duruyordu. Ama Nero bunun farkında değil gibiydi, kendinden geçmişti.

Biz de arkasından koştuk. Yüksek parmaklık lataları arasından bakınca, hızla gözden kaybolan karanlık bir gölge fark ettik. Nero hırlayıp havlayarak parmaklıklara tırmandı. Deliler gibi havlıyordu. Derken arka bacakları gevşedi ve acı içinde inleyerek çimlere oturdu.

Lennek, Nero'nun yanına ulaşınca ben hemen geri döndüm. Nero'nun parmaklıklarda kimi gördüğünü öğrenmek istiyordum. Bahçe kapısı bulunmadığı için evin arka kapısından muayenehaneye girdim ve kapıya doğru koşup sokağa çıktım.

Az önce bahçede de olduğu gibi, asfalt üzerinde titreşen yaz güneşi hemen yüzüme vurmuştu. Hızla parmaklıklara doğru ilerledim. Kulağıma, veterinerin Nero'yu sakinleştirmeye çalışan sesi geliyordu. Her yöne baktım ancak yürüteciyle karşıdan karşıya geçen yaşlı bir kadından başka kimseler yoktu.

Hayır, diye düşündüm. Parmaklıkların arkasındaki gölge, yürüme güçlüğü çeken yaşlı bir kadına ait olamayacak kadar uzundu.

O, buradaydı. Nero'yu öldüresiye döven kişi... Erich Sander. Köpeğinin nerede olduğunu da öğrendi şimdi!

Bunu düşünmek bile rahatsız ediciydi. Ancak David'in canına kast eden kişinin de bu adam olabileceği düşüncesi çok daha sar-

sıcıydı. Kafayı çekip yedi yılını paylaştığı sadık dostunu öldüresiye tekmeleyen birinden her şey beklenirdi.

Bu kişi Kevin'ın kastettiği Şeytan'dı belki de?

Peki, Kevin'la aralarındaki bağ neydi? Köpeği, Kevin'ın minibüsünün yandığı yerin yalnızca birkaç yüz metre ötesinde bulmamız rastlantı olamazdı.

Evet, bir bağlantı vardı, bundan kuşkum yoktu.

Ama nasıl bir bağlantı?

54

Lennek, Nero'yu barınağına taşımış, hayvana hem sakinleştirici hem de ağrı kesici ilaçlar vermişti. Sonra kucağında hamsteriyla küçük bir kız gelmiş, aynı anda muayenehanenin telefonu çalmıştı. Ben de vedalaşıp oradan ayrılmıştım. Lennek beni uğurlarken Nero vakasıyla ilgileneceğine söz vermişti.

"Yeni haberler çıkar çıkmaz seni arayacağım," dedi Lennek telefon ahizesini kaldırıp aynı anda küçük kızı muayene odasına alırken.

Muayenehaneden ayrılırken Erich Sander'i düşünüyordum. Bu adam parçaların birleştiği nokta olmalıydı. Onu bulmalıydım.

Tanıdık bir motor sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. Derken Julian mobiletiyle önümde durdu. Bu sürpriz karşısında kalp atışlarım bir anda hızlanmıştı.

Telaşla saçlarımı düzelttim. Gerçi annem kısa saçın bana çok yakıştığını ve bir iki el hareketiyle havalı bir modele dönüşebildiği için kullanışlı olduğunu sürekli söylerdi ama şimdi korkunç göründüğümü düşünüyordum.

"Selam," dedi Julian kaskını çıkarırken. Yüzü solgundu, gözlerinin altında halkalar belirmişti. Bana gülümsüyordu ancak yüzündeki derin hüzün gözümden kaçmamıştı.

"Annen seni burada bulabileceğimi söyledi."

"Evet... Ben, daha doğrusu David ve ben..." diye kekeledim şaşkınlığımı yenemeyerek. "Yani göl kıyısında yaralı bir köpek bulmuştuk, ona bakmaya gelmiştim."

"Evet, annen biraz bahsetti."

"Öyle mi?" Gülümsedim ama kendimi budala gibi hissettim. "Sen peki? Beni neden aramıştın?"

"Şey, David'in başına gelenleri duyunca seni merak ettim. Hem ayrıca..." Gözlerini benden kaçırdı. "Ayrıca geçen sefer için özür dilemek istedim."

Neyi kast ettiğini hemen anlamıştım. Şu öpüşme... Bir anda kıpkırmızı kesildim. Bir bu eksikti!

"Özür dileyecek bir şey yok ki," dedim sesimi gitgide alçaltarak. "Sonuçta benim hatamdı. Budalalık ettim. Unut gitsin. Tamam mı?"

Julian yüzüme baktı, gülümsüyordu. Ama yine hüznüyle mücadele eder gibiydi. "Hava çok sıcak. Birlikte bir şeyler içelim mi?"

Az kalsın hayır diyecektim çünkü çok utanmıştım. Ama bunu yaparsam kendimi ömür boyu affetmeyeceğimi hemen anladım.

Miss Piggy'yi gösterdim. "Tamam ama bir şartla. Peş peşe gidersek."

55

Pino'nun dondurmacısında şans eseri son boş masayı kaptık. Öteki masaların hepsini, gürültücü bir çekirge sürüsü gibi küçük pazar meydanına çullanan otobüs dolusu turist kuşatmıştı.

Pino'nun kıpkırmızı bir yüzle masadan masaya koştuğunu görünce, *keşke bana bir iş verseydin,* diye geçirdim içimden. Gerçekten de siparişimizi alırken soluk soluğaydı.

Bu arada, Julian sersemce davrandığım o olaydan bir kez daha bahsetmesin diye havadan sudan konuştum. Zaten yeterince mahcup olmuştum.

Julian espriler yapmaya çalışsa da kötü durumda olduğu yüzünden belliydi. Bunun nedeni zaten ortadaydı. Bu kez de Ramona hemşirenin önerisine uyup konuyu açmadım.

Pino elinde içeceklerimizle masaya geldiğinde bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. O sırada Julian'ın cep telefonu çaldı. Julian özür dileyerek kalktı, turistlerin gürültüsünden kurtulmak için biraz uzaklaştı. Çok geçmeden dönüp telefonu masanın üzerine bıraktı.

"Kusura bakma, arayan babamdı. Şu yardım etkinliği yüzünden canı epeyce sıkkın ama yine de sonuna kadar devam etmekte ısrarlı."

"Nasıl bir yardım etkinliği bu?"

"Bu akşam belediye salonunda bir parti düzenlenecek," dedi Julian yorgun bir ifadeyle yüzünü ovuşturarak. "Afişler uzun za-

mandır her yerde asılı. Geliri kanser vakfına bağışlanacak. Annem onlarla çalışıyordu. Bu etkinliği sağlığı henüz bozulmadan altı ay önce planlamıştı. Babam, annemin bu partinin mutlaka yapılmasını isteyeceğini düşünüyor, oysa doktorlar annemin belki de bu geceyi... Her neyse."

"Sen de katılacak mısın?"

Julian iç geçirdi. "Evet, aklım başka yerde olsa da gitmek zorundayım. Aslında The Barlows sahne alacaktı ama önce Kevin olayı, sonra da David'in katılamaması üzerine acilen topladığımız arkadaşlarla bir şekilde doğaçlama yapacağız işte..."

Buraya ilk gelişimde kasabaya girerken gördüğüm afiş aklıma gelmişti.

The Barlows, diye düşündüm. *Üç kişi kaldılar şimdi.*

"Bence halledersiniz," dedim ve tam kolamı alacağım sırada içimde ansızın bir şeyler kıpırdamaya başladı.

Julian'ın konuştuğunu duyuyordum ama sesi kısılıyor ve ne dediği anlaşılmıyordu. Çevremdeki turistler de bir anda susmuştu. Oysa konuştuklarını görebiliyordum. Algılarım da yavaşlamış, dünya âdeta sessiz bir ağır çekimin içine girmişti.

Derken bakışlarım Julian'ın cep telefonuna takılıp kaldı. Telefon, kırmızı muşamba masa örtüsünün üzerinde tuhaf bir şekilde parıldıyor, kafamın içinde bir ses yankılanıyordu.

Bu benim sesimdi. Demir dökümhanesinin bodrumunda ilerlerken David'e söylediğim sözleri duyuyordum.

Bende sinestezi var.

...bazen başkalarından daha çok şeyi algılayabilen insanlar.

...daha çok.

...başkalarından...

...daha çok...

...sinestezi...

Derken bu yankılara Frank Nord'un sesi karıştı.

İnce ayarlı bir enstrüman gibi...

...ince ayarlı...

Bir temas hissettiğim inancına kapıldım. Birisi kolumu tutmuştu. Ama kolum benden çok çok uzaklarda gibiydi. Sanki başka bir dünyadaydı.

Sonra gözlerimin önünde bir havai fişek patladı. Dev bir kaleydoskop gibi önümde renkler oynaşıyordu ve içindeki resimler de gözümü alan şimşekleri andırıyordu.

Kırmızı muşamba örtünün üzerinde Julian'ın cep telefonu.

Çardaktaki masanın altında Kevin'ın yüzü.

Kevin'ın odası.

Duvarındaki fotoğraflar.

Dizüstü bilgisayarın üstündeki broşür.

Yanında duran tükenmez kalem.

666.

Tekrar ve tekrar 666.

Sahneler beynime şiddetle yağıyordu. Dayanılacak gibi değildi. Fırtınaya tutulmuş sonbahar yaprakları gibi beynimin içinde fırıl fırıl dönüyorlardı.

Köpek.

Cenaze aracı.

Metal dolap.

Tozların ortasında dikdörtgen şeklindeki iz.

Beni duvara doğru iten Sander.

Elinde uzaktan kumandasıyla Kevin'ın annesi.

Yerde yatan David.

Bir kez daha tozların ortasındaki dikdörtgen iz...

Beynimin içinde kıyamet koparan karmaşadan ansızın tek bir fotoğraf oluşmuştu. Bu fotoğraf şekil değil, bir düşünceydi yalnızca.

Öyle bir düşünce ki...

"Cep telefonu!"

Bağırdığımı duydum ve o anda kendime geldim. Beynimin içindeki renkler ve fotoğraf fırtınası kaybolmuştu. Şimdi Pino'nun dondurmacısında oturuyordum ve bir sürü yüz bana çevrilmişti.

"Doro, iyi misin sen?"

Julian kırmızı masa örtüsüne yapışmış gibi duran kolumu tutuyordu. Sonra kola bardağımın devrildiğini fark ettim. Şekerli siyah sıvı örtünün üzerine yayılmış, yere damlıyordu.

"Julian, o dolapta ne olduğunu şimdi anlıyorum!"

"Hangi dolap? Lanet olsun, neden söz ediyorsun sen? Sıcak mı çarptı seni?"

Başımı iki yana salladım. Dondurmacıdaki bütün müşterilerin bize baktığını o anda kavrayabilmiştim. Biraz şaşkın bir ifadeyle bana bir torba buz uzatan Pino'nun da gözleri bizim üzerimizdeydi.

"Sıcağa iyi gelir," dedi Pino.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Bir şeyim kalmadı."

Pino bana inanmıyor gibiydi ancak ben buz torbasını bir kez daha geri çevirince omuz silkip kafeye girdi.

"Ne oldu sana?" diye sordu Julian kaygılı bir ifadeyle. Müşteriler bize bakmaktan artık vazgeçmişlerdi. Sinestezi nedeniyle kriz geçiren on altı yaşındaki bir kız, onların gözünde neyse ki sandığım kadar ilginç değildi.

"Julian, Kevin'ın peşinde neden birinin olduğunu ve çocuğun neden hâlâ saklandığını sanırım çözdüm."

Julian'ın gözleri iri iri açıldı. "O halde Kevin'ın yaşadığından gerçekten eminsin, öyle mi?"

Başımı salladım. "Sen onu yakından tanıyordun. Nasıl bir cep telefonu kullanırdı? Şekli seninkine mi benziyordu?"

Julian kendi telefonuna bakıp başını salladı. "Evet, benziyordu. Akıllı telefonu vardı."

"Bu telefonla fotoğraflar çekerdi, değil mi? Odasında bir sürü fotoğraf asılıydı ama hiçbir yerde kameraya rastlamadım."

"Eee, evet," dedi Julian şaşkınlıkla. "Telefonuyla sıklıkla fotoğraf çekerdi. Neden sordun?"

"Demir dökümhanesinin bodrumundaki dolaba Kevin bir şey saklamış. Dolap kilitliydi ama David'in olayından sonra açık duruyordu. İçinde ne varsa birisi alıp götürmüş. Dolabın içindeki şey senin telefonun gibi kare şeklindeydi. Dolaba Kevin'ın cep telefonu konmuş olmalı!"

Julian alnını buruşturmuş, bir bana bir de cep telefonuna bakıyordu. "Kusura bakma ama ben hâlâ anlayamıyorum," dedi usulca. "Kevin telefonunu neden oraya saklasın ki?"

"Göl kıyısındaki yangından bir gün önce Kevin annesine yakında dönmemek üzere gideceğini söylemiş. Kadın oğlunun intihar tehdidinde bulunduğunu sanmış çünkü Kevin onu sıklıkla intiharla tehdit ediyormuş."

"Bundan emin olabilirsin. Kevin ağır bir bunalımdaydı."

"Orası öyle," dedim. "Ama annesi bu defa yanılmış. Kevin *kaçmayı* planlıyordu."

"Kaçmak mı? Nereye peki?"

"Amerika'ya."

"Ne?"

Julian'ın inanmayan bakışlarına aldırmadan açıkladım. "Kevin'ın bilgisayarının üstünde öğrencilere yönelik seçenekler içeren bir seyahat broşürü duruyordu. Berlin'de benim de aynısından vardı. Lise bitirme sınavlarına motive olmak için almıştım. Kevin'ın broşürü

Amerika içindi ve Kevin açık bıraktığı bir sayfada birkaç seçeneği tükenmez kalemle daire içine almıştı."

"Ne var bunda?"

"İnsan bunu somut planları olduğu zaman yapar."

"Bilmem," dedi Julian. Alnının buruşukluğu geçmemişti. "Kevin'ın daha minibüsünün benzin deposunu dolduracak kadar bile parası yoktu."

"Tam da bu yüzden," dedim. "Hüzünlü hayatından çekip gitmeye yetecek kadar parayı bulmayı umuyordu."

"Tamam..." dedi Julian. "Diyelim ki haklısın. Kevin'a o parayı kim verecekti ve ne karşılığında?"

"Nereye varmak istediğimi hâlâ mı anlamadın?" Çevremiz çok gürültülü olmasına karşın yine de sesimi yükseltmemek için biraz öne doğru eğildim. "Julian... Kevin birine şantaj yapıyordu. Dolaba kilitlediği cep telefonuyla çektiği fotoğraflarla. Bir şeyler ters gitmiş olmalı ve şantaj yaptığı o kişi şimdi peşinde."

Julian'ın yüzündeki yorgunluğun son izleri de kaybolmuştu şimdi. Bitkinliğin yerini büyük bir şaşkınlık almıştı. "Nasıl yani? Şantaj mı yaptı? Kime peki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bu kişinin çok tehlikeli bir insan olduğunu düşünüyorum. Kevin onu Şeytan olarak adlandırıyordu ve sümenin üstüne defalarca 666 rakamını karalamıştı. Onu doğru anladıysam konu bir cinayetti."

Julian'ın gözleri öylesine açılmıştı ki yuvalarından fırlayacaklarından korkmaya başlamıştım. Ağzı bir karış açık halde arkasına yaslandı. Nutku tutulmuş gibiydi.

"Geçenlerde karşılaştığımız evsizi hatırlıyor musun?" diye sordum ve Julian sessizce başını salladı. "David'le birlikte göl kıyısında bulduğumuz yaralı köpek onunmuş. Adamın adı Erich Sander. Fabrikanın bodrumunda onu hazırlıksız yakaladığımız için David'in

başına vurduğunu tahmin ediyorum. Öğrendiğime göre çok saldırgan biriymiş. Kevin'ın telefonunun onda olduğundan eminim. Bu yüzden adamı bulmalıyım."

"Dur, ağır ol," dedi Julian eliyle savuşturarak. "Buraya kadarını önce bir sindirmem gerek. Kevin bir serseriye şantaj mı yaptı diyorsun şimdi?"

"Hayır, Sander olaya tesadüfen karışmış. Şantaj yapılacak biri değil çünkü parası yok. Şantaj yapılan kişi başka. Bir katil."

"Bir katil..." diye yineledi Julian. Elini sürmediği, üzerindeki kremasının beklemekten eridiği çilekli içeceğe gözlerini dikmişti. Sonra kremaya konmaya çalışan bir yaban arısını eliyle dalgın dalgın kovaladı. "Bu ne boktan iş böyle," diye kendi kendine mırıldandı.

Heyecandan yine boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, inanıyorum," dedi Julian yüzüme bakarak. "Hepsini anlayamasam da sana inanıyorum. Bir insan tek başına bunca şeyi düşünüp kurgulayamaz."

"Teşekkür ederim!" İç geçirdim. "Bunu şimdilik iyi bir söz olarak kabul ediyorum."

Julian sözlerimi duymamış gibiydi. Daha önce hiç görmemiş gibi içeceğine bakıyordu. "Dinle..." dedi sonunda. "Şu Sander'i asla tek başına aramaya kalkmayacaksın. Seni de yoğun bakımda ziyaret etmek istemiyorum. David'in, belki de Kevin'ın başına gelenler yeter de artar bile. Ama sana yardım edeceğim, tamam mı?"

Öyle rahatlamıştım ki sırtımdan âdeta kocaman bir yük kalkmıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet, tabii..." dedi ciddi bir ifadeyle. "Çünkü burada söz konusu olan arkadaşlarım. Ama tek başına bir işe kalkışmayacağına söz verirsen yardım ederim sana. Şu saldırgan ayyaşı önemsemi-

yorum. Kevin'ın Şeytan diye tanımladığı şu herif canımı sıkıyor. Kim olduğunu bilmediğimiz sürece çok dikkatli davranmalıyız."

"Biliyorum," dedim. "Çok tehlikeli olabilir."

Julian elimi tuttu, bana dokunmasıyla birlikte cereyana kapılmış gibi oldum. "Tek başına işe kalkışmak yok artık. Söz ver bana!"

"Tamam, söz."

"İyi, o halde biz..."

Yine cep telefonu çaldı. Arayanın adını ekranda okuyunca Julian gözlerini kaydırdı ve elimi bıraktı.

"Yine babam. Doro, artık gitmeliyim. Bu konuyu konserden sonra konuşalım, olur mu?"

"Olur, orada olacağım."

"Görüşürüz," dedi, telefonu açtı ve mobiletine doğru yürüdü. "Tamam, yoldayım!" dedi sabırsız bir sesle ve motoru çalıştırıp uzaklaştı.

Ben de eve doğru yola koyuldum. Bisiklete binmek yerine, Miss Piggy'yi kaldırımda itiyordum. Dizlerim hâlâ titriyordu, sanki alkol almış gibiydim. Kafamın içi karmakarışıktı çünkü bu hikâyeden henüz bir bütün oluşturamıyordum.

Şeytan denen kişinin kim olabileceğini düşünüp durdum.

Acaba *beni* biliyor muydu?

56

Evimize yaklaşırken şaşkınlıktan kalakaldım. Güneş epeyce alçaldığı ve gözümü aldığı için önce yanılıyor muyum, diye düşündüm. Gelgelelim az önce evimizden çıkan kişi gerçekten de Frank Nord'du.

Annem de Nord'un arkasından dışarı çıktı ve onu uğurlarken keyfi oldukça yerindeydi. Bahçe kapısına kadar bir süre daha gülümseyerek sohbet ettiler. Nord kendi evine girerken annem arkasından el salladı.

Samimi tavırları dikkatimi çekmişti. Ne demek oluyordu şimdi bu?

Anneme doğru yürümeye devam ettim, derken o da beni gördü.

"Selam tatlım. Nerelerdeydin sen?"

"Senden ne istiyor?"

"Bay Nord mu?"

"Başka kim olacak?"

"Alışverişten geliyordum, aldıklarımı eve taşırken bana yardım etti. Çok zarif bir hareket, değil mi?"

"Aldıklarını demek."

Annem kaşını kaldırdı, şaşırmıştı. "Neyin var senin?"

Miss Pigyy'yi çökmüş köpek kulübesinin yanına bıraktım. "Benim hakkımda da konuştunuz mu?"

"Evet, konuştuk," dedi annem ve o önde, ben arkasında eve girdik. "İlerleme kaydettiğini anlattı bana."

İlerleme, diye düşündüm. Aslında durumumun böyle olduğu söylenemezdi. Ne de olsa halüsinasyonlarım konusunda Nord'la aynı görüşte değildik ve o bunu anlamış olmalıydı. Acaba annemi rahatlatmak mı istemişti?

"Neden öyle ciddi bakıyorsun tatlım?"

"Yok bir şey!" Mutfağa girip bir bardağa su doldurdum.

Annem peşim sıra gelmişti. Kapıya yaslanmıştı ve yüzü parlıyordu. "Nord, yeni bir işe girinceye kadar bana bir iş teklifinde bulundu."

"Bir iş mi? Ne işi?"

"Şöyle... Julian'la hayatlarını yoluna koyuncaya kadar ev işlerinde birine ihtiyacı var."

Şimdi afallamıştım. "Onun evini mi temizleyeceksin?"

"Evet, temizlersem neyim eksilir ki?" diye sordu annem ve kendinden emin bir hareketle yüzüne düşen saç tutamını arkaya doğru itti.

"Anne, sen *işletme ekonomisi uzmanısın.*"

"Biliyorum," dedi annem ve piknik masasının üzerindeki alışveriş torbalarını boşaltmaya başladı. "Ne var ki şu sıralar *işsiz* bir işletme ekonomisi uzmanıyım. Ayrıca bunu karşılıklı bir komşu dayanışması olarak görüyorum. Julian ve Bay Nord zor bir süreçten geçiyorlar ve asıl sıkıntı her an kapılarını çalabilir. Bu durumda onlara neden yardım etmeyeyim ki?"

Annemin yüzüne bakmıyordum. Elbette haklıydı. Ben de havuzda tuvaletleri temizleyip çöpleri boşaltırken hiçbir şeyim eksilmemişti. Ama yine de annemin, terapistimin evini temizleyeceği düşüncesi hoşuma gitmemişti. Üstelik bu terapist, Julian'ın babasıydı.

Hem de!

"Asma ama suratını tatlım." Annem elindeki süt kutusunu bırakıp yanıma geldi, parmağının ucuyla çenemi kaldırdı. "Annen ömrünün sonuna kadar temizlikçilik yapmayacak."

İç geçirdim. "Kusura bakma ama yalnızca..."

"Evet, biliyorum, Julian'ın babası o." Yüzüme bakarak gülümsüyordu. "Umarım benim yüzümden utanmıyorsundur."

"Hayır, asla," dedim ve yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissettim. "Sen beni asla utandırmazsın anne."

Usulca saçlarımı okşadı, alnımdan öptü ve sonra sütü buzdolabına kaldırdı.

"Canını sıkma, tatlım. Uzun sürmeyecek zaten. Onlara sadece yardım eli uzatacağım. Zaten Bay Nord söz verdi, ne gömlek ütüleyeceğim ne de yer sileceğim." Bana dönüp göz kırptı. "Bodrumdaki örümcek ağlarını da temizleyecek değilim."

Bu defa ben gülümsedim çünkü annem örümceklerden ölesiye korkardı. Tam bir araknofobiydi onunkisi. Benim boş odalarda telefon ziline karşı duyduğum korkudan bile daha şiddetliydi. Annem küçücük bir örümcek bile görse hemen kaçardı.

Ah, unutmadan," dedi annem brokoliyi sebze gözüne yerleştirirken, "Julian uğrayıp seni sordu."

"Biliyorum. Beni Doktor Lennek'in yanındayken gelip buldu."

"Bu akşam için davet etti mi seni?"

"Evet, seni de mi davet etti yoksa?"

"Babası davet etti," dedi boş torbayı katlayıp çekmeceye koyarken. "Yardım amaçlı bir etkinlikmiş."

"Ee? Gidecek misin?"

Annem bana bakıp bıyık altından gülümsedi. "En yakın arkadaşım bana eşlik ederse, evet."

"Edecek."

"O halde bu akşam dışarı çıkıyoruz," dedi ve yürüdü. Hole çıkınca aklına bir şey daha gelmiş gibi bana döndü. "Tatlım, Julian'ın

durumu nedir, söyler misin? Bir kız arkadaşının olduğunu sanıyordum."

"Boş ver anne," diye iç geçirdim. "Şimdi durumu anlayamazsın."

"Yerinde olsam ben de aynen bunu söylerdim."

Bana göz kırptı ve sonra merdivenlerden çıkıp odasına gitti.

57

Annem beni holde bekliyordu. Onun yanına gitmek üzere merdivenleri indiğim sırada parfümünün kokusunu alıp vestiyerin aynası önünde saçını son kez kontrol ettiğini görünce ürperdim. Anılarımdaki bildik bir sahne yeniden canlanmıştı.

Kai ölmeden önceki geceyi düşünmeden edemedim. Annemin o geceden sonra bir daha dışarı çıkmadığını fark etmiştim. Bu akşam ilkti.

Ayrıca sanırım sekiz yaşımdan bu yana annemle birlikte gezmeye gitmemiştik. Bu akşam bu açıdan da bir ilk olacaktı. Bundan iki yıl öncesine kadar annemle baş başa dışarı çıkacağımız aklıma gelse inanmazdım. Kendimi bir çocuğun doğum gününe götürülen küçük bir kız ya da ailesinin gözünün önünden ayırmadığı, aşırı korunup kollanan biri gibi hissederdim. Oysa şimdi annemle arkadaş olmuştuk ve bu hoşuma gidiyordu.

Karar vermiştim, Kevin hakkında öğrendiklerimi ve bu akşamki etkinliğe sırf bu yüzden katıldığımı anneme anlatmayacaktım. Bu konulara girmek yerine keyfim çok yerindeymiş gibi davrandım ve annemin neşeli tavırlarına ben de eşlik ettim.

Otomobilimizle kasabanın belediye salonuna doğru iniyorduk. Ilık bir akşamdı. Yan camdan hafif bir rüzgâr esiyor, gündüzün boğucu sıcağının arkasından ferahlık veriyordu.

Annem, araç radyosunda çalan duygusal bir Eros Ramazzotti parçasına eşlik ederken, "Tam gezme havası," dedi. Bu müzik gerçekten benim zevkim sayılmazdı ama şu anda önemli olan annemin mutluluğuydu.

Anlaşılan yalnızca kasaba halkı değil, çevre sakinleri de annemin ideal gezme havası fikrini paylaşıyorlardı çünkü belediye salonunun önüne ulaştığımızda caddenin iki yanına boydan boya araçlar park edilmişti. Ayrıca yan caddeler ve sokaklar bile otomobillerle dolmuştu.

Ulfingen küçük bir yerdi ama girişin önündeki insan selini gördüğümde kendimi büyük kentlerin birindeki bir film galasına katılmış gibi hissettim.

"Keşke yürüyerek gelseydik," dedim gözlerimle boş bir park yeri ararken.

"Ayağımdaki şu ayakkabılarla mı?" diye soran annem radyonun sesini kıstı. "Bu topuklularla yürümeye kalksam ölürdüm. Şu karşıya baksana! Boş mu orası?"

Ne var ki annem henüz sözünü bitirmeden yaşlıca bir adam, Mercedes'ini annemin gösterdiği yere doğru kırdı.

Arkamızda biri sabırsızca kornaya basıyordu. Annem biraz ilerleyip yan sokaklardan birinin başında durdu. "En iyisi ne biliyor musun? Sen bence bilet kuyruğuna gir," dedi ve cüzdanını elime tutuşturdu. "Ben de o arada park yeri bulmaya çalışayım."

Bunu daha önce düşünmesi gerektiğini içimden geçirdim ama sesimi çıkarmayıp otomobilden indim.

Annem ilerlerken ben de geri dönüp belediye salonuna doğru yürümeye başladım. Çok geçmeden arkamdan biri koşarak gelip yolumu kesti.

Uzun boylu adamı tanıyınca ürktüm. Üzerinde yine o yıpranmış rüzgârlık vardı ve uzun saçları yağ içindeydi. Karşımda o evsiz adam duruyordu.

"Şşşt!" dedi. "Bir şey yapmayacağım sana. Ama seninle konuşmalıyım."

Kalbim korkudan gümbür gümbür atıyordu ama yine de bu adamdan bana zarar gelmeyeceğini anlamıştım. Son karşılaşmamızın aksine ürkek bakıyordu. Ayrıca her yer insan doluydu.

"Bu akşam buraya geleceğini tahmin ettim," dedi. Koşmaktan soluk soluğa kalmıştı. Peşinde sanki birileri varmış gibi çevresine bakındı, gergindi. Geçen defa olduğu gibi ter ve alkol koksa da sarhoş gibi görünmüyordu. En azından konuşurken dili dolanmıyordu. "Seni aradım."

"Şu anda polis çağırmamam için bana mantıklı bir neden söyleyin," diye adama çıkıştım. "David'i dövüp hastanelik ettiniz, henüz duymadıysanız öğrenin."

"Ne yapmışım?" Sanki yüzüne bir tokat indirmişim gibi gözlerini iri iri açmış bana bakıyordu. "Lanet olsun, kimseyi dövmedim ben. Gerçekten yapmadım! Geçen defa seni duvara ittiğim için özür dilerim. Kafam yerinde değildi, anlıyorsun değil mi?"

Adamın bana bakarken gösterdiği şaşkınlık da özrü de ve hafifçe beje çalan kurşuni rengi de samimi gibiydi. İçimden ona inanmak geldi.

"Peki ya dolaptaki cep telefonu?"

Yüzüme yine afallayarak baktı. "Hı? Ne telefonu? Ben arkadaşımı arıyorum, hepsi bu."

"Arkadaşınızı mı?"

"Evet," dedi adam ve yeniden çevresine bakındı. "Seni onun köpeğiyle gördüm."

Doktor Lennek'in bahçe parmaklıklarının arkasındaki gölge aklıma gelmişti. Köpek havlayınca kaçıp gitmişti.

Şimdi hiçbir şey anlamıyordum.

"*Onun* köpeğiyle mi? O halde siz Erich Sander değil misiniz?"

"Ben mi?" Başını iki yana salladı. "Yoo! Erich benimle burada buluşmak istemişti. Aşağıda, göl kıyısında. Ama benim işim vardı, anlıyor musun? Sonra arkadan geldim ama Erich yoktu. Günlerdir onu bekliyorum ama ortaya çıkmıyor. Hiç böyle yapmazdı. Yoluma çıkan herkese onu sordum. Biliyorsun, sana da sordum. Ama kimseler görmemiş. Ben de burada böylece kaldım. Derken seni yeniden gördüm, yanında onun köpeği vardı, bu kız mutlaka bir şey biliyordur, diye düşündüm. Söyle bakalım, Erich nerede? Başına bir şey geldi, değil mi?"

Beynimin içinde kıyametler kopmaya başlamıştı. Bu adam Erich Sander olmadığına göre ve Sander'in köpeği yaralı olarak göl kıyısında bulunduğuna göre...

Ansızın anlamıştım.

Minibüsteki ceset!

Minibüste ölen kişi Kevin değildi ve bu da kanıtlıydı!

Kevin gerçekten hayattaydı. Biri şu Erich Sander'i öldürmüş ve olaya da yananın Kevin olduğu süsünü vermişti.

Nero'nun başına gelenler de böylece açığa kavuşuyordu. Sahibinin öldürüldüğü o korkunç olaya tanıklık etmiş olmalıydı.

Bir başka düşünce daha beynime üşüştü. Bir konuşma... Kevin'ın annesi, oğlunun cesedinin defin için ona teslim edilmediğinden yakınmıştı.

Öyle ya, cesedin kimlik tespiti için uğraşılıyordu mutlaka. David'in bana anlattığı göre kömürleşmiş bir ceset üzerinde kimlik tespiti yapabilmek çok güçtü. Hele ki Kevin'a ait değilse.

Polis gerçeği er ya da geç ortaya çıkaracaktı ama ben o güne kadar bekleyemezdim. Harekete geçmeliydim. Bunu David'e ve Şeytan'ın bundan sonra kurbanları olacak kişilere borçluydum. Ama Şeytan'ın bunları neden yaptığını çözemiyordum.

Nedeni şantaj mıydı yalnızca? O zaman ne diye evsiz birini öldürmüştü ki? Tanrı aşkına, karnını doyuramayacak kadar yoksul olan birine neden şantaj yapılırdı ki? Ayrıca Kevin neredeydi?

Hâlâ anlamlı bir sonuç çıkmıyordu ortaya.

"Ne oldu ufaklık?" diyerek beni düşüncelerimden sıyırdı adam. "Dilini mi yuttun?" Beni kolumdan kavradı. "Söyle hadi! Eminim biliyorsun, Erich'in nerede..."

Arkamda biri, "Hey!" diye bağırdı. Sonra kaldırımda topuk sesleri duydum. Annemdi. "Kızımı derhal bırakın!"

Evsiz korkuyla sarsıldı, kolumu bıraktı ve koşarak yandaki dar sokağa daldı.

"Hayır, durun!" diye bağırdım ve arkasından koştum.

Gelgelelim adam benden hızlıydı ve çok geçmeden karanlıkta kayboldu.

"Tatlım!" Annem yine arkamdan yetişmişti. Topuklarının sesi sokağın birbirlerine yakın duvarlarında çekiç darbeleri gibi çınlıyordu. "Tatlım, aman Tanrım, iyi misin sen?"

"İyiyim anne," dedim iç geçirerek.

"O herif ne istedi senden?"

Elimle savuşturdum. "Hiç. Para dilendi, hepsi bu. Hadi gidelim. Yoksa geç kalacağız."

"Hayatım, sen gerçekten iyi misin? Titriyorsun!"

"Evet, anne. Bana bir şey olmadı. Korktum yalnızca."

Söylemek zorunda kaldığım yalandan neyse ki annem tatmin olmuştu. Belediye salonuna doğru yürümeye başladık.

Kasa önünde kuyruğa girdiğimizde hâlâ titriyordum.

Beynimin içinde sürekli, *iki kişilermiş,* sözleri dolanıp duruyordu. *Ve biri öldü.*

Bunu hemen Julian'a anlatmalıydım. Evet, mutlaka. Bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

58

Belediye salonu hınca hınç doluydu. İçeride gerçek bir insan seli vardı. Tahminde bulunmayı hiç beceremezdim ama salonda en az üç yüz, belki de daha çok konuk bulunuyordu.

Biletlerimizi sonunda almıştık ve kalabalığın arasından ilerlemeye çalışıyorduk.

Ben önden yürüyordum ve annem elimi öylesine sıkı tutuyordu ki ağrımaya başlamıştı. Bir ara dönüp anneme baktım, ürkek bir ifadeyle gülümsüyordu. Her zaman kendinden çok emin olan annemin şimdi farklı bir yönünü keşfetmiştim.

Annem gece dışarı çıkmayalı gerçekten çok uzun zaman olmuştu. Hem eskiden ona babam eşlik ederdi. Farklı nedenlerden kaynaklanıyor olsa da şimdi ikimiz de gergindik.

Salona ayak basar basmaz gözlerim hemen Julian'ı aradı ve boyumun daha uzun olmadığına bir kez daha lanet ettim. Bir metre altmış iki santimlik boyumla kendimi insanların arasında cüce gibi hissetmiştim. Bana kalsa bir sandalye üzerine çıkardım ama zaten boş yer kalmamıştı.

"Tatlım," diye seslendi annem arkamdan kolumu çekiştirerek. Baktım ve ne demek isteğini anladım.

Frank Nord barın arkasında durmuş bize el sallıyordu. Sanki bir düğmesine dokunulmuş gibi, annem bir anda ömür boyu tanı-

dığım, o ne istediğini bilen kadına dönüşüvermişti. Önden yürüyor ve beni çekiştiriyordu.

Yanına ulaştığımızda, "Geldiğinize sevindim," dedi Nord gürültüyü yarmaya çalışarak.

Üzerinde REZERVE yazan boş bir masayı gösterdi. Masa, onca kalabalığın ortasında terk edilmiş bir ada gibi duruyordu.

"Masayı size ayırdım."

"Julian nerede?" diye sordum Nord'a.

"Orkestranın yanındadır herhalde." Barın arkasındaki sahneyi gösterdi. Birkaç kişi koşuşturuyor ve son hazırlıkları tamamlıyordu. Ama aralarında Julian'ı göremedim.

"Ben biraz dolaşacağım," dedim anneme.

"Tamam." Bana anlamlı bir ifadeyle göz kırptı. "Julian'a benden selam söyle. Ben de içecek bir şeyler ayarlayacağım. Kola mı istersin?"

Başımı salladım ve tam dönüp gidecektim ki annem kulağıma eğildi. "Kendine dikkat et, tamam mı? Ve ilaç aldığını sakın unutma. Yani alkol yok! Söz mü?"

Anneme söz verip sahneye doğru yürüdüm.

Eskiden olsa annemin beni küçük bir kız yerine koyan bu uyarısına kızardım. Gelgelelim son günlerde yaşananlardan sonra haksız yere de olsa annemin kaygılarını anlıyordum. Boşuna üzüldüğünü ona yakında kanıtlayacaktım.

Hem şu sıralar kafamı parti eğlencesinden başka şeylerin meşgul ettiğini bilemezdi ki!

Heyecandan bütün bedenim titriyordu ve avuçlarım ter içinde kalmıştı. Kevin'ın hayatta olduğuna dair kanıtlar ortaya çıkmaya başlamıştı işte ve Julian'ın desteğine her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Güçlükle ilerlerken, akıntıya karşı yüzdüğüm duygusuna kapıldım. Birileri beni sürekli sıkıştırıp itiyordu. Sahneye ulaşıncaya kadar birkaç kez, "Kusura bakma, seni görmedim," gibi cümleler duymak zorunda kalmıştım.

Sahnede kablolarla ve hoparlörlerle uğraşan çocuklardan ikisini Barlows afişinden tanıyordum. Ötekileri ise bilmiyordum.

Gözlerim yine Julian'ı aradı ama baterinin arkasındaki yeri boştu.

Bir metre ötede, ses mikserine kablo takmaya çalışan bir çocuğa, "Bakar mısın?" diye seslendim. "Julian nerede?"

Çocuk bir elini kaldırıp kulağına götürdü, beni duyamadığını anlatmak istiyordu. Sonra yanıma yaklaştı, ben de sorumu yineledim.

"İçecek bir şeyler getirmeye gitti," dedi çocuk ve işinin başına döndü.

"İyi, tamam."

İç çektim ve yeniden bara gitmek üzere arkamı döndüm. O sırada biri beni kolumdan tuttu.

Dönüp baktım ve Sandra'nın Barbie yüzüyle karşılaştım.

"Selam, Julian'ı mı arıyorsun?"

"Evet, neden sordun?"

Sandra, "Bak..." diye lafa girdi ama takım elbiseli bir adamın aramıza girmesiyle konuşamadı.

Sandra'nın cadalozluk edip canımı sıkacak şeyler söyleyeceğinden hiç kuşkum yoktu. Ama şu an bunları kaldıracak durumda değildim. Yoluma devam ettim ama kız beni yeniden durdurdu. Fakat bana sataşacakmış gibi bir havası da yoktu.

"Adın Doro, doğru mu?"

"Evet. Ne istiyorsun?"

"Senden özür dilemek. Herkese anlattığım için, senin şey... biliyorsun işte."

Kıza karşılık veremeyecek kadar afallamıştım. Bir an için benimle eğlenmek istediğini düşündüm. Ama sonra gözlerine baktım ve ciddi olduğunu fark ettim.

"Kıskançlık içindeydim," dedi güçlükle duyabileceğim bir sesle. "Aslında bu duygum geçmedi. Yine de Julian seni gerçekten bu kadar seviyorsa bana kabul etmek düşer. Onun mutlu olmasını istiyorum."

Kız bana hâlâ ciddi bir ifadeyle bakıyordu ama ben yine de kulaklarıma inanamıyordum.

"Şaka mı yapıyorsun?"

Sandra başını iki yana salladı. "Hayır, gerçekten ciddiyim. Gerçi senden hoşlanmıyorum. Ama *o* seni sevdiğine göre düzgün bir kız olmalısın. Arkadaş olabileceğimizi falan aklına getirme. Tek istediğim Julian'la bozuşmamak."

Ben yanıt bile veremeden Sandra arkasını döndü ve sahnenin karşısında kendilerine en güzel yerleri ayırmak üzere olan bir grup kızın arasına karıştı.

Kısa bir an için kızın arkasından şaşkınlıkla baktım, sonra omuz silkip yoluma devam ettim. Bu mutlaka Julian'ı etkilemenin bir yoluydu. Julian'ın iyiliğini isteyen anlayışlı bir eski sevgili, onu kıskanç bir cadalozdan daha çok etkilerdi kuşkusuz.

İyi madem, diye düşündüm. *Böylesi daha iyi. Bir sıkıntı eksilmiş olur. Ancak Julian'ın bana karşı hissettikleri konusunda yanılıyor. Evet, Julian beni insan olarak seviyor ama hepsi bu.*

Kalabalık gitgide yoğunlaşıyor gibiydi. Etkinliği düzenleyenler salona acaba daha kaç kişiyi almayı düşünüyorlardı acaba? Birazdan konukları üst üste istiflemek zorunda kalacaklardı.

Can sıkıntımın nedeni, kalabalıktan hoşlanmıyor olmamdı belki de. Bea, yakın arkadaş olduğumuz günlerde bana hep, *sen osuruktan parti kızısın*, derdi.

Binbir mücadeleyle bara ulaştıktan sonra Julian'ı gördüm. Babasının annem ve benim için ayırdığı masanın yanında duruyordu.

Orkestra için her eline ikişer bira almış, yan yana oturmuş olan annemle ve Nord'la sohbet ediyordu.

Beni görünce bana doğru yürüyüp sarıldı. Tek söz söyleyemeyecek kadar şaşırmıştım. Ama sonra açıldım.

"Julian," dedim heyecanla. "Acilen konuşmalıyız."

"Neyin var? Titriyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Julian, iki kişilermiş."

"Kim?"

Parmak uçlarımda yükselip Julian'ın kulağına doğru eğildim. Anlatırken gözüm Frank Nord'a kaydı; beni kuşkuyla süzüyordu. Oğluyla konuşmam hoşuna gitmemişti. Ama o anda hiçbir şey umurumda değildi.

"Evsizler *iki* kişiymiş, Julian. Az önce biriyle karşılaştım. Köpeğin sahibi Erich Sander'i arıyormuş."

Julian başını iki yana sallayıp yüzüme baktı. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Minibüsteki kişi Kevin değil, Sander'miş. Biri köpeğini hırpalayıp yaraladıktan sonra adamı Kevin'ın minibüsünde yakmış. Sander'in ortadan kaybolduğunu doğrulayabilecek bir de tanığımız var şimdi."

Julian'ın gözleri, her sözcükle birlikte daha da irileşmişti. "Bana bak, sen ne dediğinin farkında mısın? Eğer haklıysan, o zaman..."

"Cinayet," dedim. "Ortada bir *cinayet* var! Kevin da bunu izlemiş olmalı. Cep telefonunda işte tam da *bu* var! Muhtemelen katilin de bundan haberi olduğu için Kevin saklanmak zorunda.

Kevin ona şantaj yapmış olmalı. Ama o herif buna boyun eğmemiş. Bak Julian... Kevin büyük bir tehlike altında, bundan hiç kuşkum yok. Çok büyük bir tehlike! Polisi devreye sokmalıyız ve onlarla *sen* konuşmalısın. *Sana* inanırlar."

Julian'ın rengi bir anda kül gibi olmuştu. Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı, dudaklarının hareketine bakılırsa tek bir sözcüktü bu.

Şaşkınlık içinde dudaklarından dökülen *cinayet* sözcüğü...

"Polise gitmeliyiz," diye yineledim. "Herif Sander'i öldürdü ve hiç kuşkum yok ki..."

"Neler yapıyorsunuz bakalım?" diyen bir ses Julian'ın sözünü kesti. Sonra Frank Nord gelip yanımızda durdu.

Bana ciddi, hatta kızgın bir ifadeyle bakıyordu. Julian'a anlattıklarımı acaba duymuş mudur, diye kaygılandım.

"Julian, saat sekize geliyor." Nord parmağını kol saatine tıklattı. "Çoktan sahneye çıkmış olman gerekmiyor muydu?"

Julian'ın ağzı hâlâ açıktı. Sanki birisi başından aşağıya bir kova su boşaltmış gibiydi.

Sonra öyle bir silkindi ki elindeki biralar, şişenin içinde çalkalandı.

"Nasıl? Evet, tabii." Dudakları titrerken bana baktı. "Sonra konuşuruz, olur mu?"

"Olur. Seni bekleyeceğim."

Bana doğru eğildi. "Her şey düzelecek," diye kulağıma fısıldadı ve sonra dudaklarıyla belli belirsiz dudaklarıma dokundu.

Bu kaçamak bir öpücük olsa da elektrik çarpmışa dönmüştüm. Tepki vermeme fırsat kalmadan Julian sahnenin yolunu tutmuştu bile.

Arkasından bakıp Sandra'nın sözlerini düşündüm. Ona karşı hissettiklerimin tek taraflı olduğu konusunda yanılmış mıydım

yoksa? Belki de sandığımdan farklıydı... Julian'ın yeterince sıkıntısı varken şimdi bir de Kevin meselesi çıkmıştı. Olanlardan sonra onun kafası da benimki kadar karışıktı mutlaka. Böyle bir durumda başka duygulara izin vermek kolay olmazdı.

Nord hâlâ yanımda duruyordu. Sonra elini omzuma koydu. "Doro, senden bir şey rica etmiştim, lütfen unutma bunu," dedi ve barın arkasına doğru yürüdü.

Annem bana el salladı, ben de gidip yanına oturdum. Şimdi daha çok titriyordum ve dizlerimin bağı çözülmüştü.

Kolamdan büyük bir yudum alıp sakinleşmeye çalıştım ama heyecandan yerimde duramıyordum. Konser on birden önce bitmezdi.

Julian'ın benimle karakola gitmek için her şeyi olduğu gibi bırakmamasını anlayabiliyordum aslında. Bu, ölüm döşeğindeki annesinin planladığı bir etkinlikti. Başarılı bir şekilde geçerse Julian, annesinin bunu öğreneceğini umuyordu belki de.

Bu görevi annesi için üstlenmişti. Yerinde olsam sanırım ben de farklı davranmazdım.

"Tatlım," dedi annem. Bana doğru eğilip elimi tuttu. Bakışları tuhaf bir şekilde ciddileşmişti, az önce alkol konusunda uyarırken baktığı gibi beni süzüyordu şimdi. "Tatlım, Bay Nord'la az önce seni ve Julian'ı konuştuk."

"Biliyorum," dedim. "Bizim görüşmemizden hoşlanmıyor."

"Komplo teorilerinle Julian'ı yorduğunu düşünüyor. Doğru mu bu?"

"Saçmalık," dedim. Sonra kolamı içip bitirdim ve bakışlarımı orkestra elemanlarının yerlerini almak üzere oldukları sahneye çevirdim.

"Gerçekten saçmalık mı yalnızca?"

"Evet, kesinlikle. Yoksa az önce rahatsızlık verir gibi bir halim mi vardı?"

Annem kendini tutamayarak güldü. "Hayır, bence çok tatlıydınız."

Alkış koptu ve The Barlows çalmaya başladı. Billy Idol'un *White Wedding* parçası salona yayıldı. Konuklar hayranlıkla alkışlıyor ve ıslık çalıyordu.

Az önce Julian'ı sorduğum çocuk mikrofonun arkasına geçip şarkı söylemeye başladı.

Hey little sister, what have you done?[5]

Tuhaf bir şekilde bu sözlerle beni kast ettiği duygusuna kapıldım. Ama bu hafif bir paranoyadan başka bir şey olamazdı.

Deliliğin âlemi yok şimdi, diye düşündüm ve hayran hayran beni izleyip gülümseyen anneme baktım.

"Vaaay, müthişler!" Annem yerinden fırlamış, beni de çekiştiriyordu. "Billy Idol! Tanrım, benim zamanımdan kalma bunlar! Hadi tatlım, gel dans edelim. Dans etmeyeli kim bilir kaç zaman oldu."

"Hayır, istemiyorum," diye inledim ama annem elimi bırakmıyordu. Kendimi kalabalığı yararak annemin peşi sıra, hıncahınç dolu dans pistine doğru ilerlerken buldum.

Pistte kenara çekilip annemin dans eden iki kişinin çevresinde keyifle dönüp durmasını izledim. Bana kalsa kulaklarımın içinde çınlayan bu gümbürtüden kurtulup dışarıya kaçar, Julian'ı temiz havada beklerdim. Bu kalabalık bana boğucu ve çok gürültülü geliyordu. Müzik başımı ağrıtıyor, mideme vuruyordu.

Çok gergin olduğum için bütün gün doğru düzgün bir şey yememiştim. Evsiz adamla karşılaşmak da huzursuzluğumu artırmıştı. Tam sakinleşir gibi olmuşken midem onu boşladığım için benden öcünü alıyordu. Kasılıyor ve bulanıyordu. Ama şu an bir şey yemenin düşüncesi bile kötüydü.

Tanrım, olamaz!

---

5 (İng.) Ah küçük kız kardeşim, ne yaptın sen böyle? (ç. n.)

Dans pistinde oynayan küçük karaltıyı görünce irkildim. Çevresindeki herkes çılgınca eğlenirken o da gözlerini bana dikmişti. Hemen anlamıştım, bu gördüğüm gerçek olamazdı.

59

Kai!

Karşımda Kai duruyordu!

Gözümü kırpıştırdım ve kendimi toplamaya çalıştım. Sonra aynı noktaya yeniden baktım.

Kai hâlâ oradaydı. Dans edenlerin ortasında durmuştu. Üzerinde açık mavi pijaması vardı, ayıcığını sol göğsüne bastırmıştı ve bana dayanılması güç, delici gözlerle bakıyordu.

Şişmiş ve morarmış yüzünden öfke akıyordu.

Halüsinasyon görüyorsun, diye açıkladım kendime. *Başım ağrıyor, stres altındayım, hayal görüyorum!*

"Şimdi olmaz," diye fısıldadım kendime ve yumruklarımı öylesine sıktım ki tırnaklarım avucuma geçince canım yandı.

Bu *gerçek* bir acıydı ve iyi gelmişti. Ama bir yararı olmamıştı.

"Şimdi olmaz. Lütfen, şimdi olmaz!"

Ancak ne kadar direnirsem direneyim Kai'ın dehşet verici görüntüsü bir türlü kaybolmuyordu.

Nabzım hızlanınca dans pistine arkamı dönüp dikkatimi verebileceğim bir şey aradım. Gerçek bir şey.

Gelgelelim çevrem çok kalabalık, çok hareketli ve çok gürültülüydü.

İçimde yükselen korkuya hâkim olabilmek için daha sakin bir fotoğrafa, beni sanrılardan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Ama ölen kardeşimin kötücül bakışları üzerime yapışıp kalacak gibiydi.

Derken gözüme şişman, sarı saçlarını tepesinde kabartmış bir kadın takıldı. Yakındaki bir masada oturuyor ve müziğe alkışlarıyla eşlik ediyordu.

Üzerindeki kıpkırmızı elbise, dolgun vücudunda iyice gerilmiş bir çadırı andırıyordu.

Bu görüntüye tutunmaya çalıştım.

Kırmızı çadır. Kırmızı çadır. Kırmızı...

Derken bu kırmızı çadırı küçük eller tutup kaldırdı ve altından emekleyerek kardeşim çıktı.

"Hayır, hayır, hayır! Seni görmek istemiyorum!"

Ama görüyordum. Kovalıyordum, gelgelelim gözümün önünden gitmiyordu. Nereye bakarsam bakayım her yerde beliriyordu.

Kai hem pistin ortasında hem barda hem de sırtlarında Barlows tişörtleriyle gelip hep bir ağızdan *Highway to Hell* parçasını söyleyen kızların arasındaydı. Aynı zamanda masalardan birinin üstünde oturuyordu. Ayrıca sahneye de çıkmıştı ve orkestranın yanındaydı.

Buradan çıkmalıyım!

Hem de derhal!

Çevredeki insanlara aldırmadan, yoluma çıkan herkesi iterek kendimi çıkış kapısına attım.

Kendimi berbat hissediyordum. Yüzümden soğuk terler boşalıyordu. Öğürdüm. Dizlerim her an bükülüp kırılacak gibiydi. Ayakta duramıyordum, her an bayılabilirdim.

Birisi bana bir şey söyledi.

Bir erkekti bu.

Ne dediğini anlayamadım çünkü bütün dikkatim bana doğru koşup önümü kesen dört ayrı Kai'a yönelmişti.

Tarifsiz bir öfkenin fışkırdığı dört çift göz.

Beni gösteren dört işaret parmağı.

Ardına kadar açılmış, sinir bozucu bir şekilde bağıran dört ağız...

"Anneeee!"

Biri beni yakalayıp sürükledi. Böcek kızdı bu.

Kocaman siyah gözlerinde, az önce dört Kai'ın gözlerinde gördüğüm o korkunç öfke parlıyordu. Ayrıca dişlerini de gösteriyordu.

"Bırak beni!" diye haykırdım canavara. "Defol!"

Onu itmek istedim ama o beni daha sıkı kavradı.

"Hayır," diye bağırdı o da. Kalın sesi az kalsın kulak zarımı patlatacaktı. "Bu kez benimle geleceksin!"

Beni tutup sürükledi ve birlikte çılgınlar gibi dönmeye başladık.

Avazım çıktığı kadar bağırıp elinden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Kurtulamadığım gibi şimdi çok daha hızlı dönüyor ve savruluyorduk.

Çevremde her şey bulanıklaşıp bir renk cümbüşüne dönüştü. Göremiyordum, ışıklar gözümü almış, beni sonsuz bir beyazlığın içine daldırmıştı.

60

Bu beyazlık bir anda sessiz bir odaya dönüşmüştü. İçerisi öylesine aydınlıktı ki duvarları, tavanı ve yeri seçemiyordum. Her şey sonsuz bir beyaza gömülmüştü ve çevremde mutlak sessizlik hâkimdi. Tek duyabildiğim kendi kesik soluklarımdı.

Sanki Böcek Kız ve ben sonsuz bir hiçliğin içine düşmüştük.

Buraya gelince canavar beni bırakmıştı. Birkaç adım uzaklaştı, sonra beni daha yakından incelemek istercesine yeniden bana doğru döndü. Ve ilk kez görüyordum, kız benimle aynı boydaydı. Üzerinde aynı elbise vardı ve saçları benimki gibi kısa kesilmişti.

Yalnız yüzü ölesiye çirkindi. İri ve siyah gözleri, hayvanlarınkini andıran kocaman ağzıyla insana benzer bir yanı yoktu.

"Eh, sonunda," dedi Böcek Kız o kalın, boğuk ve tekinsiz sesiyle. "Artık buradayız. Aydınlanmana hoş geldin."

"Kimsin sen?" diye sormayı başardım. "Tüm bunlar ne demek oluyor?"

"Bunu anlamak gerçekten zor mu?" dedi kız. "Kim olduğumu çok iyi biliyorsun. Kabul etmek istemiyorsun yalnızca."

"Söyle o halde!" diye haykırdım titreyen sesimle. "Kim olduğunu söyle bana!"

"Ben, senin inkâr ettiğin bir parçanım. Senin hain yüreğinim."

"Hayır, sen gerçek değilsin! Bunlar gerçek değil. Hayal görüyorum, hepsi bu."

Kız başını salladı. "Bu hem doğru hem değil. Gerçek ile hayalin el ele tutuştukları bir yerdeyiz şimdi. Gerçek benliğimizi bulabildiğimiz yerdeyiz. Şu kalp denen yerde. Senin şuurunun içindeyiz."

"Bırak beni gideyim," diye fısıldadım ve ağır bir şeyin göğsüme baskı yaptığını, boğulacak gibi olduğumu duyumsadım.

Öylesine titriyordum ki yüzümden süzülen yaşları bile silemiyordum. Ellerim artık söz dinlemiyordu.

"Lütfen, bu kâbus bitsin artık. Burada olmak istemiyorum."

Kız başını ağır ağır iki yana sallayınca onun devasa, petek şeklindeki gözlerinde kendimi binlerce defa gördüm.

"Hayır Doro, beni artık yok sayamayacaksın. Senin bir parçanım, bunu hiç unutma. Yalnızca iyi Doro yok. Hiç kimse yalnızca iyi değildir. Beni kabullenmeyi de öğrenmelisin."

Sonra elini kaldırdı, ortalık yine bembeyaz oldu ve kamaşan gözlerimi kapattım. Çevremin değiştiğini hissettim, yeniden baktığımda...

Kai'ın odasındayım. Kai parmaklıklı yatağında ayakta durmuş, hâlâ ağlıyor.

Dayanamıyorum ve yüzüne bakıp haykırarak susmasını söylüyorum. "Anne burada yok, yeter!" diye bağırıyorum. "Ben varım, yetmiyor mu? Neden sesini kesmiyorsun artık? Her şeyi mahvetmek zorunda mısın? Şimdi Ben en yakın arkadaşımla kırıştırıyor,

bense burada böylece duruyor ve hiçbir yere kıpırdayamıyorum. Hepsi senin yüzünden!"

Ama Kai ağlamaya devam ediyor ve sesi her saniye daha da yükselecekmiş gibi geliyordu. Derken yastığını alıp inatla ayaklarımın dibine atıyor.

Dayanamıyorum artık.

Ben de onun gibi haykırıyorum, yastığı aldığım gibi üzerine yürüyorum.

Beşinci Bölüm
KARARLAR

61

Çevremde sesler vardı.

Bunlardan biri annemin sesiydi.

Ya da bana öyle geliyordu.

Tanıdık bir erkek sesi de duydum. Ama nereden geldiğini kestiremiyordum. Kahverengiydi sanki. Taze toprak gibi.

Derken yine sessizlik oldu.

62

Biraz sonra birisi adımı seslendi.

Bir kadındı bu ama annem değildi.

Seslenenin annem olmadığından emindim şimdi çünkü adımı yanlış söylüyordu.

"Dorothea? Dorothea! Beni duyabiliyor musun?"

Doro. Ben Doro'yum.

Bunu söylemek istesem de ağzımdan tuhaf, anlamsız sesler çıkıyordu.

Göz kapaklarım çok ağırlaşmıştı, açamıyordum. Yine de renkleri görüyordum. Kocaman bir gökkuşağını andıran huzur dolu, şahane pastel tonlardı bunlar. Öylesine güzellerdi ki bu düşten uyanmak istemiyordum.

Ama bu düş mü gerçekten?

Sonra yine kayıp karanlığa gömüldüm.

63

Karanlık bir odada kendime geldim. Başım çatlayacak gibi ağrıyor ve dönüyordu. Çok susamıştım, sanki içim kurumuştu. Dilim damağıma yapışmış, dudaklarım çatlamıştı.

Bir sağa, bir sola uzanarak elimle çevremi yokladım ama dokunacak bir şey bulamıyordum.

Evde değilim. Ne eski ne de yeni evdi burası. Neredeyim o zaman?

Yavaş yavaş doğrulup oturdum. Başım her an dağılacakmış gibi zonkluyordu.

Biraz ötede, kapının altından sızan incecik bir ışık fark ettim. Yataktan kalktım. Ayaklarım soğuk zemine dokundu.

Hâlâ sersem gibi olsam da nerede bulunduğumu kavramaya başlamıştım. Keskin koku bana gerçeği anlatıyordu.

Hastane.

Kendimi yukarıdan aşağıya inceledim, üzerimde sargılar göremedim, bir çiziğim bile yoktu. Başımın ağrısını saymazsam canım da acımıyordu. Ama başıma bir şey gelmiş olmalıydı. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, anımsayamıyordum. Şu an için önemli de değildi. Hiçbir şey düşünemeyecek kadar susamıştım çünkü.

Korkunç, diye yankılandı beynimin içinde. *Evet, korkunç bir şey olmuştu, cinayetle ilgili bir şeydi.*

Cinayet mi?

El yordamıyla kapıya kadar ilerledim. Koridora çıktığımda kamaşan gözlerimi yummak zorunda kaldım. Tavandaki lambaların parlak ışıkları sanki beynimi yakıyordu.

Yakınlardaki bir kapının arkasında bir kadın tiz sesiyle bağırıyordu. Yüksek sesle atılan çaresiz çığlıklardı bunlar, herhangi bir sözcük içermiyordu.

Çevremdeki her şey yabancı olsa da tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Bu tür çığlıkları daha önce de duymuşum.

Ama nerede?

Düşünmekte böylesine zorlanmasam anımsayacaktım.

"Ah, kimler gelmiş kimler!" dedi arkamda bir ses. "Uyuyan Güzel uykusundan uyanırmış demek?"

Sarışın, şişman bir hemşire bana doğru yürüdü. Gülümsüyordu. Bu, çok iyi tanıdığım ve tiksindiğim bir gülümseme şekliydi. İnsana ciddiye alınmadığını anlatırdı.

İşte bu gülümseme, nerede bulunduğumu bana bir anda açıklamıştı. Sıradan bir hastane değildi burası.

Beni yine *psikiyatri kliniğine* tıkmışlardı!

Ama burası genç servisi değildi. Büyük pencereli ve duvarları posterli o aydınlık bina da değildi. Aşçıbaşı Stefano'nun ve diğerlerinin yanında da değildim çünkü o kapının ardında *yetişkin* bir kadın bağırıyordu.

Şişman hemşirenin omzunun üzerinden baktım, koridorda yalnızca bir pencere gördüm. Kafesler korktuğum şeyin başıma geldiğini gösteriyordu. Burası *kapalı kadın servisiydi.*

Ölen kardeşimin hayali okul binasında peşime düştükten sonra da buraya yatırılmıştım.

Derken her şeyi anımsadım. Kai yine ortaya çıkmış, beni belediye salonunun içinde kovalamıştı. Aklımı oynatacak gibi olmuştum. Ve demek ki hemen ardından da bayılmıştım.

"Bence yatağına dönsen iyi olacak güzelim," dedi hemşire. "Bak, bacakların titriyor hâlâ. Yeni doğmuş karacalara benziyorsun."

Kadın beni omzumdan tutup karanlık odaya doğru götürdü. Elini itmek istedim ama beni çok sıkı kavramıştı.

"Bana güzelim falan deme! Çıkmak istiyorum buradan!"

"Tabii ki istersin."

Hemşire beni yatağa doğru bastırıp üstümü örterken büyük bir sükûnetle konuşuyordu. Her hareketinde güç ve kararlılık vardı. Bu tür isyanlara alışkın olduğu belliydi. Muhtemelen bütün hastalar bağırıp çağırarak buradan çıkmak istiyordu.

Kadın beni bırakır bırakmaz yorganı üstümden savurdum ve yataktan kalkmaya çalıştım. Tabii hemşire beni yeniden yatağa doğru bastırdı. Bakışları hâlâ yumuşaktı ama eli tonlarca ağırlıktaydı.

"Sakin ol, Dorothea. Yeniden bağlanmak istemezsin, değil mi?"

"Bağlanmak mı?" Yatağın altındaki kayışlara baktım. Renkleri maviydi ve dolgulu manşetleri vardı. "Beni bağladınız mı?"

"Kendini yerden yere attığın için yapmak zorunda kaldık. Seni korumak için. Ama artık buna ihtiyacımız yok, değil mi?"

Kendimi yastığın üzerine bıraktım ve başımın dayanılmaz ağrısına karşın yaşananları hatırlamaya başladım.

Konser.

Dans eden insanlar arasında Kai...

Böcek kız.

Hain yüreğim.

"Susadım."

"Ah tabii Dorothea," dedi hemşire gülümseyerek. "Neredeyse iki gün boyunca aralıksız uyudun."

"Doro..." diye mırıldandım. "Adım Doro. Dorothea ismine dayanamıyorum."

"Peki Doro. Ben Hemşire Marion. Şimdi uslu uslu bekle de sana su getireyim."

Hemşire odadan çıkınca başıma ne geldiğini kavramaya çalıştım. Aklıma tek gelen açıklama şizofreni nöbetiydi.

Ama neden? Böyle bir nöbet durduk yerde bastırmazdı. Tamam, son günler sıkıntılı ve stresli geçmişti ama tek neden bu olamazdı.

"Al," dedi hemşire karton bardakla bana su uzatarak.

Girdiğini hiç duymamıştım. Zihnim hâlâ bulanık olmalıydı.

Ben suyu soluksuz içerken hemşire dolabıma bir şey yerleştiriyordu.

"Giysilerini yıkattım Doro. Epeyce kusmuştun çünkü."

"Ne oldu bana?"

"Bunu sana doktorunun açıklaması daha uygun olur. Az önce buradaydı. Birazdan yine gelip sana bakacak."

Gözlerimin yaşlarla dolmasına engel olamamıştım. En büyük kâbusum gerçek olmuştu. Beni yine tımarhaneye kapatmışlardı.

Beynimin içinde, *psikiyatri, güzelim,* diyen hain yüreğin sesini duydum. *Burası senin ait olduğun yer, deli kız!*

"Annemi görmek istiyorum."

"Annen yarım saat önce ayrıldı buradan," dedi Hemşire Marion. "Ama yine gelecek. Eminim o delikanlı da."

"Ne delikanlısı?"

"Julian," dedi hemşire. "İki kez geldi, durumunu sordu. Ne var ki burası kadın servisi olduğu için onu senin yanına alamadık. **Erkek arkadaşın mı?"**

"Sizi ilgilendirmez."

Hemşire geniş omuzlarını silkti. "Doğru, haklısın tabii. Benden istediğin bir şey var mı?"

"Var. Bırakın beni gideyim."

Kadın bana şefkatle gülümsedi. "Bunu yapamam Doro. Ama dur, az kalsın unutacaktım. Şu senin."

Dolgun parmaklarıyla bana bir şey uzattı, ne olduğunu önce seçemedim.

Mavi bir kâğıt parçasıydı.

Ancak elime aldıktan sonra bunun yirmi avroluk banknot olduğunu anlayabildim.

"Para yeleğinin içine sıkışmıştı," dedi Marion Hemşire. "Cebin astarı delinmiş. Parayı az kalsın yelekle çamaşır makinesine atıyordum ama içinde açılmış bir de sakız paketi vardı, onu çıkarırken buldum."

Banknotu yüzüme doğru tuttum ve gözümün önünde ansızın net bir fotoğraf belirdi. Hemşire bana bir şey daha söyleyip odadan çıkarken kendimi market kasasının önünde dururken görüyordum.

Bu parayı her yerde arayıp aklımdan kuşkulandığım günün üzerinden sanki bir asır geçmiş gibiydi.

Yanaklarımdan yine yaşlar süzülmeye başladı.

"Deli değilim işte... Hepiniz yanılıyorsunuz," dedim. "Ben. Deli. Değilim!"

64

Bir süre sonra odama Doktor Forstner girdi. Genç servisinde yattığım günlerde onun tedavisi altındaydım. Tabureyi yatağımın yanına çekerken benim için özel olarak geldiğini anlattı.

"Seni birkaç güne kadar benim servisime alacağız. Ama durumunun tamamen düzeldiğinden emin olana kadar burada, bu tek kişilik odada kalacaksın."

Tamamen düzeldiğinden emin olana kadar, yeni nöbetler geçirmemden korktukları anlamına geliyordu herhalde. Bu nöbetler yüzünden kapalı serviste daha güvende olduğum düşünülmüştü.

Ancak sesimi çıkarmadım.

Doktor Forstner uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Her an tetikte olan kahverengi gözleri o gün yorgun görünüyordu. Zor bir gün geçirmiş gibiydi. Bunun da ötesinde bakışlarında kaygı vardı ve bu kaygının kaynağı bendim.

Hemşire Marion bizi odada yalnız bıraktıktan sonra, "Neden Doro?" diye sordu Doktor Forstner.

"Nasıl *neden?* Ne demek istiyorsunuz?"

Bacak bacak üstüne atarken tabure, ağırlığının altında biraz gıcırdadı.

"Doro, tedavimizde epeyce yol aldığımızı ve Bay Nord'un gözetiminde emin ellerde olduğunu düşünüyordum. Anlaşılan ya-

nılmışım. Bu nedenle neler olduğunu öğrenirsem sevinirim. Yani senin açından."

Yatağın kenarında oturuyordum ama şimdi biraz geriye giderek doktordan uzaklaştım. "Nasılsa bana inanmayacaksınız."

"Annen anlattı, ölen bir çocuğu görmüşsün ama Kai değilmiş."

Sustum.

"Annen ayrıca bir komplo düzenlendiğini düşündüğünden de bahsetti. Bir cinayet komplosuymuş ve herkesi buna inandırmaya çalışıyormuşsun."

Benim hâlâ sustuğumu görünce Doktor Forstner ısrarla gözlerimin içine baktı. Bu bakışlara ve başlarda toprakla bir ilgisi, bir bağlantısı bulunduğuna inandığım bu kahverengiye direnmeye çalıştım. Ama doktorun kahverengiliğine artık katlanamıyordum.

"Hapları bu yüzden mi aldın?" diye sordu. "Dikkate alınmak için mi?"

"Lanet olsun, neden söz ediyorsunuz siz?"

"Kanında saptığımız aşırı doz Nepharol'den söz ediyorum," dedi Doktor Forstner gözünü bir an bile benden ayırmadan. Tepkimi ölçmek ister gibiydi.

Bu bakışlar ve sözler beni germiş, sinirlendirmişti. Bu adam ne anlatıyordu böyle?

"Ne aşırı dozu? Ben aşırı doz falan almadım."

"Almadın mı?"

"Hayır, lanet olsun, hayır!"

"İlaç yüzünden ölümden kıl payı döndüğünü nasıl açıklıyorsun peki?"

"Ne? Ne diyorsunuz siz?"

Odayı bir an için ölüm sessizliği kaplamıştı. Yandaki odalardan birinde bağıran kadının sesinin dışında çıt yoktu.

"Çok şanslıymışsın," dedi sonra Doktor Forstner. "Bünyen ilaca hızla tepki vermiş ve yuttuklarının büyük bir kısmını kusmuşsun. Ama yine de seni kıl payı kurtarabildik."

"Bu söylediklerinız maskaralık," diye karşı çıktım. "Ben Nepharol almadım. Yani Bay Nord'un yazdığı dozaj dışında almadım."

"Hayır Doro. Fazlasıydı. Çok daha fazlasıydı."

"O zaman bana ilacı başka biri vermiş olmalı."

"Ya, öyle mi? Kimmiş bakalım bu?"

"Ben ne bileyim?"

Yumruklarımı çaresizlik içinde sıktım. Kimin olduğunu elbette biliyordum, Kevin'ın Şeytan diye tanımladığı kişi yapmıştı. Ama gerçeğin beni bir adım bile ileriye götüremeyeceğini biliyordum çünkü ne söylesem sanrı diye geçiştireceklerdi. O halde savunmamı farklı bir yönde yapacaktım.

"Siz şu berbat ilacı hiç denediniz mi doktor? Bunları avuçla yutup kendimi zombiye çevireceğime gerçekten inanıyor musunuz? Gerçekten inanıyor musunuz buna?"

Şimdi susma sırası Doktor Forstner'e gelmişti.

"Aşırı doz sayılması için o haplardan kaç tane almış olmam gerekirdi?"

"En az beş ya da altı."

"İşte bakın," dedim sevinçle. "Bulduk. Benim kutumda yalnızca üç hap kalmıştı. Anneme söyleyin gidip baksın. Bahse girerim ki üçü de hâlâ duruyor."

"O zamanlar seninle terapi sırasında konuştuklarımızı kuşkusuz hatırlıyorsundur," dedi Doktor Forstner. Söylediklerimi dikkate almıyordu. "Olayların inkârı, suçluluk duygunla başa çıkma stratejisi olarak devreye giriyor ve bu yüzden bazı şeyleri hatırlamıyorsun, demiştik."

"Kai'ın odasına girdiğimi artık biliyorum, eğer bunu kast ediyorsanız," dedim. "Odada bir şey olduğunu da biliyorum. Ama bunun şu durumla ilgisi yok. O boktan hapları almadım. Bundan kuşkum yok!"

Doktor Forstner başını sallayarak ayağa kalktı. "Bugünlük bu kadar Doro. Önce bir güzel uyuyup dinlenmeni öneriyorum. Durumun biraz düzelsin, yine konuşuruz."

Doktor kapıya doğru yürürken yataktan fırladım. Bacaklarım hâlâ titrediği için az kalsın düşecektim ama öfkem beni ayakta tutuyordu. Doktor bana inanmıyordu. Kimse bana inanmıyordu. Onların gözünde sadece bir deliydim.

"O hapları almadım!" diye arkasından bağırdım. Sonra tabureye bir tekme savurdum. Tabure gürültüyle yere devrilip muşamba zeminde kaydı.

Hemşire Marion ile sakallı bir hasta bakıcı koşarak geldiler. Hasta bakıcıyı daha önce görmemiştim, o da hemşire gibi iri yarıydı. Şimdi ikisi birden Doktor Forstner'la aramızda duruyorlardı.

"Lanet olsun, bana neden inanmıyorsunuz?" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Deli değilim ben, kendimi öldürmek de istemedim!"

"Bunu daha sonra konuşuruz," diyen Doktor Forstner, hemşireye bakıp başını salladı ve koridora çıktı.

"Ben yapmadım!" diye arkasından bağırdım. Hasta bakıcı beni tutup yatağa yatırdı.

Hasta bakıcıya karşı koyduğum sırada hemşirenin elindeki enjektörü görünce tepkim daha da arttı. Hemşire enjektörü ışığa doğru tutarak ucuna bastırıyor, içindeki sıvıdan baloncuklar çıkarıyordu. Hasta bakıcı da beni sımsıkı tutmuştu.

"Sakin ol, hadi sakin ol," dedi adam ve sonra iğnenin omzuma battığını hissettim.

"Ne veriyorsunuz bana?" diye sordum ağlayarak. "İstemiyorum bunu!"

"Uyuman için yalnızca," dedi hemşire yüzümü okşayarak.

Elinin temasından kaçmak için başımı yana doğru attım, bunun üzerine kadın bana dokunmaktan vazgeçti. Ama hasta bakıcı beni hâlâ tutuyordu. Ama elini ansızın hissedemez oldum.

Çevremdeki her şey sonsuz bir karanlığa gömüldü.

65

Kendimi eski demir dökümhanesinin o devasa bodrumunda buldum. Bu defa içerisi aydınlıktı. Kir içindeki üst camlardan sıcacık güneş ışınları içeri girmişti ve toz yumakları havada uçuşup duruyordu.

Düş bu, diye düşündüm. *Düş görüyorum yalnızca.*

"Hayır," dedi yanımdaki kalın ses. Çevreme bakındım, Böcek Kız karşımda duruyordu. Onun benim bir parçam olduğunu artık öğrenmiştim. Benim hain yüreğimdi o.

"Hayır, Doro, sana öyle gelse bile bu bir düş değil. Bu da başka bir aydınlanma. Hâlâ klinikteki yatağında yatıyorsun ama uyumuyorsun. Düşünüyorsun."

Neyi peki?

"David'e söylediklerini. Ne olduğunu unuttun mu yoksa?"

Ben sinestezik biriyim. Bazen başkalarından daha çok şeyi algılayabilen bir insan...

"Doğru. Sen ince ayarlı bir enstrüman gibisin. O halde bu yeteneğinden faydalan. Daha önce gördüğün bir şeyi bir kez daha gör ve anla."

Neymiş bu?

Ama Böcek Kız yanıt vermedi. Kaybolmuştu. Bodrumda tek başıma kalmıştım ve benden aramam isteniyordu. İyi ama neyi?

Daha önce gördüğüm bir şeyi. Bu sanırım önemli, yoksa şimdi burada olmazdım.

Masanın önünden yürüdüm. Fabrika işçileri eskiden burada salamlı ve peynirli sandviçlerini yemiş, kahve ya da bira içmiş, gazete okuyup sohbet etmişlerdi.

Burada olma fikri öylesine gerçekti ki masaya gerçekten dokunduğumu sanıyordum. Parmak uçlarım düz ve tozlu zemin üzerinde geziniyordu. Beton duvarların kokusunu alıyordum. Taş grisi duvarlar belki yıllar önce tertemiz, beyaz renkteydi.

Yan yana dizili dolaplara ve üzerlerinde numaralar yazılı, bir zamanlar her biri bir kişiyi ifade eden siyah plakalara baktım.

Ama dolaplar bana önemsizmiş gibi geliyordu. İçimdeki bir duygu, aradığım şeyin bunlar olmadığını söylüyordu.

Yumurta arama oyunu oynar gibiydim. Annem bu oyunu benimle her Paskalya'da oynar, bahçede bana boyanmış yumurtaları ve çikolata tavşanları aratırdı.

Annemin sesini duyar gibiydim sanki.

Sıcak, daha sıcak, çok sıcak... Hayır, burası soğuk.

Resimli takvimin asılı olduğu duvarın önündeydim şimdi.

Soğuk.

Yanında mantar pano vardı.

Isınıyor.

Dart okları.

Daha sıcak.

Diğer dolapların dizi olduğu duvar.

Soğuk.

Ben ne arıyordum? Neydi bu? Aslında zihnim çoktan görmüştü ve anlamam için bana bir kez daha göstermek istiyordu.

Kevin'ın 666 olarak işaretlediği, ama şimdi kapağı kırık ve içi boş olan dolaba doğru yürümeye devam ettim.

Soğuk.

Birazdan bodrumu boydan boya kat etmiş ve yeniden kapıya gelmiş olacaktım.

Daha soğuk.

Demek ki koridorda bir şey yoktu. Duşlar ve hâlâ kusmuk kokan tuvaletler dışında yani.

Ilık.

Tuvaletler mi?

Soğuk.

Fare ölüsü yüzünden korkmuştum.

Ilık.

Fare.

Isınıyor.

Ama fare ile dart oklarının ilgisi ne olabilir?

Daha sıcak.

David farenin üstünü, duvardaki panoda asılı olan bir gazete kupürüyle örtmüştü.

Çok sıcak!

Hayalimde fare ölüsünün durduğu yere döndüm ve hayvanın, üstü gazeteyle örtülü halde orada yattığını gördüm.

Çok sıcak! Çok çok sıcak!

Kâğıdın yine hareket edip küçük eller tarafından havaya kaldırılacağını düşününce nabzım hızlanmıştı. Ama bunun yalnızca bir hayal olduğunu düşünüp sakinleştim. Sinestezik özelliğimden dolayı bunları somut olarak algılıyordum yalnızca. Nesneleri, beynimin içinde başkalarından daha ayrıntılı bir şekilde depoluyordum.

"O halde yeteneğini kullan," diye fısıldadı hain yüreğim. Bunun üzerine ben de bütün dikkatimi yerdeki habere verdim.

Çok sıcak! Çok sıcak! Çok sıcak!

Fotoğraf önce bulanıktı. Sonra gitgide netleşmeye başladı. Başlığı gördüm. Harfler, ağır ağır sözcüklere dönüşüyordu. Ayrıca tanıdığım birinin de fotoğrafı basılıydı.

Başım ağrıyordu. Bodruma indiğimiz gün orada gördüğüm fotoğrafı geri çağırmak için bütün gücümü kullandım. Gerçi fotoğrafa üstünkörü bakmıştım ama bilinçdışıma yerleştirmeye yeterdi yine de. Bu fotoğrafı anılarımın karanlık köşesinden zorla çekip çıkarmalıydım.

Ama umduğumdan daha kolay oluyordu çünkü Kai'ın ölümünden önceki gecenin aksine, benim reddettiğim bir anı değildi bu.

Önümde duran şeyi kavradığımda bunları düşünüyordum.

BELEDİYE SALONUNDA YARDIM KONSERİ

Haberin başlığı böyleydi. Altındaki fotoğraf, Frank Nord'u gösteriyordu. Kameraya gülümsüyordu ama yüzü minicik deliklerle kaplıydı.

Dart oklarının açtığı deliklerdi bunlar. Birisi bu okları hırsla fotoğrafın üstüne atmıştı. Nord'a tarifsiz bir öfke duyan birisi...

Kevin!

Sonra kara tahtadaki sözcükler gözümün önüne geldi.

FUCK YOU!

Yeniden bulunduğum mekâna gelen hain yüreğim, "Ee, anladın mı şimdi?" diye sordu.

Ancak bu mekân ansızın hastane odasına dönüşmüştü ve Böcek Kız da yatağımın kenarında oturuyordu.

Evet, şimdi anlıyorum. Ama hâlâ bir anlam çıkaramıyorum. Frank Nord, Kevin'in kaçtığı Şeytan mıydı yani?

Böcek kız sesini çıkarmadı. Esrarlı siyah gözlerini bana dikmişti ve bu gözlerin içinde kendimi görüyordum.

Kevin, Frank Nord'dan nefret ediyordu, diye düşündüm. *Kız arkadaşının kaçıp gitmesinden, sonra da Berlin'de hayatını kaybetmesinden Nord'u sorumlu tutuyordu. Nord'a yaptıklarının hesabını ödetecek bir şey arıyor olmalıydı. Bir şey bulunca da ona bununla şantaj yaptı.*

Bu işin Erich Sander'in ölümü ve öldüresiye hırpalanan köpekle de bir bağlantısı olmalıydı.

Ama nasıl bir bağlantıydı bu? Kevin neredeydi?

"Nerede araman gerektiğini artık biliyorsun," dedi Böcek Kız. "Her şeyi çözdüğün zaman sonunda ikimize zaman kalacak. Çünkü bir şey daha var, öyle değil mi Doro? Senin yaptığın bir şey..."

Hain yüreğim çirkin yüzüyle sırıttı yine. Sonra kayboldu ve ben annem ile Nord'u konser akşamı aynı masada otururken gördüm. O masada duran kolayı ben biraz sonra dibine kadar içip bitirmiştim.

Ve ansızın ayıldım.

Yataktan sıçrayarak doğruldum.

Nord! Evet, Frank Nord! Kolama Nepharol'ü o karıştırdı. Herkesin beni deli sanmasını istiyor. Çünkü bilmemem gereken bir şeyi biliyorum.

Buradan çıkmalıyım!

66

Kliniğe yatırıldığımdan beri zaman algımı tamamen yitirmiştim. Haftanın hangi gününde olduğumuzu bile kesin olarak söyleyemezdim. İnsan önce iki gün boyunca uyuyup sonra da ilaçlarla yaratılan düş ülkesine yollanırsa buna şaşmamak gerekirdi.

Yine gece olmuştu ve sanırım saat çok geçti çünkü koridorda ses seda kesilmişti. Bağıran kadın bile susmuştu. Şişman hemşire eminim ona da *yalnızca uyuması için* bir iğne yapmıştı.

Yataktan kalkıp usulca dolaba doğru ilerlerken ayaklarımın artık sağlam bastığını fark ettim. Kafamın içi de berraktı artık.

Çok iyi!

Dolaptan eşyalarımı çıkardım ve sevimsiz hastane geceliğinden sonunda kurtulduğum için çok mutlu oldum. Zaten üzerime büyüktü ve durumuna bakılırsa benden önce de sayısız hasta tarafından kullanılmıştı.

Telaşla giyindim ve gürültü çıkarmamaya özen gösterdim. Kotum, tişörtüm ve kot yeleğim hastane çamaşırhanesi kokuyordu. Bu kurşuni koku bana ilk kez yatırıldığım kliniği çağrıştırmıştı. O zamanlar oradan kaçmanın hayalini kurardım ve şimdi tam da **bunu gerçekleştiriyordum işte.**

Ancak en büyük sorun şimdi kapalı serviste yatıyor olmamdı. Genç servisinden kaçmak çok zor olmazdı. Pencereden avluya atla,

hastane parkından koş ve caddeye çık. Ama buradaki pencerelerin önü kafesliydi ve çıkabilmek için anahtar gerekiyordu.

Oda kapısını hafifçe aralayıp koridoru gözetledim.

Kimse yok.

Usulca odadan dışarı süzüldüm ve spor ayakkabılarımın lastik tabanlarının kaygan zeminde gıcırdamaması için dikkatle yürüdüm.

Hemşire odası koridorun tam ortasındaydı. Kapı açıktı ve kulağıma hafif bir televizyon sesi çalındı. Eğilerek ve soluğumu tutarak geniş cama doğru yaklaşıp içeriye baktım.

Sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış erkek hasta bakıcı sırtını bana doğru verip oturmuş, ayaklarını çalışma masasına uzatmıştı. Cep telefonunu karıştırırken karşısındaki küçük televizyonda bir korku filmi oynuyordu. Ekranda, otomobilin içinde bir kadına ve çocuğuna saldıran kocaman siyah bir köpek görülüyordu. Aklıma bir an için David ve Nero'yu göl kıyısında bulduğumuz gün geldi. Bu filmdeki köpek gibi o da kir içinde ve perişan durumdaydı.

Gözlerimi odanın içinde gezdirdim ve sonunda aradığım şeyi gördüm. Bir termos ile içinde meyve parçalarının bulunduğu kapağı açık plastik bir kutunun yanında anahtar destesi duruyordu. Bu anahtarları nasıl ele geçirecektim?

Hasta bakıcı cep telefonunu bırakıp termosa doğru uzandı. Hemen yeniden eğilip yandaki hasta odasına kaçtım. Karanlıkta iki hasta yatağı seçebildim. Yataklardan birinden şiddetli bir horlama sesi geliyordu. İçeriye ışık girmesi için kapıyı aralık bırakmıştım. Şimdi bu horlama sesinin, hasta bakıcının dikkatini çekmesinden korktum. Kısa bir süre bekledim ve içeri kimse girmeyince odanın içinde ilerledim.

Öteki kadın kendini yatağında huzursuzca sağa sola atıyordu. Sanırım kötü bir rüya görüyordu ve sürekli olarak, "Defol!" gibi sözler mırıldanıyordu.

Kadının komodininin yanına gittim: Kadın o sırada kendini savunmak istercesine ellerini ve kollarını savurup duruyordu.

Yatağının yanında hemşire çağırma düğmesi vardı. Derin bir soluk alıp düğmeye bastım, hiç ses çıkarmadan hızla koridora çıktım ve oradan da karşıdaki odaya geçtim.

İçimden dua ettiğim gibi hasta bakıcının hastaların yanına gitmekte acelesi yoktu. Muhtemelen önce kahvesini ya da çayını bitirecekti. Psikiyatri servislerinin nöbetçi personeli, onu çağıran hastanın yanına gitmekte acele etmezdi. Bu konuda deneyimliydim ve şimdi de bunlardan yararlanıyordum.

Hasta bakıcının kadının odasına girdiğini kapı aralığından görür görmez aceleyle hemşire odasına geçtim. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Anahtar destesinin hâlâ masanın üzerinde durduğunu görüp rahat bir soluk aldım. Anahtarları kaptığım gibi koşarak hasta odasına döndüm ve hasta bakıcının yeniden televizyonun karşısına kurulmasını bekledim.

Anahtarların yok olduğunu hasta bakıcının anlamaması için içimden dua ederken korku içinde bekledim. Kaçmaya çalıştığım ortaya çıkarsa beni yine ilaçlara boğar, hatta belki de bağlarlardı. Bu da her şeyin sonu olurdu.

Hasta bakıcı dışarı çıkmadı. Televizyondan gelen ateş etme seslerini duyunca gerginlikle gülümsedim. Anlaşılan film çok heyecanlıydı.

Odadan çıkıp koridorun sonuna kadar usulca ilerledim. Servis anahtarının, onu destedeki diğerlerinden ayıran karakteristik bir şekli vardı. Bu farklı anahtarı tam kilide sokacağım sırada kapının yanındaki elektronik emniyeti fark edip irkildim.

Lanet olsun!

Bu kapıyı açabilmek için anahtar yeterli değildi, ayrıca bir şifre gerekiyordu.

Ne yapacaktım şimdi?

Rastgele sayılar girebilir, lotoda altılı tutturmayı bekler gibi şansımı deneyebilirdim. Şimdi anahtarı yerine bırakıp odama dönmekten başka çarem yoktu. Bu durumda olabildiğince şirinliğimi takınıp beni genç servisine nakletmelerini bekleyecektim.

Bunun düşüncesi bile beni öylesine öfkelendirdi ki az kalsın ağlayacaktım. Hedefe tam yaklaşmışken...

Aklıma ansızın heyecandan unuttuğum bir şey geldi.

İnce ayarlı bir enstrüman gibi, diye düşünüp tuşlara baktım. Dokuz rakam, sonra sıfır ve biri kırmızı, diğeri yeşil iki tuş daha vardı. Tuşların yedisi, diğerlerine göre daha temiz gibiydi. İki ve üç rakamları ile yeşil ve kırmızı tuş daha çok kullanılmıştı sanki.

Elbette! diye beynimin içinde bir ışık yandı. Kolay bir şifre kullanıyorlar. Ama yine de sayısız seçenek vardı. Ekrana baktım, dört rakam girilmesi gerektiğini anladım. Dört kez iki rakamını girip yeşile bastım. Ekranda hemen, HATA! LÜTFEN ŞİFREYİ GİRİN! Yazdı.

Ne boktan şey bu böyle!

Hemşire odasına doğru bakıp titredim. Hasta bakıcı mutlaka bir tur atıp odalara bakacaktı. O zamana kadar ya bu işi başarır ya da gidip yatağıma yatmış olurdum. Yine de filmin daha uzun sürmesini umdum.

Tuşlara yine dokundum, bu kez 3333'ü denedim. *Hata!*

Ardışık sayılar girmeliydim.

3232'ye bastım. Hata.

2323. Ardından yeşile dokundum ve ekrana baktım. Hata yazmasını beklerken ekranda KİLİT AKTİFLEŞTİ sözcükleri belirdi ve yeşil bir ışık yandı.

Şaşkınlık içinde anahtarı kilide soktum, çevirdim ve... özgürdüm!

67

Bir süre sonra bomboş istasyona gelmiştim. Yirmi avroluk banknotumu bilet otomatına sokarken yine büyükannemi düşündüm.

Şans, doğru olandan yanadır, onun özlü sözlerinden biriydi. Bu gece gerçekten *çok şanslıydım*. Şimdi bu şansın bundan sonra da benden yana olmasını umuyordum.

Otomat para üstünü verirken tıkırtıyı hafifletmek için iki elimi de madeni paraların çıktığı göze siper etmiştim. Bunu yaparken her yöne dikkatle bakıyordum ancak görünürde kimse yoktu.

Hastane binasından kaçıp kliniğe ait büyük bahçeden koşarak çıktığımdan beri kendimi hapishaneden firar etmiş bir mahkûm gibi hissediyordum. Kaçtığımı anlar anlamaz beni aramaya başlayacaklardı. Polise haber verecek, kaçan deliyi yakalamasını isteyeceklerdi.

İstasyonun saati yarıma beş kalayı gösteriyordu. Gece yarısıydı. Ulfingen'e uğrayan son tren yarımda kalkacaktı.

Binanın hemen önünde durmuş, avucumda uğurlu bir eşya gibi sıktığım biletimle bekliyordum.

68

Trene oturmuş, evime doğru hayatımın en heyecanlı yolculuğunu yapıyordum. Gecenin bu saatinde banliyö treninin yolcusu azdı. Bir vagon ileride öpüşen bir çift ile sarhoş olduğu anlaşılan yaşlıca bir adam vardı. Yine de yakalanma korkusunu içimden atamıyordum. Hasta bakıcı kaçtığımı fark edip polisi aradıysa mutlaka demiryolu işletmelerine de haber vereceklerdi.

Dışarısı çok karanlık olduğu için pencereden dışarıya bakınca yalnızca kendi yansımamı görebiliyordum. Bana bakan gergin ve bitkin yüz, tanıdığım yüzüme neredeyse hiç benzemiyordu.

Tren en küçük istasyonlarda bile duruyor ve ben her durakta korkuyla doluyordum. Soluğumu tutup bir demiryolları memurunun ya da polisin trene binmesini ve bütün kompartımanlarda beni aramasını bekliyordum.

Ama hiçbir şey olmuyordu. Biletimi kontrol etmek için bile kimse gelmedi. Oysa gece gezmesinden gelen sıradan bir kız gibi görünmek için bileti özellikle satın almıştım.

Tren sonunda Ulfingen'de durduğunda o çift hâlâ öpüşüyordu, sarhoş uyuyakalmıştı ve istasyonda in cin top oynuyordu. Kendini trenden atıp gecenin karanlığında gözden kaybolan genç bir kızla kimse ilgilenmiyordu.

Koşarak geçtiğim kasaba derin bir uykudaydı. Cadı kulübemize sonunda ulaştığımda içimde ansızın beliren yuva duygusuna kendim de şaşırdım. Burada henüz birkaç gündür yaşıyordum ama bu küçük ev bana yine de aşinaydı. İçimi sarı ayçiçeği duygusu kaplamıştı ve bunu hissetmek bana iyi geliyordu. Bu duygu, beni nelerin beklediği ve bundan sonra yaşayacaklarımla ilgili korkularımı ve güvensizliğimi de hafifletiyordu.

Annemle birlikte olduğumuz için konsere giderken anahtarımı yanıma almamıştım. Ama annem, kendi deyimiyle acil durum anahtarını eski köpek kulübesinin içine saklamıştı. Anahtarın orada olacağını kimsenin tahmin edemeyeceğini söyleyip bana göz kırpmıştı o gün. Ben de gülmüştüm çünkü bu gizli yer eski evimizin önündeki büyük saksıdan kesinlikle daha yaratıcıydı.

Hole girdiğimde âdeta soluğumu kesen bir manzarayla karşılaştım. Büyük vazodaki ayçiçekleri solmuştu. Boyunlarını bükmüş, şahane sarı yapraklarını dökmüşlerdi.

Salonun açık kapısından hafif bir inleme duyunca korkuyla sarsıldım. Sonra büyük pencereden içeri giren solgun ay ışığında annemi gördüm. Kanepeye uzanmış, sanki gizlenmek istercesine battaniyenin altına büzülmüştü.

Usulca yanına yaklaştım.

"Anne? Uyanık mısın anne?"

Tepki vermedi ama kapalı göz kapaklarının titreştiğini gördüm. Derken annem bir kez daha inledi.

Kötü bir düş gördüğü açıkça ortadaydı. Aklıma klinikteki kadının alçak sesle mırıldanması geldi.

Defol!

Anlaşılan annem de gördüğü düşten kurtulmak istiyordu. Ama kurtulamıyordu ve kolay kolay uyanamayacaktı çünkü orta sehpadan duran boş su bardağıyla ilaç kutusu bunu engelliyordu.

Kutuyu tanıyordum. Kai'ın ölümünden sonra annem sıklıkla uyku hapları kullanır olmuştu. Hatta başlarda bu ilaçları her gece alırdı. Şimdi yine kullanmaya başlamıştı çünkü benim için, en yakın arkadaşı yeniden deli kızına dönüştüğü için üzülüyordu.

Bu düşünce yüreğimi burktu ama aynı anda içimde müthiş bir öfkenin kabardığını hissettim.

Bütün bunları, gördüklerime kimse inanmasın diye herkesin beni deli sanması için elinden geleni yapan bir adama borçluydum.

Ama o lanet olası cep telefonunu bulmalıydım.

Hem de hemen!

Nerede bulacağımı da tahmin edebiliyordum. Frank Nord'un evinde!

Hole döndüm ve anahtarı telefon sehpasının çekmecesinde buldum. El feneri ve bir paket yedek pilin yanına bırakılmıştı. Anahtarlığın ucunda annemin düzgün el yazısıyla NORD yazıyordu.

Bu nasıl bir herif böyle, diye düşündüm. Anneme temizlik işlerini bu yüzden mi vermişti? Kızını delirtmenin küçük bir karşılığı olarak mı? Bu yolla vicdan azabını dindireceğini mi sanıyordu yoksa?

Anahtarı cebime soktum ve el fenerini alıp pilini yenisiyle değiştirdim. Sonra salona dönüp anneme bir kez daha baktım ve onu alnından öptüm.

Annem şimdi daha huzurlu uyuyordu, yüzündeki gerginlik de kaybolmuştu. Onu birkaç saniye seyredip bu görüntüyü hafızama kazımaya çalıştım.

Eğer Nord gerçekten Kevin'ın Şeytanıysa, David'in başına vurduysa, köpeği öldüresiye tekmelediyse ve Sander'i öldürdüyse

kendimi büyük bir tehlikeye atıyordum. Belki de annemi bir daha hiç göremeyecektim.

Bu yüzden, kanepede huzurla uyuyan annemin, yani en yakın arkadaşımın bu görüntüsünü yanımda götürmek istiyordum.

Sonra evden çıktım.

69

Nord evdeydi. Muhtemelen derin bir uykuda olmalıydı. Evin içi karanlıktı. Otomobili açık garajda duruyordu.

Ama Julian'ın mobileti yoktu.

Belki de annesinin yanına hastaneye gitmişti. Babasıyla dönüşümlü olarak mı annesinin başını bekliyorlardı acaba?

Bahçemizin parmaklıklarının önünde durup düşündüm. Kararsızdım, gerçekten gözümü karartmalı mıydım? Doğruyu söylemek gerekirse Nord'un evine gizlice girip ona yakalanmaktan çılgınca korkuyordum.

Evine neden girdiğimi anlarsa beni bu kez yüksek dozda Nepharol'le etkisiz kılmakla yetinmezdi. Bir insanın canına kıymış birinden her şey beklenirdi. Üstelik bu insan kendine şefkatli bir terapist süsü vermeyi çok iyi başarıyorsa! Beni herkesin gözünde deli olarak damgalamak için kendine daha etkili bir maske bulamazdı.

Katil! Kevin'ın belleğimdeki sesi yankılanıyordu şimdi. *Şeytan!*

Mehtabın yansıdığı siyah pencereler korkumu daha da körüklemişti. Böcek kızın, yani hain yüreğimin gözlerini andırıyor ve âdeta beni izliyorlardı.

Bize yaklaş da sonun gelsin, diye fısıldıyorlardı sanki. Kara buz gibi ürkütücü ve soğuklardı.

Ama başka seçeneğim kalmamıştı. Bunu yapmalıydım. Şimdi geri adım atarsam klinikten kaçmam da tüm manasını kaybederdi.

Gerçeği herkese kanıtlayabilmem için tek şansım buydu.

Bir şey olmayacak, diye kendimi yatıştırmaya çalıştım. *Gürültü yapmazsan seni duymaz. Elinde kanıtın olacak. Bu evde bir şey var. Mutlaka bulman gereken bir şey. Bulacaksın da!*

Derin bir soluk aldım ve yumruklarımı sıkıp yolun karşı tarafına geçtim. Bahçe kapısından girip eve doğru yaklaşırken ansızın ışık yandı. Kendimi yana doğru atıp giriş kapısının önündeki çalılıkların arkasına gizlendim.

Sonra anladım, sensör devreye girmişti.

Julian evin önünde gizlice sigara içerken demek ki bu yüzden çalılıkların arkasına saklanıyor, diye düşündüm. Keşke Julian şimdi yanımda olsaydı! Onunla birlikte korkusuzca cehenneme bile gidebilirdim.

Ama şimdi ürküyordum.

Işık söndükten sonra evin duvarına sürünerek yandaki merdiveni tırmandım.

Evet, ışık yeniden yanmamıştı.

Hafif esintili bir geceydi ve üzerimde yeleğim olmasına karşın heyecandan titriyordum. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Sanki bütün bedenim cereyana kapılmış gibiydi. Şu an tımarhaneden kaçmış bir deli olmakla kalmıyordum, birazdan hırsız damgası da yiyecektim.

Bir an için sessizliğe kulak verip evden ses geliyor mu ya da biri beni fark etti mi diye anlamaya çalıştım. Ama güve ve kelebek yakalama hevesiyle biraz ötedeki sokak lambasının çevresinde dönen yarasanın cırlamasından başka ses çıkmıyordu.

Titreyen ellerimle kapıyı açıp içeri girdim ve olabildiğince gürültü çıkarmadan kapattım.

Mehtap, görüşme odasının cam kapısından içeri vurup merdiveni aydınlatmıştı. Kevin'ın köşe bucak kaçtığı adamın evine girmiştim işte. Tabii Kevin hâlâ yaşıyorsa... Bugüne kadar bir haber çıkmadığı için ölmüş olmasından korkuyordum. Onu günler önce gördüğümde hastaydı. Saklandığı yerden de şimdiye kadar çıkmadığına göre...

Hayır, şimdi bunu düşünmemeliydim.

Şu anda önemli olan Frank Nord'un suçunu kanıtlayabileceğim o delili bulmaktı. Kevin'ın ona neyi kullanarak şantaj yaptığını artık öğrenmeliydim. Karanlık sırrın anahtarını ele geçirmeliydim.

Öylesine müthiş bir heyecan yaşıyordum ki biraz olsun yatışabilmek için birkaç kez uzun uzun soluk alıp verdim.

Hiç değilse şu ana kadar her şey yolunda gitti, diye düşündüm. *Klinikte yokluğum henüz fark edilmedi, edildiyse bile belli ki burada olacağımı düşünmüyorlar.*

Ama şimdi ne olduğunu bile bilmediğim bir ipucu bulmalıydım. Polisi ikna edebileceğim bir şey...

Erich Sander, Kevin ve Nord arasında bir bağlantı olmalıydı.

Ama nasıl bir bağlantı?

Neyi aramalıydım?

Kevin'ın cep telefonunu mu?

Hayır, ev çok büyüktü ve bir telefonun saklanabileceği pek çok yer vardı. Hem Nord telefonu çoktan imha etmiş olabilirdi. Bu telefona olsa olsa büyük bir rastlantı sonucu ulaşabilirdim.

Hayır, bir şey daha olmalıydı. Çok gördüğüm ama adını koyamadığım bir şey. Demir dökümhanesinin bodrumundaki gazete kupüründe olduğu gibi.

Bir şey olduğunu ama bu bilgiye erişemediğimi *biliyordum.* Ama bu bilgi buradaydı ve beni buraya getirmişti.

Karanlık mutfaktan ansızın duyulan bir vızıltıyla sıçradım. Derken fark ettim, buzdolabı devreye girmişti.

Sakin ol, dedim içimden kendime. El fenerini yakıp Nord'un görüşme odasına geçtim. Işığın camdan dışarı yansımaması için ışık huzmesini yere doğrulttum.

Doğuştan gelen yeteneğime güvenmekten başka çarem kalmamıştı. Öyle ya, Nord'un beni ortadan kaldırmaya kalkışmasına yetecek kadar tehlikeliydim ve gereğinden fazla ayrıntı biliyordum.

Şimdi bu parçaları birleştirmek için bir şeye ihtiyacım vardı. En önemli parçanın eksik olduğu bir yapbozdu bu. Ama o parça tam önümdeydi, bunu hissediyordum.

Nord'un çalışma masası kilitli değildi. En üst çekmeceden dizüstü bilgisayarını çıkardım, açtım ve çalıştırdım. Başlama sinyali geçene kadar iki elimi birden hoparlörün üzerine bastırdım.

Ardından boş bir alan belirdi, şifreyi yazmamı istiyordu.

Öyle ya! Lanet olsun!

İç geçirdim, sonra bilgisayarı kapatıp yerine koydum.

İkinci çekmecede kâğıt kalemler, boş DVD'ler, zımba ve çeşitli kırtasiye malzemeleri vardı.

Cep telefonu yok.

Zaten farklı bir beklenti içinde değildim. Nord cep telefonunu hâlâ elden çıkarmadıysa çekmecenin birine öylece atmazdı elbette.

Nord üçüncü çekmeceye çeşitli psikiyatrik ilaçlara ait numune kutular doldurmuştu, aralarında dört kutu Nepharol de vardı.

İlk görüşmemizde bana o kutulardan birini verdiğini anımsadım. İçinde yalnızca üç hap vardı. Yani bütün insanların gözünde deliye dönüşmem için gerekli olan beş ya da altı hap yoktu o kutuda.

İlaçların yanında duran defteri açtım. Nord buraya hangi hastasına ne zaman hangi ilaçtan verdiğini not etmişti. Gerçi defterde adımı ve bana elden verdiği hapların adedini buldum ancak Nepharol dozajımla ilgili bir bilgiye rastlayamadım.

Ama bunun bir anlamı yoktu. Bir numune ilaç kutusunun azalıp çoğalması dikkat çekmezdi zaten.

Çevreme bakınmayı sürdürdüm ve gürültü çıkarmamaya özen gösterdim. Raflı dolapta yalnızca kitaplar, alt gözde de içleri evrak dolu dosyalar diziliydi. Dosyaların sırtına *Kasa bilançosu* ve *2000 – 2012 Vergiler* yazılıydı.

Burada mutlaka bir şey olmalı.

Alnımı ovalayıp el feneriyle odayı taradım.

Camdan duvarın yanındaki köşede, kum rengi seramik malzemeden, geniş karınlı bir yer vazosu gördüm. Vazo, köşeli koltuğun epeyce arkasında kaldığı ve odanın rengiyle, yani Nord'un rengiyle uyumlu olduğu için daha önce dikkatimi çekmemişti.

Annemin içine ayçiçeklerini koyduğu, holdeki vazomuza benziyordu biraz. Ama bir köşede bomboş, öylece duruyordu.

Vazonun başına gidip el fenerini içine doğrulttum. Gerçekten boştu, cep telefonu buraya da saklanmamıştı. Vazonun dibini toz ve örümcek ağları kaplamıştı.

Burada herhalde uzun zamandır kullanılmadan duruyor, Nord'un vazgeçmek istemediği bir aile yadigârı olsa gerek...

Beynimin içinde ansızın bir fotoğraf belirdi. Bir anı.

Annem ve ben mutfaktayız.

Gözlerimi vazoya dikip *toz* ve *örümcek ağı* sözcüklerini düşündüm. Sonra annemin gülümsemesini görür, konuştuklarını duyar gibi oldum.

Onlara sadece yardım eli uzatacağım. Zaten Bay Nord söz verdi, ne gömlek ütüleyeceğim ne de yer sileceğim. Bodrumdaki örümcek ağlarını da temizleyecek değilim.

Bodrumdaki örümcek ağları, diye düşündüm. *Bodrum!*

Evet, buydu işte! Bakmam gereken yer bodrumdu.

Peki bodrumun özelliği neydi?

Aklıma gelmeyen o şey neydi?

Her neyse, gidip bakmalıyım.

Hemen hole süzülüp bodrum merdivenlerinden indim.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. İçimde bir şey aşağıya inmemi istiyordu. Adını koyamadığım bir sezgi ya da bir duyguydu bu. Tek bildiğim, bu duygunun taşıdığı uyarının rengiydi: Kan kırmızısı!

Evet, yapbozun eksik parçası aşağıda olmalıydı. Bunu açıkça duyumsayabiliyordum.

Zemin kat tamamen elden geçirilmişti ve bildiğim bodrumlara benzemiyordu. Bizim cadı kulübemizin bodrumu, her köşesi kırmızı meyve kokan küçük bir mahzenden oluşuyordu. Eski evimizin bodrumundaysa sıvasız, tuğla duvarlı bölmeler vardı yalnızca.

Bu bodrum ise evin ayrı bir bölümü gibiydi. Taş zemine uzun bir yolluk yayılmış, duvarlar dokulu kâğıtlarla kaplanmıştı.

Orta bölümde duran vestiyer, rüzgârlıklarla ve kışlık paltolarla doluydu. Altındaki genişçe rafa spor ayakkabılar ve botlar üst üste yığılmıştı.

Dört demir kapıdan birincisini açıp feneri karanlığa doğru tuttum. Burası sıcak su kazanı, brülör ve dev yakıt tankının bulunduğu bir kalorifer dairesiydi. İçeri girdim, çevreme bakındım ancak dikkatimi çekecek bir şey görmedim.

İçimdeki ses, *ama burada bir şey olmalı,* diye ısrar etti.

İkinci bölme, raflarla dolu bir depoydu, Konserveler. Şişeler ve çeşitli gıda ürünleri üst üste diziliydi. *Anlaşılan şu aralar evlerinde hazır gıdalar ve konserveler tüketiliyor,* diye düşünüp Julian'ın marketten aldıklarını anımsadım.

Konserve İtalyan mantısı, hazır sebze yemeği, hazır çorba...

Annem şunları görse tüyleri diken diken olurdu.

Ve Nord buraya bir şey saklasa mutlaka oğlunun eline geçerdi.

Üçüncü bölmenin kapısını açtığımda şaşırdım. Burası tavana kadar fayans kaplıydı, bir köşede duş kabini ve klozet vardı. Duvarın ön tarafındaki kancada iki iş önlüğü asılıydı, yerde de lastik çizmeler duruyordu.

Anlaşılan Nordlar bahçede çalıştıktan sonra burada duş alıyorlardı. Buranın küçük kapısının kilidine içeriden anahtar sokulmuştu, demek ki dışarıdan gelen kirler evin içine taşınmıyordu. Burada da kuşku uyandıracak bir şey bulamamıştım.

Geriye dördüncü bölme kalmıştı. İlerleyip kapı kolunu indirdim ama kapı kilitliydi.

Şaşırmıştım. Bir kez daha denedim. Kapı gerçekten açılmıyordu.

Ama insan kendi evinde neden bir kapıyı kilitlerdi? Üstelik anahtarını üzerinde bırakmadan...

O anda ışık yandı. Yıldırım çarpmış gibi irkilerek merdivenlere doğru baktım. Frank Nord basamaklarda duruyordu. Tepeden tırnağa giyinikti. Demek ki onu yatağından kaldırmamıştım.

"Günaydın Doro. Buraya geleceğini tahmin etmiştim."

Gümbürdeyerek atan kalbim, Nord bana doğru gelmeye başlayınca daha da hızlanmıştı. Elimdeki fenere sımsıkı sarıldım. Gerçi demir dökümhanesinin bodrumuna inerken kullandığımız David'in otomobilindeki el feneri kadar büyük olmasa da acil bir durumda kendimi savunmama yeterdi.

"Hastaneden aradılar," dedi Nord. "Kapalı servisten nasıl çıkabildiğine dair bir açıklama bulamamışlar. Gerçekten de kurnaz bir kızsın. Sinestezik yatkınlığından mı yararlandın?"

Sesimi çıkarmadan merdivenlere bakmayı sürdürdüm. Yukarı çıkabilmem için Nord'un yanından geçmem gerekecekti. Gerçi arka kapı da vardı ama bahçe zifiri karanlıktı ve oradan nasıl çıkabileceğini bilmiyordum. Hem dışarıda bağırıp yardım istesem bile kimse

bir deliyi dikkate almazdı. Üstelik bulunduğum yer terapistimin bahçesiyse!

"Eve geleceğini biliyordum," dedi Nord tekrar. "Ama *bana* gelmene şaşırdım. Ancak hoşuma gitti, bilmeni isterim. Anlaşılan bana güveniyorsun..."

"Ben mi? Size güvenmek mi? Asla."

"Üzüldüm," dedi Nord iç geçirerek. "Ama umut da böyle bir şeydir işte. Bildiğin gibi en son o ölür."

Önüme gelip durdu.

"Söyler misin Doro, bana güvenmiyorsan neden buradasın? Komplo teorin için yeni deliller mi arıyorsun? Aklındaki fail yoksa *ben miyim?*"

"Bana Nepharol'ü siz verdiniz," dedim. "Kolama kattınız, değil mi? Kaç hap attınız içine? Beş mi, altı mı?"

Nord başını iki yana salladı. "Bence bunun önemi yok. Önemli olan *benim* yaptığımı düşünmen."

"Yeter," dedim. "Benimle birkaç tahtası eksik biriymişim gibi konuşmayı bırakın. Bıktım usandım bundan. Sizin yaptığınızı biliyorum. Ama nedenini hâlâ anlayamıyorum. Kevin size neyle şantaj yaptı? Söyleyin!"

Nord sustu. Öylece duruyor, ifadesiz gözlerle bana bakıyordu.

"Bunun Kevin'ın kız arkadaşıyla da bir bağlantısı var," diye devam ettim. "Berlin'de aşırı dozdan ölen şu Ronja'yla. Öyle değil mi? Ne oldu o kıza?"

"Ağır bir uyuşturucu bağımlısıydı o," dedi Nord sakin bir sesle. "Onu kendi isteğiyle tedavi olması için ikna etmeye çalıştım ve bir klinik önerisinde bulundum. Onu oraya kendim götürmeye hazırdım. Ancak istemedi. Sonunda babası zorla kliniğe yatırmaya kalkışınca evden kaçtı. Ronja'yı her yerde aradılar ancak bulamadılar. Derken birkaç ay sonra Berlin polisi babasını telefonla arayıp kızlarının

öldüğünü haber verdi. Bu olaydan sonra Kevin'ın dünyası yıkıldı. Her şeyden beni suçlu tuttu çünkü bir terapist olarak başarısız kalmışım."

Nord omuzlarını silkip bir an yere baktı.

"Ama bu konuda belki çok haksız sayılmazdı," diye ekledi alçak sesle.

"Sonra da sizden intikam almak istedi," dedim. "Size şantaj yapabileceği bir şey buldu. Bu her neyse, cep telefonuyla fotoğrafını çekti. Doğru değil mi?"

Nord'un yüzü hâlâ ifadesizdi. "Dolaptaki cep telefonu..."

"Aynen. David için yardım çağırmaya gittiğimde dolabın kilidini *siz* kırdınız. Tabii önceden David'i koridorda görmüş, kafasına vurup yere sermiştiniz. Bunu yapmayı gerçekten istediğinizi sanmıyorum aslında. Çaresizlik içindeydiniz. Kevin size telefonun yerini söylememişti. Onun talebini yerine getirmemiştiniz belki. Çok mu para istedi gerçekten de?"

Nord yine susup bakışlarını bana dikti.

"Fark etmez aslında," diye devam ettim. "Bence tartıştınız ve Kevin çekip gitti. Göl kıyısındaydı, doğru mu? Orada buluşmayı Kevin mi önermişti?"

"Sen neler düşünüyorsun?"

"Orada biri sizi gözetledi," dedim ve yeniden merdivene doğru baktım.

Nord'un yanından geçmeliydim. Ama nasıl?

"Öldürüp Kevin'ın minibüsünde yaktığınız adam Erich Sander'di. Biliyor muydunuz bunu?"

"Erich Sander..." diye yineledi Nord ve bir an omzunun üzerinden baktı. Ne yapmaya çalıştığımın farkında gibiydi. "Hayır, bilmiyordum."

"Tekmeleyerek ölümün eşiğine getirdiğiniz köpeğinin adı da Nero'ydu."

Yan tarafa doğru bir adım atıp Nord'la arama belirli bir mesafe koydum ve onunla aynı düzeye yükseldim. Çevik davranırsam ondan önce merdivenleri çıkabilirdim.

Nord zayıf ve formda bir adamdı ama ne de olsa benden en az yirmi beş yaş daha büyüktü.

"Demek hayvanı *yalnızca* ölümün eşiğine getirmişim, öyle mi?" diye sordu Nord.

"Evet, onu David'le ikimiz sazlıkların içinde bulup veterinere götürdük. Doktor Lennek, Nero'nun sahibinin kim olduğunu biliyor. Sander'in bir de arkadaşı var burada, o da arıyor onu."

"Maceralı bir hikâye," dedi Nord bana bakıp gülümseyerek. Bu gülümsemeyi, psikiyatri kliniğindeki şişman hemşirenin yüzünde de görmüştüm. *Senin gibi bir deliye kimse inanmaz,* gülümsemesiydi bu. "Ama Kevin bana *neyle* şantaj yapmış, onu hâlâ söylemedin."

"Cep telefonundaki fotoğraflarla. Ama bunların nasıl fotoğraflar olduğunu bilmiyorum. Belki siz bana söylersiniz..."

Nord dudaklarını büzüp başını salladı. "Benden ne istediğini şimdi anladım. Cep telefonunu aradığın için buradasın. Burada, aşağıda, bodrumumda."

Aşağıda!

Bu sözcük yüzüme yumruk gibi inmişti.

Gözümün önüne yine bir fotoğraf geldi.

Yine bir anı.

Çardakta, masanın altına büzülmüş olan Kevin...

Ve onun korku dolu yüzü.

Şeytan... Beni... öldürdü... aşağıda.

Aşağıda, diye düşündüm. *Öyle ya!*

Beynimin içinde binbir renkte havai fişek patladı. Kum rengi. Mavi. Sonra toprak rengi ve sonunda kırmızı...

"Çok sıcak!" Annemin sesi kulaklarıma çalındı. *"Evet, buldun! Paskalya Bayramın kutlu olsun!"*

"Bunun arkasında ne var?" diye sordum kilitli demir kapıyı göstererek. Elim, sıtma nöbeti geçirir gibi titremeye başlamıştı.

"Julian'ın çalışma odası," dedi Nord. "Bateri çalışıyor. Neden?"

"Kapı neden kilitli peki?"

Nord ellerini pantolon ceplerine sokup iç geçirdi. "Doro, bunun sonu nereye varacak? Neden aklı başında davranıp da seni kliniğe götürmeme izin vermiyorsun? Paranoyaksın ve tedaviye ihtiyacın var."

Acı bir kahkaha attım. "Bu çok işinize gelirdi, değil mi? Kimse foyanızı ortaya çıkaramasın diye bana deli damgası vurmak!"

"Kimse benim foyamı ortaya çıkaramaz," dedi Nord. "Çünkü gizleyecek bir şeyim yok."

"Tamam, madem öyle, şu kapıyı açın o halde! Nasılsa içeride Julian'ın baterisinden başka bir şey yok."

Nord ellerini ceplerinden çıkarıp yüzünü ovaladı. "Bunu gerçekten istiyor musun Doro? Bu kapının arkasında bir şey gizlediğime gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmasam söylemezdim."

Derin bir soluk aldı. "Peki madem."

Nord bana doğru ilerleyip yanımdan geçti. Sonra kapı çerçevesinin üst tarafına elini uzatıp bir anahtar çıkardı.

Nabzım hızlanmıştı. Gerçekten kapıyı açacaktı. Ya sonra? Sonra ne olacaktı?

O sırada ayak sesleri duydum. Julian merdivenlerden iniyordu. Üzerinde deri ceket vardı, saçları kask yüzünden başına yapışmıştı. İkimizi görünce afalladı.

"Ne oluyor burada?"

Bana hortlak görmüş gibi baktı.

"Doro? Burada ne arıyorsun? Sanmıştım ki..." devam edemedi.

"Kevin'ı benim öldürdüğüme inanıyor," dedi Nord. "Bir de bu bölmede bir şey sakladığımı düşünüyor."

"Ama bu..." Julian tedirgin bir kahkaha attı. "Doro, ne demek oluyor bu? Saçmalık seninki. Babam o benim!"

Başımı iki yana salladım. "Hayır Julian, saçmalık değil. Kevin'ın içeride olduğunu biliyorum."

Julian gözlerini öyle bir açmıştı ki yuvalarından fırlayacakları korkusuna kapıldım. "Ne? Sonunda gerçekten deli mi oldun?"

Nord önce oğluna, sonra bana baktı ve anahtarı çevirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Julian kapının önüne atlayarak. "Açma! Lütfen açma!"

Nord gözlerini oğluna öyle büyük bir şaşkınlıkla dikti ki tüylerim ürperdi. Bir anda anlamıştım.

"Neyin var oğlum?" diye sordu Nord sersemlemiş bir ifadeyle. "Neden açmayacakmışım?"

"Lütfen babacığım." Julian'ın yanaklarından yaşlar süzülüyordu şimdi. Bütün bedeni titriyordu. "Kapıyı açma. Lütfen!"

Konuşamıyordum. Bir kâbus daha mı görüyordum? Yoksa yine nöbet mi geçiriyordum?

Julian'ı ceketinden yakaladığım gibi kapının önünden çekip savurdum. Hastanedeki kadının çığlıklarını andıran korkunç bir çığlık attı ancak direnmedi.

"Bunun gerçek olmadığını söyle!" diye yüzüne haykırdım. Şimdi benim de yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu, "Julian, lütfen söyle!"

Ama Julian başını öne eğip sustu.

Dönüp Nord'a baktım. Ağzı ardına kadar açık bir halde bizi izliyordu. Sonra bana dönüp başını salladı, kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Aman Tanrım!" demesi iliklerime kadar işledi.

70

Ter ve dışkı karışımı, gri renkte iğrenç bir koku yüzümüze vurmuştu. İçerisi hayatımda girdiğim en havasız ve pis kokulu yerdi.

Julian'ın müzik odası tahmin edebildiğim kadarıyla üç metre eninde ve yine üç metre genişliğindeydi. Baterisi kurulmuş olsa tüm alanı kaplardı.

Ancak bateri orada değildi. Muhtemelen hâlâ belediye salonundaydı.

Tavanda bir lamba yanıyor olsa da küçük oda karanlık ve kasvetliydi. Pencere yoktu. Duvarlar ve kapının iç yüzü siyah süngerlerle kaplıydı.

Ses için kullanılan izolasyon malzemesinden kopan parçalar beton zeminin üzerine saçılmıştı. Yerde ayrıca devrilmiş, içine İtalyan mantısı yapışmış mavi renkte plastik bir kâse, üzerine yemek artıkları yayılmış, kir içinde yeşil bir minder ve bir zamanlar beyaz olması gereken leş gibi bir yastık duruyordu.

Kevin bir köşede hareketsizce yatıyordu. Embriyo gibi büzülmüş, başını ellerinin arasına almıştı. Üzerinde siyah bir tişört ile çardakta ilk bakışta mavi bir çuval sandığım kir içinde bir kot pantolon vardı.

"Ölmüş mü?" diye sordum Nord ona yaklaştığında.

Arkamdan Julian'ın hıçkırık sesleri geliyordu. Duvara yaslanmış, gözlerini tavana dikmişti.

"Böyle olmasını istemedim," diye ağlıyordu. "Gerçekten istemedim. Bana o boktan cep telefonunun yerini söyleseydi yeterdi. O zaman bırakırdım onu. Gerçekten! Ama sonra işler kontrolden çıktı."

Nord, Kevin'ın üzerine doğru eğilip ona dikkatle dokundu.

Kevin hemen irkilip başını uzattı. İri iri açtığı gözleri delicesine bir korkuyla bakıyordu. Ağzından salyalar akıyordu.

"Söylemeyeceğim," der gibi bir şeyler kekeledi. Nord dönüp oğluna baktı.

"Ne verdin ona?" diye çıkıştı.

Julian hıçkırmayı sürdürürken elinin tersiyle yüzünü ovaladı, sonra yeni bir ağlama nöbetiyle sarsıldı.

"Julian!" diye bağırdı Nord. "Ne verdin ona dedim?"

Julian babasının yüzüne, onu anlamıyormuş gibi baktı. Dudakları titriyordu, yüzü sümük ve gözyaşları içindeydi.

"Ne... Nepharol," diye kekeledi.

"Ne kadar?"

"Epeyce," diye sızlandı Julian. "Sussun ve bir daha kaçmaya kalkışmasın istemiştim yalnızca."

"Derhal ambulans çağırıyoruz," dedi Nord ayağa kalkarken. "Polis zaten yolda," diye ekledi göz ucuyla bana bakarak. "Neredeyse gelir."

Julian başını şiddetle iki yana salladı.

"Hayır!" diye haykırdı. "Onlara teslim olmam. İşimi kendim bitiririm daha iyi."

Sonra bodrumun merdivenlerini çıkmaya başladı.

"Julian, gitme!" diye bağırdı Nord.

"Nereye gideceğini biliyorum," dedim. "Siz ambulans çağırın ve Kevin'ın yanında kalın, Julian'la ben ilgileneceğim!"

"Doro, hayır!" diye arkamdan seslendi Nord. "Dur!"

Ama ben koşmaya devam ettim. "Polis yukarıdaki manzara platformuna gelsin!"

Var gücümle Julian'ın peşi sıra koştum. Ama giriş katına henüz çıkmıştım ki Julian'ın evin önündeki garajda duran mobiletinin motor sesini duydum.

Kendimi dışarı attım ve karanlıkta ancak Julian'ın arka farlarını görebildim.

Küfrederek bizim garaja koştum ve Miss Piggy'ye atladım. Pedallara bütün gücümle yüklenirken geç kalmamak için dualar ediyordum.

71

Deliler gibi pedal çeviriyordum. Hem içimdeki duygu karmaşası, hem de Julian için duyduğum kaygı beni hızlandırmıştı. Zihnim öylesine karışmıştı ki pedallara yüklenerek içimdeki çaresizlikten arınıyordum âdeta. Öfke, üzüntü ve düş kırıklığı içindeydim. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Anlayamıyordum. Hayır, gerçekten anlayamıyordum!

Kevin'ın Şeytanı Julian'dı. Hain oydu. Erich Sander'i öldürmüş, onu Kevin'ın minibüsünde yakmıştı. Sander'in köpeğini öldüresiye tekmelemiş, David'i başına vurup yere sermişti.

İnanması güç olsa da hepsi gerçekti.

Bir insan hakkında nasıl bu kadar yanılabilirdim? Hepimizin içinde dışarıya karşı gizleyebildiğimiz karanlık yönler var mıydı gerçekten? Ya da ben Julian'ın bu yönünü bilerek mi görmezden gelmiştim?

Hayatımda ilk kez tüm bunların hayal ürünü, sinirleri çok gerilmiş bir delinin yanılsamaları olması için dua ettim.

Ama hiçbiri hayal değildi.

Daha hızlı, daha hızlı! Hızlanmalıyım!

Rüzgârsız bir geceydi ve hava ısınmaya başlamıştı. Kuşlar tek tük cıvıldıyordu ve birazdan şafak sökecekti. Sonra güneş doğacak

ve yepyeni bir yaz günü başlayacaktı. Ama bu, çok daha farklı bir gün olacaktı.

Yüzümden terler boşalıyor, bacak kaslarım sızlıyordu ama ben aldırmadan bisikletimi sürmeye devam ediyordum.

Bir tek şu tepeyi tırmanacaktım, az kalmıştı. Julian'a yetişmeliydim!

Neden, diye sordu hain yüreğim. *Onu kurtarabilmek için mi? Bir katili mi kurtaracaksın? Sana ve birçok kişiye bunca kötülük etmiş bir Şeytan'ı mı?*

"Onu anlamak istiyorum!" diye tısladım ve tüm gücümle pedallara yüklendim.

Gelgelelim kaslarım artık yanmaya başlamıştı. Birazdan bacaklarıma söz geçiremeyecektim.

Vazgeçmek yok! Devam, devam, devam!

Derken manzara platformunu gördüm ve son gücümle hızlandım.

Julian'ın rastgele savurduğu mobileti yerde, duvarın dibindeydi. Julian duvarın tepesine çıkmış, aşağıdaki vadiye bakıyordu.

Gerginliği duruşundan belliydi. Gölge hâlinde görebildiğim silueti, içindeki savaşı yansıtıyordu. Bu savaş sürdüğü sürece onu niyetinden vazgeçirebilirdim.

"Julian!"

Adını tekrar tekrar haykırdım ve tepeye yaklaşınca bisikletimi, onun mobiletini savurduğu gibi yere atıp yanına koştum.

Dönüp bana baktı ve elini beni engellemek ister gibi uzattı. "Yaklaşma!"

"Lanet olsun, Julian! Saçmalamayı bırak!"

Bakışlarından anlamıştım, bunu gerçekten yapmak istiyordu. Kararını vermişti. Sadece son adım için cesareti yoktu henüz.

"Bunların olmasını istemedim," dedi usulca. "Çok özür dilerim Doro!"

"Açıkla o halde bana, anlayamıyorum çünkü!" diye bağırdım. "Bunu bana borçlusun!"

Julian omuzlarını silkti. "Ne yaptığımı bilemediğim kısa bir andı yalnızca. Ama yine de çok uzundu..."

Onu konuşturmalı, dikkatini dağıtmalıydım. "Ne yaptın ki?"

"Bir konserimiz vardı," dedi yine vadiye bakarak. "The Barlows tam kadroydu. Süperdi, gerçekten de şahane bir gece olmuştu. İki gün sonra da babam bana kalp nakli için annemin listenin en üst sırasına yükseldiğini söylemişti. Her şey yolundaydı yani. Umut doluydum."

Julian konuşurken duvara yaklaşmıştım. Geçmişe gitmiş gibi uzaklara dalmıştı. Bu iyi bir şeydi.

"Ama sonra bir telefon geldi. Konser başlamak üzereydi. Arayan babamdı. Hemen eve gelmemi söylüyordu. 'Anneme bir şey mi oldu?' diye sordum. Babam annemin virüs kaptığını anlattı. Bunun üzerine annemi bekleme listesinde aşağıya kaydırmışlardı."

Şimdi Julian'ın tam yanında duruyordum. Ağladığını fark ettim.

"Perişan olmuştum, ayrıca çok içmiştim," dedi ceketinin koluyla yüzünü silerek. "Aslında mobiletimi orada bırakacaktım. Kevin beni eve götürecekti. Ama sonra kararımı değiştirip kendim gittim. Tek başıma olmak istiyordum. Mobiletle göl kıyısından geçerken durdum. Kıyıya yürüyüp deli gibi haykırdım. İçimde ne varsa boşaltmam gerekiyordu, canım çok yanıyordu."

Yumruğunu sıkıp göle doğru uzattı.

"Derken o serseri geldi ve bana sataştı. Oralarda bir yerlerde uyuyormuş. Zil zurna sarhoştu. Bağırdığım için bana hakaret etti. *Orospu çocuğu* dedi. Evet *orospu çocuğu*. Hem de öyle bir gecede."

Julian yeniden bana döndü. "Onu ittim ama başımdan savamıyordum bir türlü. Susmuyor, bana hakaretler yağdırıyordu. İnanılır gibi değildi, susmuyordu! İşte o zaman zıvanadan çıktım. Ona vurdum. Ama o ben değildim, anlıyor musun? İçimdeki hain bir parçaydı belki ve onu tutamıyordum. Adam yere serildiği sırada köpeği üzerime saldırdı ve orada film koptu! Sonrasında anımsayabildiğim tek sahne, önümde cansız yatan serseriydi. Ölmüştü! Benim yüzümden!

"Köpek yok olmuştu ve ben de ne yapacağımı bilemiyordum. Paniğe kapılıp herifi kıyıya doğru sürükledim. Göle atmak istiyordum. Aptalca bir düşünce, biliyorum. Ama sağlıklı düşünemiyordum işte. Derken sazlıkların arasından bir hışırtı duydum. Büyükçe bir şey vardı orada, sanki bir insan hareket ediyordu. Serserilerden biri daha geldi sanmıştım.

"Sonra kaçıp eve döndüm. Bütün gece uyuyamadım ama saat ilerledikçe kimsenin benden kuşkulanmayacağına karar verdim. Öyle ya, o herifi neden öldürecektim ki? Onu tanımıyordum bile.

"Kanlı giysilerimi yıkadım ve çöp konteynırına atıp eve koştum. Artık her şeyi unutmak istiyordum.

"Ama sonra Kevin aradı. 'Sürpriz!' dedi müthiş alaycı bir sesle. Kevin işte... Beni gördüğünü, her şeyi cep telefonuyla çektiğini anlattı. Kanıt olsun diye de videonun bir bölümü elektronik postayla yolladı. Her şey açıkça ortadaydı. Adam hareket etmediği halde onu tekmelerken izledim kendimi. Öyle korkunçtu ki!

"Lanet olası Kevin bana şantaj yaptı. Yirmi bin avro istiyordu. Bir doktorun oğlu için önemsiz bir miktarmış. Ama benim o kadar param yok. Ayrıca biliyordum, ona ne kadar para önerirsem önereyim, cep telefonunu bana gönüllü olarak teslim etmezdi. Ne versem yetmezdi Kevin'a. Onu iyi tanıyordum. Yeniden ve yeniden gelirdi. Ömür boyu beni parmağında oynatırdı, anlıyor musun? Bu onun için bir tür tazminat olacaktı. Ronja'nın intikamı... Babama

yanaşamıyordu ama elinde ben vardım artık. Evet, Kevin kesinlikle durmazdı."

"Onu bu yüzden mi bodruma kapattın?"

Julian başını salladı ve yeniden yüzünü sildi. Sonra umutsuz bir kahkaha attı. "Ahmak herif ona verdiğim portakal suyunu gerçekten içti. Meyve suyu ayrıca çok sıcaktı, böyle olunca Nepharol daha hızlı etki etti. Sonra Kevin'ı bodruma indirdim. Minibüsü de içine cesedi koyup sahilde ateşe verdim."

Kötü anıları beyninin içinden atmak istercesine ellerini şakaklarına bastırdı. "Tanrım, korkunçtu. Yani o adamı öldürdüm... *Öldürdüm* onu! İnsan böyle olaylar yalnızca filmlerde, kitaplarda ya da haberlerde meydana gelir diye düşünüyor. Ama kendi yapınca iş değişiyor. Kendini bok gibi hissediyorsun... Öyle korkmuştum ki. Ne olacaktı şimdi? Adamı yaktım ben de. Herkes Kevin'ın intihar ettiğini düşünecekti.

"Bir süre rahattım. Cep telefonunun yerini Kevin bana söyler diye düşünüyordum. Ama onu da öldürürüm, diye söylemiyordu. Düşünebiliyor musun? Beni azılı bir deli olarak görüyordu!

"Sonra Kevin'ın cep telefonunu aramaya koyuldum. Evinde, mezarlıkta ve eski fabrikada aradım. Ama o lanet olası dolap hiç aklıma gelmemişti.

"Kevin'a sakladığı yeri hep sordum, söyleseydi bırakacaktım onu, gerçekten. Ama ağzı çok sıkıydı. Seninle markette karşılaştığımız günün gecesi Kevin'ı tuvalete götürmüştüm. Nepharol'ün etkisindeymiş gibi numara yaptı. Sanki yürüyemiyormuş gibi davrandı. Ben de dikkat etmemiştim. Ansızın bana saldırdı, vurdu ve beni yere devirip arka kapıdan bahçeye kaçtı.

"Arkasından koştum ama çok karanlıktı. Bok herifi hiçbir yerde bulamadım. Sonra senin dışarıda olduğunu fark ettim. Sen polis

çağırmaya gittiğinde bir doz daha ilaç verip Kevin'ı yeniden bodruma indirdim. Sonra koşup senin yanına döndüm."

Julian'ın gözleri, içini saran acı ve çaresizlikle yanıp sönüyordu. Yaşadıklarının onu nasıl paramparça ettiğini görür gibi olmuştum. Öyle ya, artık kimseden gizleyecek bir sırrı kalmamıştı.

"Doro, hastalığını kullandığım için özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Kevin'ı aramaktan vazgeçseydin keşke! Ama çok inatçı çıktın ve ben de ne yapacağımı bilemedim. Öteki serseriye ikimiz birlikteyken rastladıktan sonra bu işin ucunu bırakır, Kevin'ı sadece hayal olarak kabullenirsin diye düşünmüştüm. Ama vazgeçmedin. Bunun üzerine senin kendinden kuşkulanman için elimden geleni yapmak zorunda kaldım."

Ağzından çıkan her sözcük bıçak gibi yüreğime saplanıyordu. Ancak o an canımı en çok neyin acıttığını kestiremiyordum. Kandırıldığımı anlamak mı yoksa ona karşı hâlâ çaresizce beslediğim ancak gitgide acımaya dönüşen duygularım mı?

"Soyunma kabinine giren sendin, değil mi?" diye sordum ve Julian başını salladı.

"Gerçekten, Doro, çok özür dilerim. Sence başka seçeneğim kalmış mıydı? Senin en çok nelerden korktuğunu babamın notlarından biliyordum."

"Peki ya David?"

"Fabrikaya gittiğinizi gördüm. Arkanızdan yetiştim ancak beni görmediniz. Dolapla ilgili konuşmalarınızı duydum. Sizi bir şekilde durdurmalıydım. David koridora çıkınca ben de..." Cümleyi tamamlamadan başını eğdi. "Bu, ikinci hatam oldu. Daha doğrusu en büyüğü, çünkü *kasıtlı* yaptım. Ama sonra her şey bir kısır döngünün içine girdi."

"Neden her şeye bir son vermedin Julian? Neden her şeyi daha da berbat ettin?"

Gözlerini benden kaçırdı yine. "Kendimi düşünüyordum. Annem bunları öğrenmemeliydi. Oğlunun katil olduğunu bilerek ölmemeliydi."

Bana arkasını dönüp yine uzaklara baktı. Ufukta doğan günün ilk ışıkları beliriyordu.

Sonra Julian'ın gerginliğinden kurtulmaya başladığını fark ettim. Kaskatı duruşunu biraz kaybetmişti. Atlamak üzere önce kendi içine çekildiğini anlamıştım.

"Bekle," diyebildim. "Sana söylemem gereken bir şey var. Biz birbirimize çok benziyoruz, biliyor musun?"

Ansızın yalnız olmadığımızı hissetmiştim. Karanlık ve soğuk bir anı da bizimleydi. Böcek kız yanıma gelmişti ve başını sallayarak bana, *hadi,* diyordu.

"Bastırdığım için uzun zaman anımsayamamıştım," dedim. "Senin her şeyi bastırmaya ve gizlemeye çalıştığın gibi... Ama artık anımsıyorum."

Doğruydu bu. Hain yüreğim haklı çıkmıştı. İçimin derinliklerinde kendimi aldatmıştım. Julian'dan hâlâ hoşlanıyor olmamın nedeni de buydu herhalde. Onu *anlayabiliyordum* çünkü.

Julian başını hayır anlamında salladı. "Lütfen git, Doro. Beni kurtaramazsın. Kimse yapamaz artık bunu."

"Öyle bir niyetim yok."

Biraz cesaretimi topladım ve duvara tırmanıp Julian'ın yanına gittim.

"Ben de seninle geliyorum."

"Ne?"

Julian yana doğru bir adım attı, az kalsın boşluğa düşecekti. Korkuyla kollarını çevirip dengesini sağladı ve ben de onu ceketinden yakaladım.

Sonra onu kendime çekip sarıldım.

"Hayır, Doro! İn aşağıya!"

Beni itip kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama izin vermedim. "Atlayacaksak bunu birlikte yapacağız."

"Hayır, sen değil!" Yine benden kurtulmayı denedi. "Sen bir şey yapmadın."

"Hayır, yaptım. Kardeşimi öldürdüm."

Julian afallamıştı. Gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Numara yapıyorsun, değil mi?"

Bir an uçuruma bakıp sonra yine Julian'a döndüm. "Hayır, yapmıyorum. Sana anlatmak isterim ama burada olmaz."

Şaşkın gözlerle yüzüme baktı ve onu kolundan aşağı doğru çekmeme direnmedi.

Birlikte duvarın üstüne oturduk ve uçurumu izledik. Kalbim, göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu hâlâ. Aşağıdaki çam ağaçları da sabah rüzgârında hışırdıyordu.

Sonra her şeyi anlattım.

72

Konuşurken, başrolünü oynadığım bir filmi izliyor gibiydim. Her şey öylesine elle tutulurdu ki o anda anlattıklarımı âdeta baştan yaşıyordum.

Kendimi küçük karyolanın başında gördüm. Ahşap parmaklıklara tutunmuş, kıpkırmızı kafasıyla çığlık çığlığa ağlayan Kai'ı gördüm. İnadına ağlıyordu çünkü istediği kişi, annesi gelmemişti.

Elimde Kai'ın yataktan attığı yastığını tutuyordum ve bedenim öfkeyle baştan aşağı titriyordu. Ne yaparsam yapayım Kai susmuyordu.

Sonra elimdeki yastığı hışımla Kai'ın kafasına fırlattım. Kai yatağının içine arkaya doğru düştü ve şaşkınlıkla yüzüme baktı. Bir saniye derin bir sessizlik oldu, sonra öncekinden de korkunç bir şekilde ağlamaya başlayınca aklım başımdan gitti.

Yastığı kaptığım gibi sesini kesmesi için Kai'ın yüzüne bastırdım.

Kai bir an sustu. Bacaklarıyla çırpınıp yumruk yaptığı küçük elleriyle bana vuruyor, ben de yastığı yüzüne bastırmayı sürdürüyordum. Hem de bütün gücümle.

Kai'ın yüzüne bir şeyler haykırıyordum ancak ağzımdan çıkanlar sözcük değildi. Daha çok yabani bir hayvanın öfkeyle kükremesine benziyordu.

Çevremde ne varsa ateş kırmızısına bürünmüştü. Karyola, tavandan sarkan oyuncak, bana durmaksızın sırıtan cam gözlü pelüş tavşan, bütün oda... Her şey kırmızıydı.

Derken ne yaptığımı bir anda kavradım. Sanki kendimi tokatlamış ve bu cinnetten kurtarmıştım.

Yastığı Kai'ın yüzünden hızla çektim ve gözlerimi gözlerine diktim. Gözleri inanılmayacak kadar açılmıştı, göz bebekleri kocaman ve kapkaraydı. Kendimi içlerinde görür gibi oldum.

Kai'ın yüzü morarmıştı. Bir an için öldüğünü sandım ama yaşıyordu.

Yaşıyordu!

Ağlayarak yastığı elimden attım, Kai'ı yatağından alıp ona sıkıca sarıldım. Ben gözyaşlarıyla sarsılırken o sessizdi.

Önce kesik kesik soludu. Korkudan kaskatı kesilmişti âdeta. Ama sonra bana tutundu ve sarıldı. Sığınmıştı bana.

Hem de bana!

Oysa yaşadığı dehşete ben neden olmuştum. Onu az kalsın boğuyordum. Ama o sanki benim kollarım dünyanın en güvenli yeriymiş gibi bana sarılmıştı.

Buna dayanamazdım. Onu yatağına bırakıp odadan çıktım.

Ve o gece bir daha sesini duymadım.

73

"Yastığı tam zamanında kaldırmıştım," dedim. "Kai'ı korkutmuştum yalnızca. Kısa bir an ölüm korkusuna kapılmıştı. Üstelik tüm bunlar ben o aptal partiye katılmak ve beni hiç umursamayan bir çocuğun yanında olmak istediğim için yaşanmıştı. Bunu kavradıktan sonra hangimizin, benim mi yoksa Kai'ın mı daha çok korktuğunu kestiremedim."

"Ama onu sen öldürmedin," dedi Julian. "Kendini bununla suçlayamazsın."

"Gerçekten mi? Doktorlar olayın beyin kanaması olduğunu ve bu durumla sıklıkla karşılaşıldığını söylediler. Genelde bir nedeni olmadan da bir damar çatlayabilirmiş. Ama ben buna benim yol açtığımı düşünüyorum. Evet, ne dersin? Ben de atlayayım mı aşağıya? Çözüm olur mu? Bir şeyleri değiştirir mi?"

Başını çevirdi ve ben omuzlarının seğirdiğini gördüm. Julian ağlıyordu. Kolumu boynuna doladım.

"Hepimizin içinde bir hainlik var," dedim. "Bu, çok dikkat etmemiz gereken bir parçamız. Ama bazen gücü bizi aşabiliyor. Göl kıyısında ve Kai'ın başucunda dönüştüğümüz kişi gibi. Bununla mücadele etmenin tek bir yolu var: Yaptıklarımızı kabullenmek. Bunu yapmazsak suçluluk duygusu peşimizi bırakmaz ve bizi yıkar."

Yine ikinci benliğimi görüyordum. Biraz ötede bir yerde durmuş, bizi gözetliyordu. Doğmakta olan güneş onu kızıl renge boyamıştı. Ama artık Böcek Kız kimliğinde değildi. Zifiri karanlığı andıran siyah gözleri değişmişti. Şimdi bana benziyordu.

Arkamızda tepedeki yoldan çıkan polis araçlarının sirenleri duyulunca Julian başını kaldırdı.

"Gel," dedim duvardan inerek.

Julian derin derin iç geçirdikten sonra beni izledi. Birlikte park yerine doğru yürüdük ama tam oraya ulaşmak üzereyken Julian durdu.

"Doro, şunlar gelmeden önce sana bir şey daha söylemek istiyorum."

Gözlerinin içine baktım ve orada ilk kez Julian'ın rengini buldum. Tok ve tertemiz bir maviydi, bulutsuz bir gündeki gökyüzü kadar aydınlıktı. Orada bir şey daha gördüm: Kendi rengimi! Julian'ın mavisine çok ama çok benziyordu.

"Bana inanmanı beklemiyorum," dedi. "Çünkü sana çok yalan söyledim. Ama konserdeki o öpücük... o yalan değildi."

"Biliyorum."

İki devriye aracı virajı alıp kulakları tırmalayan fren sesleriyle park yerinde durdular. Kapılar hızla açıldı ve iki araç dolusu polis bize doğru koştu. İçlerinden biri Julian'ın adını seslendi. Sandra'nın babasıydı bu.

Julian bana bakıp gülümsedi. Dudakları bir şey söylemek istercesine seğiriyordu. Sonra arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Çığlığı bastığımda duvarın dibine varmıştı bile.

Julian bir sıçrayışla duvarın tepesine çıktı, ikinci sıçrayışla da kendini boşluğa bıraktı. Kollarını açtığını gördüm. Kısa bir an için gerçekten uçuyor gibiydi.

Bir kuş kadar özgür...

Sonra benim çığlıklarım eşliğinde boşluğa yuvarlandı.

SON

Aradan altı hafta geçtikten sonra Atlantis'in kafeteryasında, cam kenarındaki bir masada oturuyordum.

Yaz sezonu bitmiş, havuzların suyu boşaltılmış ve üstleri brandalarla örtülmüştü. Sonbaharın habercisi ilk kurumuş yapraklar güneşlenme alanına yayılmış, yeşil bir gökyüzünü kaplamış yıldız ordusu gibi son yaz güneşinde parlıyordu.

Havuz bir haftadır kapalı olduğu ve girişteki tabela yeni sezonun gelecek yıl on beş mayısta açılacağını haber verdiği halde, o öğleden sonra sanki kasabının yarısı kafeteryada toplanmış gibiydi.

Tezgâhın arkasındaki hoparlörden yayılan müzik, kahve fincanları ve pasta tabaklarının gürültüsüne karışıyor, çocuklar masaların arasında kovalamaca oynuyorlardı.

"Böylesine büyük bir ailen olduğunu bilmiyordum," dedim ve başındaki sargı biraz engellese de tipik bir David sırıtmasıyla karşılaştım.

"O kadar büyük değil canım." Üzerine parlak harflerle *Hoş Geldin* yazılı pasta masasına doğru bakıp başını salladı. "Yalnızca oradaki oburlar akrabalarım. Kalanı arkadaşlarım. Senin gibi yani. Annen neden gelmedi?"

"Sana selamlarını yolladı. Yeni evde halletmesi gereken işler var. Yoksa gelecekti."

"Tabii." Başını sallayıp gözlerini yere dikti. "Stuttgart'a gidiyorsunuz demek. Aslında buradan çok uzak sayılmaz. Yeniden otomobil kullanmaya bir başlayayım, o zaman hiç uzak değil."

"Öyle tabii," dedim. "İstediğin zaman gelebilirsin. Yeni dairemiz bizim cadı kulübesinden daha küçük ama sana her zaman yerimiz var."

David eliyle savuşturdu. "Olsun, mecbur kalırsam küvetin içinde yatarım."

"Üzgünüm ama yalnızca duş teknemiz var."

"O da sorun değil." Tekerlekli sandalyesinin yanında oturan Nero'yu okşadı. "Nero'yu kucağıma alırsam benim şu helikopterle duş kabinine de sığarız."

Onu böyle görmek içimi sızlatsa da belli etmemeye çalıştım. "Göreceksin, yakında buna ihtiyacın kalmayacak."

"Kalmayacak elbette. Aksi halde doktorumun kafasını koparırım."

David sargının üstünden başını kaşıdı ve dalgın dalgın annesini izledi. Kadın, üç kız çocuğuna buzdolabından dondurma çıkarıyordu. Ardından David bana ciddi bir edayla baktı.

"Yarın Julian'ın annesinin cenaze törenine gidecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Taşınma şirketinin kamyonu sabahtan geliyor. Lütfen mezara benim için de bir gül bırakır mısın?"

"Tabii, yaparım." Başını salladı. Sonra terası gösterdi. "Babam birazdan mangal yakacak. Sen de kalır mısın?"

"Bana kızma ama..."

"Biliyorum, eşyalarını toplayacaksın daha..." Yine sırıttı ve nedenini ikimiz de biliyorduk.

"Bana müsaade," dedim ayağa kalkıp. "Kendine iyi bak."

"Bakarım. Ha, unutmadan, bu akşam Kevin'la müzik yapacağız. The Barlows'u yeniden canlandırmaya niyetliyiz. Yeni bir baterist kızımız da var. Çok iyi satranç oynamanın dışında davuldan da anlıyor."

İki kızla bir köşede durup sohbet eden Sandra'yı gösterdi. David şaşkınlığımı görünce ağzını daha da yayarak sırıttı.

"Çok şaşırdın, değil mi? Hepimizin en az iki yüzü var, bundan eminim."

"Önemli olan da bu zaten," dedim.

"Aynen," diye bana katıldı David. "Önemli olan da bu."

Nero'yla başını okşayarak vedalaştım ve yürüdüm. Kapıya yaklaştığım sırada David arkamdan seslendi.

"Baksana, babamın dediğini unutma sakın. Buraya her zaman ücretsiz girebilirsin. Ömür boyu."

"Tamam, unutmayacağım."

Havuzdan çıkıp Miss Piggy'nin tepesine oturduktan sonra başımı kaldırıp göğe baktım. Tek bir bulut dahi yoktu, gökyüzü masmaviydi ve aşırı sıcaklar geride kalmıştı.

Tepelerden birinin üzerinde büyük bir kuş kanat çırpıyordu.

Şahin herhalde, diye düşündüm. Ama sonra kartal olduğuna karar verdim.

Evet, kartaldı.

Ve rengi de gökyüzüyle aynıydı.

Huzurlu bir maviydi.

"To make a mountain of your life is just a choice."[6]

Always Love

NADA SURF

---

6 Amerikan alternatif rock müzik grubu Nada Surf'ün *Always Love* adlı parçasının sözlerinden bir kısım. (ç. n.)

YAZARIN NOTU

Her kitabımın sonuna hikâyenin ve kahramanların hayal ürünü olduklarını yazarım ama bu kez bu açıklamanın kısmen doğru olduğunu söylemeliyim.

Bu kitapta karşınıza çıkan Doro, Julian, David ve diğer herkes elbette gerçek kişiler değiller. Aynı şekilde Ulfingen diye bir kasaba da yok. Nepharol adlı ilacı da ben yarattım ama tabii aynı etkiyi gösteren ilaçlar da bulunuyor. Ancak konu için gerçek olaylardan esinlendim.

Bu romanı yazdığım günlerde medyada felaket haberlerinden geçilmiyordu. Sorumluluklarının üstesinden gelemeyen bir anne, bebeğini çamaşır makinesine atıp öldürmüş, yüzleri maskeli bir grup, bir metropolde otomobilleri ateşe vermiş, Norveç'te yetmiş yedi kişi, bir fanatiğin kurbanı olmuş, yaşadığım yere yakın bir kasabada bir adam miras kavgası yüzünden kayınbiraderini tabancayla vurmuştu. Yaşlı bir adamı gençler metroda döverek öldürmüş, okul arkadaşlarından gördüğü kötü muameleye dayanamayan on altı yaşında bir kız da intihar etmişti.

Üstelik bunlar dünyada aynı dönemde yaşanan korkunç olayların yalnızca bir bölümüydü.

Ne zaman bu tür haberler duysak insanların nasıl böylesine kötülüklere kalkışabildiğini sorup dururuz.

Bence hepsinin yanıtı içimizde gizlidir. Hepimizin aklından zaman zaman hain düşünceler geçebilir. İnsanız çünkü. Bunlar

düşünce düzeyinde kaldıkları sürece de sorun yoktur zaten. Birisi bizi çok sinirlendiğinde ya da kırdığında bu düşünceler bir tür ruhsal temizlik aracı gibi bazı şeylerin üstesinden gelmemize yardımcı olurlar.

Ama başkalarına zarar verecek adımlar atarsak, işte o zaman hain ve kötü oluruz. Bu adımlar en küçükten başlayıp en büyüğe kadar gidebilir...

TEŞEKKÜR

Romanın yazarı sadece ben olsam da arka planda pek çok kahraman gizli. Bu yüzden teşekkür etmem gereken pek çok isim var...

Bana gençlik çağındaki okuyucuların da okuyabileceği bir roman yazma fikrini veren Roman Hocke'ye, bu fikrin uygulamaya geçmesi aşamasında bana güvenleri, anlayışları ve heyecanlarıyla destek olan Susanne Krebs, Jürgen Weidenbach ve tüm cbt yayınevi ekibine, Doro'nun tutkularıyla ilgili bana danışmanlık yapan yeğenim Katharina'ya, konserlere gittiği zaman bile çekinmeden arayabildiğim ayaklı farmakoloji sözlüğü Doktor Karel Frasch'a, birbirlerinden bağımsız olarak sinesteziye karşı bende ilgili uyandıran Ralf Isau ve Kerstin Jakob'a, Doro'nun havuzun altındaki sahnesini yazmam için bana kelimesi kelimesine ilham veren Jana Breunig'e ve on iki yaşımdayken ardı arkası kesilmeyen ağlamalarıyla beni çıldırmanın eşiğine getiren erkek kardeşim Jörg'e teşekkür ediyorum (Sakın üzülmeyin sevgili okurlarım, kardeşim sapasağlam ve şimdilerde bir aile babası).

Son olarak da hem desteği hem de Doro'nun evimize konuk olduğu o muhteşem yaz için eşim Anita'ya çok teşekkür ediyorum.